

احکام اعدام و اجرای مجازات اعدام در سال ۲۰۱۳

AMNESTY
INTERNATIONAL

عفو بین‌الملل جنبشی جهانی است و در بیش از ۱۵۰ کشور و سرزمین جهان بیش از ۳ میلیون پشتیبان، عضو و فعال دارد که برای پایان دادن به نقض فاحش حقوق بشر پیکار می‌کنند.

چشم‌انداز ما این است که هر انسانی از حقوق محفوظ در اعلامیه جهانی حقوق بشر و سایر معاهده‌های بین‌المللی حقوق بشر برخوردار شود.

عفو بین‌الملل از هر حکومت، ایدئولوژی سیاسی، مذهب یا منافع اقتصادی مستقل است و هزینه کارهای آن به طور عمده به وسیله اعضا و هدایای عمومی تأمین می‌شود.

AMNESTY
INTERNATIONAL

Amnesty International Publications

نشر نخست در سال ۲۰۱۴ به وسیله:

Amnesty International Ltd
Peter Benenson House
1 Easton Street
London WC1X 0DW
United Kingdom

© عفو بین‌الملل ۲۰۱۴

نمایه: ACT 50/001/2014 Persian

زبان اصلی: انگلیسی
چاپ توسط عفو بین‌الملل،
دبیرخانه بین‌المللی، بریتانیا

همه حقوق محفوظ است. این تشریح تحت حق کپی رایت است، اما می‌توان بدون پرداخت وجه به هر روشی برای کارهای دفاعی، کمپین و آموزش تکثیر کرد اما نه برای فروش مجدد. دارنده حق کپی رایت از همگان خواهش می‌کند قصد استفاده از آن را به منظور ارزیابی تأثیر آن گزارش دهند. به منظور نسخه برداری در شرایط دیگر، یا استفاده دوباره در نشریات دیگر یا ترجمه و اقتباس، دریافت اجازه قبلی از ناشر ضروری است و ممکن است وجهی قابل پرداخت باشد. برای درخواست اجازه، یا هر پرسش دیگری، لطفاً با copyright@amnesty.org تماس بگیرید.

عکس روی جلد: این پوستر در رقابتی که عفو بین‌الملل پاراگونه با عنوان «به سوی جهانی بدون مجازات اعدام» در اکتبر سال ۲۰۱۳ ترتیب داده بود برنده جایزه اول شد.

José Eduardo Ayala Britez ©

فهرست

3	خلاصه
4	به کارگیری مجازات اعدام در سال 2013
5	ارقام در سطح جهان
8	مروری بر مناطق
8	قاره امریکا
14	آسیا - اقیانوسیه
23	اروپا و آسیای مرکزی
25	خاورمیانه و افریقای شمالی
33	کشورهای جنوب صحرای افریقا
41	پیوست 1: حکم های اعدام صادر شده و اعدام های اجرا شده در سال 2013
41	اعدام های گزارش شده در سال 2013
42	حکم های اعدام صادر شده در سال 2013
43	پیوست 2: کشورهایایی که مجازات اعدام را لغو یا حفظ کرده اند، 31 دسامبر 2013
45	پیوست 3: تصویب عهدنامه های بین المللی، 31 دسامبر 2013
46	پی نوشت ها

توضیح در باره ارقام عفو بین الملل در باره به کارگیری مجازات اعدام

این گزارش استفاده قضایی از مجازات اعدام از ژانویه تا دسامبر 2013 را در بر می‌گیرد. عفو بین‌الملل آمار اجرای مجازات اعدام را براساس دقیق‌ترین اطلاعات موجود ثبت می‌کند. همچون سال‌های گذشته، این اطلاعات از منابع مختلفی جمع‌آوری شده‌اند، از جمله آمار رسمی، اطلاعات دریافتی از محکومان به مرگ و خانواده‌ها و نمایندگان آن‌ها، گزارش‌های سازمان‌های جامعه مدنی، و گزارش‌های رسانه‌ها. عفو بین‌الملل تنها آماری را درباره به‌کارگیری مجازات اعدام گزارش می‌دهد که در تحقیق این سازمان بتوان به درستی آن‌ها دست یافت.

در بعضی از کشورها، دست یافتن به اطلاعات قابل اطمینان ممکن نیست، چون دولت‌ها آمار و ارقام احکام اعدام و اعدام‌های اجرا شده را در اختیار نمی‌گذارند و بعضی کشورها دیگر به طور فعال امور مربوط به مجازات اعدام را پنهان می‌کنند. در کشورهای درگیر در منازعه، اغلب دست یافتن به اطلاعات کافی برای تایید اجرای مجازات اعدام ممکن نیست.

عفو بین‌الملل از سال 2009 انتشار برآوردهای خود درباره به کارگیری مجازات اعدام در چین را متوقف کرده است. اطلاعات درباره به کارگیری مجازات اعدام در این کشور جز اسرار دولتی به شمار می‌رود. نبود اطلاعات قابل اعتماد به عفو بین‌الملل امکان انتشار حداقل آمار معتبر درباره به‌کارگیری مجازات اعدام در این کشور را نمی‌دهد. با وجود این، اطلاعات موجود به طور جدی نشان می‌دهند که تعداد اعدام‌های انجام شده در چین از مجموع تمام کشورهای دیگر جهان بیشتر است.

آمار سراسری در این گزارش ارقام حداقل هستند، یعنی تعداد اعدام‌ها، احکام جدید اعدام و محکومان به اعدام احتمالاً بیشتر است. تعداد کشورهایی که مجازات اعدام را به اجرا می‌گذارند و احکام اعدام صادر می‌کنند نیز ممکن است بیشتر باشد. در مواردی که عفو بین‌الملل اطلاعات تازه‌ای را پس از انتشار این گزارش دریافت می‌کند و می‌تواند درستی آن‌ها را تایید کند، این سازمان آمار خود را به صورت آنلاین در www.amnesty.org/deathpenalty به روز می‌رساند.

در جاهایی که علامت «+» پس از نام یک کشور وجود دارد - برای مثال، یمن (+13) - به این معناست که رقم مورد محاسبه عفو بین‌الملل حداقل است. در جاهایی که علامت «+» پس از نام یک کشور آمده و در کنار آن عددی به چشم نمی‌خورد - برای مثال، حکم‌های اعدام در میانمار: (+) - به این معناست که در آن کشور اعدام (حداقل بیش از یک مورد) انجام شده ولی اطلاعات برای اعلام آمار معتبر کافی نبوده است. به منظور محاسبه مجموع در سطح جهان و مناطق، از جمله در چین، علامت «+» برابر با 2 در نظر گرفته شده است.

عفو بین‌الملل با مجازات اعدام در تمام موارد بدون استثنا و صرفنظر از ماهیت یا شرایط جنایت، تقصیر، بی‌گناهی یا دیگر ویژگی‌های فرد یا روش مورد استفاده دولت برای اجرای اعدام مخالف است. این سازمان برای الغای کامل مجازات اعدام مبارزه می‌کند.

خلاصه

«حق زندگی بالاتر از هر چیز است. حق زندگی جنبه اساسی حقوق بشر است. هیچ ارتباطی بین مجازات اعدام و کاهش میزان ارتکاب جنایت وجود ندارد.»

شکیب قرطباوی، وزیر دادگستری پیشین لبنان، 11 اکتبر 2013

در سال 2013 پسرقت های چالش برانگیزی در مسیر الغای مجازات اعدام دیده می شود. چهار کشور - اندونزی، کویت، نیجریه و ویتنام - اجرای اعدام را از سر گرفتند و تعداد اشخاص اعدام شده در سراسر سال در مقایسه با 2012، در اساس به خاطر افزایش اعدام ها در عراق و ایران، به میزان قابل توجهی افزایش یافت.

در سال 2013، اجرای مجازات اعدام در 22 کشور ثبت شد که یک کشور بیش از سال 2012 است. همچون سال 2012، تأیید انجام اعدام های قضایی در مصر یا سوریه امکان پذیر نبود. مجموع اعدام هایی که در سراسر جهان گزارش شد، 778 مورد بود که در مقایسه با 2012 در حدود 15% افزایش نشان می دهد. همچون سال های پیش، این آمار اعدام هزاران نفر در چین را در بر نمی گیرد. برخورد به مجازات اعدام به عنوان اسرار دولتی و نبود اطلاعات قابل اعتماد به عفو بین الملل امکان انتشار حداقل آمار معتبر در مورد چین را نمی دهد.

با وجود این تحولات نگران کننده، اطلاعات کلی نشان می دهد که روند هنوز به طور قاطع به سوی الغای مجازات اعدام در حرکت است. به جز چین، تقریباً 80% تمام اعدام های معلوم تنها در سه کشور انجام شد: ایران، عراق و عربستان سعودی.

پیشروی به سوی الغای مجازات اعدام در تمام مناطق جهان دیده می شد. گرچه ایالات متحده آمریکا هنوز تنها کشوری در قاره آمریکا بود که در سال 2013 مجازات اعدام را انجام داد، کاهش تعداد اعدام ها در این کشور ادامه یافت. مریلند در ماه مه هجدهمین ایالت آمریکا شد که مجازات اعدام را ملغاً کرده است. در سال گذشته، انجام اعدام در اروپا و آسیای مرکزی گزارش نشد. بازنگری های قانونی و حقوقی در چندین کشور غرب آفریقا فرصت های واقعی برای الغای مجازات اعدام را فراهم کرد. برای اولین بار از زمانی که عفو بین الملل به جمع آوری اطلاعات پرداخته است، در گرنادا، گواتمالا و سنت لوسیا هیچ محکوم به اعدام وجود ندارد.

پاکستان یک بار دیگر اجرای مجازات اعدام را معلق کرد. در سنگاپور مجازات اعدام اجرا نشد و پس از بازنگری در قوانین اعدام الزامی در این کشور در سال 2012، مجازات شش نفر کاهش یافت. در چین، دادگاه عالی خلق به منظور تضمین حمایت بیشتر در دادرسی در پرونده های اعدام رهنمودهای حقوقی منتشر کرد.

تقریباً تمام کشورهای اعدام کننده هنوز در این توجیه مشترک بودند که به کارگیری مجازات اعدام گویا از جنایت جلوگیری می کند. اما این موضع به تدریج غیر قابل دفاع و بی اعتبار می شود. هیچ مدرک محکمی وجود ندارد که مجازات اعدام به طور ویژه مانع انجام جنایت شود. تشخیص رو به فزونی این واقعیت به وسیله رهبران سیاسی در این گزارش بازتاب یافته است.

بسیاری از کشورهایایی که مجازات اعدام را حفظ کرده اند هنوز موازین و تضمین های بین المللی مربوط به اجرای آن را زیر پا می گذارند. محاکمه های به شدت ناعادلانه و اعدام افرادی که در زمان ارتکاب جنایت اتهامی کمتر از 18 سال داشتند در سال 2013 گزارش شد. این گزارش همچنین بر پنهان کاری درباره به کارگیری مجازات اعدام در بسیاری از کشورها تأکید می کند. دولت های زیادی هنوز موازین حقوقی بین المللی را در مورد لزوم دادن اطلاع به اعضای خانواده و وکلای مدافع پیش از اجرای مجازات اعدام را نادیده می گیرند.

به کارگیری مجازات اعدام در سال 2013

«با وجود اینکه روند آشکاری به سوی به الغای مجازات اعدام در سراسر جهان وجود دارد، جای تأسف است که هنوز به چنین روزی نرسیده‌ایم.»

گزارشگران ویژه اعدام‌های فرا قضایی، فوری یا خودسرانه، کریستف هینز، و شکنجه و مجازات های ظالمانه، غیر انسانی و تحقیر آمیز، خوان اِ مِندز، 10 اکتبر 2013، روز جهانی مبارزه با مجازات اعدام

تحولات مربوط به استفاده از مجازات اعدام در سراسر جهان در سال 2013 تأیید می‌کند که اجرای آن محدود به اقلیت کوچکی از کشورها است. گرچه تنها نه کشور - بنگلادش، چین، ایران، عراق، کره شمالی، عربستان سعودی، سودان، ایالات متحده آمریکا و یمن - پیوسته در پنج سال گذشته به اجرای اعدام ادامه داده اند و روند پیوسته‌ای در دوری از مجازات اعدام وجود داشته است، وجود بعضی از پسرقت های شدید را باید تأیید کرد. طی این سال، اجرای مجازات اعدام در اندونزی، کویت، نیجریه و ویتنام از سر گرفته شد و اعدام‌های گزارش شده در ایران و عراق افزایش قابل توجهی یافت.

عفو بین‌الملل اجرای اعدام را در 22 کشور ثبت کرد.¹ انجام 778 اعدام تأیید شد که در مقایسه با تعداد 682 اعدام در 21 کشور در سال 2012، 14% افزایش نشان می‌دهد. رقم 778 مورد هزاران اعدام انجام شده در چین را در بر نمی‌گیرد. چین به تنهایی بیش از مجموع سراسر جهان اعدام می‌کند. به جز چین، تقریباً 80% تمام اعدام های معلوم تنها در سه کشور انجام شد: ایران، عراق و عربستان سعودی.

با وجود این پسرقت ها، پیشروی به سوی الغای مجازات اعدام در تمام مناطق جهان دیده می‌شود. گرچه ایالات متحده آمریکا هنوز تنها کشوری در قاره آمریکا بود که در سال 2013 مجازات اعدام را انجام می‌داد و ایالت تگزاس به تنهایی 41% تمام اعدام ها در این منطقه را انجام می‌دهد، کاهش تعداد اعدام ها در این کشور ادامه یافت. مریلند در ماه مه هجدهمین ایالت آمریکا شد که مجازات اعدام را ملغا کرده است. برای اولین بار از زمانی که عفو بین‌الملل به جمع‌آوری اطلاعات پرداخته است، در گرنادا، گواتمالا و سنت لوسیا هیچ محکوم به اعدام وجود ندارد و حکم اعدام تمام زندانیان باقی مانده کاهش یافته است.

در سال 2013، برای اولین بار پس از سال 2009، در اروپا و آسیای مرکزی انجام اعدام گزارش نشد. بازنگری های قانونی و حقوقی در بنین، کومور، غنا و سیرا لیون فرصت‌های واقعی برای الغای مجازات اعدام را فراهم کرد.

پاکستان یک بار دیگر اجرای مجازات اعدام را معلق کرد. برای دومین سال پیاپی در سنگاپور مجازات اعدام اجرا نشد و پس از بازنگری در قوانین اعدام الزامی در این کشور در سال 2012، مجازات شش نفر کاهش یافت. در چین، دادگاه عالی خلق به منظور تضمین حمایت بیشتر در دادرسی در پرونده‌های اعدام، رهنمودهای حقوقی منتشر و اعلام کرد که برنامه‌هایی برای پایان دادن به استفاده از اعضای بدن زندانیان اعدام شده برای پیوند تا اواسط سال 2014 در دست است.

روند جهانی به سوی الغای مجازات اعدام در سال 2013

- ایالات متحده آمریکا تنها کشوری در قاره آمریکا است که مجازات اعدام را اجرا کرد.
- بلاروس هیچ کس را اعدام نکرد. اروپا و آسیای مرکزی منطقه بدون اعدام بودند.
- ایالات متحده آمریکا تنها کشور از میان 56 کشور عضو سازمان امنیت و همکاری در اروپا بود که مجازات اعدام را اجرا کرد.
- پنج کشور از 54 کشور عضو اتحادیه آفریقا گویا مجازات اعدام را اجرا کرده اند: بوتسوانا، نیجریه، سومالی، سودان جنوبی و سودان. سی و هفت کشور دیگر عضو این اتحادیه آن را در قانون یا در عمل ملغا کرده اند.
- هفت کشور از 221 کشور عضو اتحادیه کشورهای عرب مجازات اعدام را اجرا کرده اند: عراق، کویت، فلسطین، عربستان سعودی، سومالی، سودان، و یمن.
- سه کشور از 10 کشور عضو اتحادیه کشورهای آسیای جنوب شرقی مجازات اعدام را اجرا کرده اند: اندونزی، مالزی و ویتنام.
- پنج کشور از 54 کشور عضو کشورهای مشترک المنافع گویا مجازات اعدام را اجرا کرده اند: بنگلادش، بوتسوانا، هند، مالزی و نیجریه.
- ژاپن و ایالات متحده آمریکا تنها کشورهای گروه 8 بودند که مجازات اعدام را اجرا کرده اند.
- 173 کشور از 193 کشور عضو سازمان ملل متحد در سال 2013 بدون اعدام بودند.

لتونی، بولیوی و گینه بیسائو، به ترتیب در 19 آوریل، 12 ژوئیه و 24 سپتامبر، به عضویت پروتکل اختیاری دوم میثاق بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی درآمدند که هدف آن لغای مجازات اعدام است. آنگولا در تاریخ 24 سپتامبر این عهدنامه را امضا کرد.

تخفیف در مجازات اعدام یا عفو آن در 32 کشور به ثبت رسید: افغانستان، بنگلادش، بوتسوانا، غنا، گواتمالا، گویان، هند، اندونزی، ایران، جامائیکا، ژاپن، کنیا، کویت، لبنان، مالزی، مالدیو، مالی، مراکش/صحرائ غربی، نیجریه، سنت لوسیا، عربستان سعودی، سنگاپور، سومالی، کره جنوبی، سری لانکا، تایوان، ترینیداد و توباگو، امارات متحده عربی، ایالات متحده آمریکا، یمن و زامبیا.

اثبات بی گناهی³ در 12 کشور گزارش شد: افغانستان، بنگلادش، مصر، هند، امارات متحده عربی و ایالات متحده آمریکا.

گروه های تازه ای از نمایندگان پارلمان مخالف با مجازات اعدام به طور رسمی در ایتالیا، اردن، مراکش و سوئیس تشکیل شدند.

ارقام در سطح جهان

حداقل 22 کشور گویا در سال 2013 مجازات اعدام را اجرا کرده اند. اما، تأیید اجرای مجازات اعدام در کشورهای درگیر در منازعه، مثل سوریه،⁴ امکان پذیر نبود. در سال 2012، اجرای اعدام در 21 کشور گزارش شده بود.

این ارقام کاهش قابل توجهی در دو دهه گذشته را نشان می دهند: در سال 1994، 37 کشور مجازات اعدام را اجرا کردند؛ در سال 2004، این تعداد 25 کشور بود.

اعدام های گزارش شده در سال 2013

افغانستان (2)، بنگلادش (2)، بوتسوانا (1)، چین (+)، هند (1)، اندونزی (5)، ایران (+369)، عراق (+169)، ژاپن، (8)، مالزی (+2)، نیجریه (4)، کره شمالی (+)، حکومت خودگردان فلسطین (3) به وسیله حکومت موجود حماس در غزه⁵، عربستان سعودی (+79)، سومالی (+34)، +15 به وسیله دولت فدرال؛ +19 در پونتلند، سودان جنوبی (+5)، سودان (+21)، تایوان (6)، ایالات متحده امریکا (39)، ویتنام (+7)، یمن (+13)

از انجام دست کم 778 اعدام در سراسر جهان اطلاع در دست است که 96 مورد بیش از سال 2012 است. کشور های کمی مسئول این افزایش بودند - به طور عمده عراق و ایران. اعدام هایی که در عراق گزارش شد تقریباً 30% افزایش یافت و دست کم 169 تن اعدام شدند. در ایران، اعدام دست کم 369 تن به طور رسمی تایید شد، اما صدها مورد دیگر به طور رسمی اعلام نشد. به جز چین، تقریباً 80% تمام اعدام های معلوم تنها در سه کشور انجام شد: ایران، عراق و عربستان سعودی.

با وجود این، این آمار هزاران نفری را که گویا در چین اعدام شده اند در بر نمی گیرد. عفو بین الملل از سال 2009 انتشار برآوردهای خود درباره به کارگیری مجازات اعدام در چین را متوقف کرده است. اطلاعات درباره به کارگیری مجازات اعدام در این کشور جزو اسرار دولتی به شمار می رود. عفو بین الملل یک بار دیگر مقامات چین را به چالش می خواهد تا برای تایید ادعایشان که به کارگیری مجازات اعدام در این کشور از سال 2007 کاهش قابل توجهی یافته، آمار حکم های اعدام صادر شده و اعدام های اجرا شده در هر سال را منتشر کنند.

آمار رسمی درباره به کارگیری مجازات اعدام تنها در کشورهای کمی در دست است. در بلاروس، چین و ویتنام، اطلاعات مربوط به استفاده از مجازات اعدام هنوز به عنوان اسرار دولتی طبقه بندی می شود. نظر به عملکرد محدودکننده دولت و/یا بی ثباتی سیاسی، اطلاعات کمی در بعضی از کشورها در این زمینه در دست است یا اصلاً اطلاعاتی در دست نیست - به ویژه در مصر، اریتره، مالزی، کره شمالی و سوریه. اعدام های فراقضایی ممکن است در سوریه انجام شده باشد، اما در این صورت تایید آنها به منظور گزارش حاضر امکان پذیر نبود.

در هند، اندونزی، ژاپن، مالزی و سودان جنوبی، و نیز در بعضی موارد در ایران، زندانیان یا خانواده هایشان یا وکلایشان پیش از اعدام از اجرای آن مطلع نشدند. در بوتسوانا، هند و نیجریه، و در بعضی موارد در ایران و عربستان سعودی، جنازه های زندانیان اعدام شده را برای دفن به خانواده هایشان تحویل ندادند و محل قبرشان را نیز اطلاع ندادند.

صدور احکام اعدام که در سال 2011 گزارش شد

افغانستان (174)، الجزایر (+40)، باهاما (2)، بنگلادش (+220)، بلاروس (+4)، بورکینا فاسو (+1)، چین (+)، جمهوری دموکراتیک کنگو (+26)، مصر (+109)، اتیوپی (+8)، گامبیا (4)، غنا (14)، گویان (+6)، هند (+72)، اندونزی (+6)، ایران (+91)، عراق (+35)، ژاپن (5)، اردن (+7)، کنیا (+11)، کویت (+6)، لائوس (+3)، لبنان (+7)، لسوتو (+1)، لیبیا (1)، لیبی (+18)، مالدیو (13)، مالزی (+76)، مالی (+7)، موریتانی (+2)، مراکش/صحرای غربی (10)، نیجر (12)، نیجریه (+141)، کره شمالی (+)، پاکستان (+226)، حکومت خودگردان فلسطین (+14): +13 نفر حکومت حماس در غزه؛ +1 نفر حکومت فلسطین در کرانه غربی، قطر (6)، عربستان سعودی (+6)، سیرا لیون (1)، سنگاپور (+1)، سومالی (+117): +8 به وسیله دولت فدرال؛ +81 در پونتلند؛ +28 در سومالی (لند)، کره جنوبی (2)، سودان جنوبی (+16)، سری لانکا (+13)، سودان (+29)، تایوان (7)، تانزانیا (+7)، تایلند (+50)، ترینیداد و توباگو (+5)، امارات متحده عربی (+16)، ایالات متحده امریکا (80)، ویتنام (+148)، یمن (+3)، زامبیا (+9)، زیمبابوه (16).

در سال 2013 از محکومیت دست کم 1925 تن در 57 کشور اطلاع در دست بود. این تعداد افزایشی به نسبت رقم سال 2012 (دست کم 1722 مورد در 58 کشور) نشان می دهد. افزایش تعداد حکم های اعدام صادر شده در

مقایسه با سال 2012 در افغانستان، بنگلادش، نیجریه و سومالی ثبت شد.

در پایان سال 2013، دست کم 23392 تن در سراسر جهان محکوم به اعدام بودند.

روش های اعدام زیر در سال 2011 به کار گرفته شد: گردن زنی (عربستان سعودی)، الکتریکی (ایالات متحده آمریکا)، دار (افغانستان، بنگلادش، بوتسوانا، هند، ایران، عراق، ژاپن، کویت، مالزی، نیجریه، حکومت خودگردان فلسطین (حکومت حماس، غزه)، سودان جنوبی، سودان)، تزریق کشنده (چین، ویتنام، ایالات متحده آمریکا)، و تیرباران (چین، اندونزی، کره شمالی، عربستان سعودی، سومالی، تایوان، یمن).

همچون سال های پیش، گزارشی از اجرای اعدام های قضایی به وسیله سنگسار در دست نبود. 6 در ایران، کره شمالی، عربستان سعودی و سومالی اعدام هایی در انتظار عمومی انجام شده است.

دست کم سه تن در عربستان سعودی به اتهام جرایمی که در سن کمتر از 18 سال مرتکب شده بودند اعدام شدند؛ مجرمین نوجوان احتمالاً در ایران و یمن نیز اعدام شدند. اعدام اشخاصی که در زمان ارتکاب جرم اتهامی کمتر از 18 سال داشته اند نقض حقوق بین المللی است. در صورت نبود مدرک مشخص همچون گواهی ثبت ولادت، اغلب سن مجرم مورد اختلاف است. 7 عفو بین الملل از این نگران است که در ایران، مالدیو، نیجریه، پاکستان و یمن اشخاصی که در زمان جرایم اتهامی نوجوان بوده اند هنوز محکوم به اعدام و در حبس به سر می برند.

در اکثر کشورهایی که اشخاصی به مرگ محکوم با اعدام شدند، حکم اعدام پس از محاکمه هایی صادر شد که با موازین بین المللی محاکمه عادلانه سازگار نبود. در چندین کشور، این احکام بر اساس «اعترافاتی» بود که احتمالاً از طریق شکنجه یا بذرقتاری های دیگر به دست آمده بود. این موضوع به ویژه در افغانستان، چین، ایران، عراق، کره شمالی، پاکستان، حکومت خودگردان فلسطین (حکومت حماس، غزه) و عربستان سعودی رخ داده است. در ایران و عراق، بعضی از این «اعترافات» پیش از انجام محاکمه از تلویزیون پخش شد و حق بی گناهی متهم را نقض کرد.

حکم های اعدام الزامی باز هم در ایران، کنیا، مالزی، نیجریه، پاکستان و سنگاپور صادر شد. حکم های اعدام الزامی با حفاظت از حقوق بشر ناسازگار است زیرا مانع در نظر گرفتن شرایط شخصی متهم یا شرایط جرم خاص می شود.

صدور حکم اعدام یا اجرای حکم اعدام برای اشخاص در جنایاتی که شامل قتل عمد نمی شد ادامه داشت که بدین ترتیب توصیف «مهم ترین جرایم» که در ماده 6 میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی الزام شده است رعایت نمی شد. مجازات اعدام برای جرایم مواد مخدر در چندین کشور اجرا شد، از جمله چین، اندونزی، ایران، لائوس، مالزی، پاکستان، قطر، عربستان سعودی، سنگاپور، تایلند، امارات متحده عربی، ویتنام و یمن.

جرایم مستوجب اعدام دیگری که بدون سازگاری با موازین «مهمترین جرایم» در سال 2013 مورد مجازات قرار گرفت عبارت بودند از «زنای محصنه» (عربستان سعودی) و «کفرگویی» (پاکستان)، جرایم اقتصادی (چین، کره شمالی، ویتنام)، تجاوز (ایران، کویت، سومالی، امارات متحده عربی) و انواع سرقت «حاد» (کنیا، نیجریه، عربستان سعودی، سودان). سرانجام، مجازات اعدام برای اشکال مختلف «خیانت به کشور»، «اقدام علیه امنیت ملی»، «همکاری» با خارجیان و دیگر «جرایم ضد کشور» (مثل «مبارزه» - دشمنی با خدا - در ایران)، صرف نظر از این که موجب مرگ شده باشد، در لبنان، کره شمالی و حکومت خودگردان فلسطین (حکومت فلسطین، کرانه غربی؛ حکومت حماس، غزه) اجرا شد. در کره شمالی، حکم های اعدام اغلب صادر می شود حتی اگر حکم جرایم اتهامی در قوانین داخلی اعدام نباشد.

گستره مجازات اعدام، در مغایرت با موازین بین المللی حقوق بشر، در الجزایر، بحرین، بنگلادش، هند، نیجریه، پاپائو گینه نو، سودان و ایالات متحده آمریکا (می سی سی پی) افزایش یافته است.

در کشورهایی همچون جمهوری دموکراتیک کنگو، مصر، لبنان، لیبی، حکومت خودگردان فلسطین (حکومت فلسطین، کرانه غربی؛ حکومت حماس، غزه) و سومالی نگرانی در باره به کارگیری مجازات اعدام در دادگاه های

نظامی و ویژه گاهی علیه غیرنظامیان ادامه داشت. در الجزایر، بنگلادش، بورکینا فاسو، اردن، لبنان، لیبی، حکومت خودگردان فلسطین (حکومت فلسطین، کرانه غربی؛ حکومت حماس، غزه) و سومالی، اشخاصی پس از محاکمه غیبی به مرگ محکوم شدند.

مروری بر مناطق

قاره امریکا

در سال 2013، ایالات متحده امریکا تنها کشور اعدام کننده در منطقه بود، همچنان که در تمام سال های دهه گذشته، به استثنای یک سال، بوده است.⁸ در سال گذشته، کاهش جزیی در به کارگیری مجازات اعدام رخ داد بدین ترتیب که یکی دیگر از ایالت های امریکا، مریلند، در ماه مه مجازات اعدام را ملغا کرد و در سه کشور دیگر در کاراییب بزرگ، گرنادا، گواتمالا و سنت لوسیا، برای اولین بار از زمانی که عفو بین الملل به جمع آوری اطلاعات پرداخته است، هیچ محکوم به اعدام وجود ندارد.

کاراییب بدون مجازات اعدام بود. تداوم تعداد زیاد قتل در بعضی از کشورها، همچون باهاما و ترینیداد و توباگو، به درخواست از مسئولان برای تقویت توانایی پلیس در کشف و پیشگیری از قتل و درخواست از قوه قضاییه برای محکومیت مجرمان انجامید.

از تعداد اعدام ها در ایالات متحده امریکا، با کاهش تقریباً 10% از 43 اعدام در سال 2012، کم شد. در سال گذشته، در نه ایالت، 39 اعدام انجام شد که 82% آنها در ایالت های جنوبی رخ داد. تگزاس به تنهایی 41% اعدام ها را انجام داد که نسبت به 2012، 34% افزایش نشان می داد.

تعداد ایالت های اعدام کننده با تعداد آنها در سال پیش برابر بود، اما چهار ایالتی که در سال 2012 اعدام نکرده بودند (آلاباما، جرجیا، میسوری و ویرجینیا) در سال 2013 اعدام را از سر گرفتند و چهار ایالت (می سی سی پی، داکوتای جنوبی، دلاور، آیداهو) که در سال 2012 اعدام کرده بودند در سال 2013 مجازات اعدام را اجرا نکردند. در اکتبر 2013، مرکز اطلاع رسانی مجازات اعدام (DPIC) مستقر در امریکا گزارش داد که تعداد کمی از حوزه های قضایی مسئول اکثر حکم های اعدام هستند. برای مثال، بیش از 1300 زندانی که از سال 1976 اعدام شده اند تنها در 15% شهرستان های ایالات متحده امریکا به مرگ محکوم شده بودند.⁹

مرکز اطلاع رسانی مجازات اعدام صدور 80 حکم اعدام در ایالات متحده امریکا را در سال 2013 گزارش داد که افزایشی جزیی از 77 مورد در سال پیش از آن است. به کارگیری مجازات اعدام به میزان قابل توجهی کمتر از یک دهه پیش است - در سال 2004، 138 حکم اعدام وجود داشت - و از دهه 1990 به شدت پایین تر است. در آن زمان میانگین سالانه تعداد حکم های اعدام در حدود 300 مورد بود.

مجازات اعدام در ایالت ها در 2013¹⁰

39 اعدام: آلاباما (1)، آریزونا (2)، فلوریدا (7)، جرجیا (1)، اوهایو (3)، اکلاهما (6)، میسوری (2)، تگزاس (16)، ویرجینیا (1)

80 حکم اعدام: آلاباما (5)، آریزونا (3)، کالیفرنیا (24)، فلوریدا (15)، جرجیا (1)، ایندیانا (3)، میسوری (3)، می سی سی پی (2)، کارولینای شمالی (1)، نوادا (2)، اوهایو (4)، اکلاهما (1)، پنسیلوانیا (4)، تگزاس (9)، واشنگتن (1)، فدرال (1)، نظامی (1)

3108 محکوم به اعدام، از جمله 731 زندانی در کالیفرنیا، 412 در فلوریدا، 298 در تگزاس، 198 در

پنسیلوانیا و 197 در آلاباما

قوه مجریه هیچ تخفیفی صادر نکرده است؛ یک بی گناهی؛ سه بی گناهی پس از مرگ

دست کم 15 حکم اعدام در نقاط دیگر قاره آمریکا صادر شد: دو مورد در باهاما، دو مورد در باربادوس، دست کم شش مورد در گویان و دست کم پنج مورد در ترینیداد و توباگو. این تعداد افزایش قابل توجهی نسبت به 2012 به شمار نمی رود که دست کم 12 مورد حکم اعدام ثبت شده بود. در آنتیگوا و باربودا، بلیز، کوبا، دُمینیکا، گرنادا، گواتمالا، جامائیکا، سنت کیتز و نویس، سنت لوسیا، سنت وینسنت و گرنادین و سورینام اعدام انجام نشد و حکم اعدام نیز صادر نشد. در تاریخ 31 دسامبر، در کوبا، دومینیکا، گرنادا، گواتمالا، سنت لوسیا و سورینام گویا هیچ محکوم به اعدام وجود نداشت.

در آنتیگوا و باربودا، حکم اعدام تازه ای ثبت نشده است. در روز 14 نوامبر، قانون اصلاحیه قانون جرایم ضد اشخاص 2013 به اجرا درآمد که الزام صدور حکم اعدام برای قتل را حذف کرد و قانون را با موازین منطقه ای و بین المللی سازگار کرد. 11 این قانون اختیار تصمیم گیری در باره زمان، محل و روش اجرای مجازات اعدام را از فرماندار به دادگاه منتقل کرده و برای خانواده زندانی اعدامی امکان فراهم کرده تا خواهان جنازه او برای دفن بشوند. در حالی که کمیته قضایی شورای خبرگان 12 مقرر کرده که پس از مدت پنج سال، حکم های اعدام باید کاهش یابد، هفت مرد که بیش از پنج سال محکوم به اعدام بوده اند گویا هنوز محکوم به اعدام باقی مانده اند. 13

در باهاما در اکتبر دو حکم اعدام تازه در دو مورد جداگانه قتل ثبت شد. مجازات اعدام در پرونده سومی نیز درخواست شد، اما صدور حکم به تاخیر افتاد زیرا گزارش ارزیابی روانپزشکی از متهم در زمان برگزاری دادگاه هنوز ارایه نشده بود. سه مرد در این سال گویا محکوم به اعدام بودند.

کارنامه حقوق بشر باهاما در 23 ژانویه در بررسی ادواری عمومی (UPR) شورای حقوق بشر سازمان ملل مطرح شد. دولت توصیه هایی در مورد تعلیق رسمی اعدام، الغای مجازات اعدام، و تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی را رد کرد. هیات نمایندگی باهاما تاکید کرد که قوانین ملی قانونی بودن مجازات اعدام را برای جرایم قتل و خیانت به کشور در صورت صدور بر اساس احتیاطی به رسمیت می شناسند و توافق عمومی بین المللی در باره الغای مجازات اعدام وجود ندارد.

کمیسیون قانون اساسی پس از مشاوره در سطح کشور در روز 8 ژوئیه گزارش 14 خود را در باره اصلاح قانون اساسی به نخست وزیر باهاما داد. در باره مجازات اعدام، نظر کمیسیون قانون اساسی این بود که درخواست های زیادی برای کنار گذاشتن کمیته قضایی شورای خبرگان (Privy Council) به عنوان دادگاه نهایی استیناف در باهاما وجود دارد، اما توصیه کرد که در حال حاضر درخواست های استیناف به همان مرجع تقدیم شود. با وجود این، کمیسیون قانون اساسی اصلاحیه ای را به قانون اساسی توصیه کرد که اجرای مجازات اعدام را در موارد مربوطه با کنار زدن اعتراض های مبتنی بر معیارهای ناشی از حقوق عرفی نسبت به روش مورد انتخاب اعدام را ممکن سازد. دار زدن روش جاری در باهاما است.

در دسامبر، رهبر مخالفان هوبرت مینیز اعلام کرد که قصد دارد لایحه ای را به منظور اصلاح قانون اساسی پیشنهاد کند تا کمیته قضایی شورای خبرگان را که در لندن مستقر است کنار بگذارد و بدین وسیله با دور زدن موازین حقوقی این دادگاه، از سرگیری اعدام در این کشور را آسان کند. در روز 3 ژانویه 2014، دولت مشخص کرد 15 که این موضوع، به عنوان بخشی از اصلاحات گسترده تر قانون اساسی که در اگوست 2012 آغاز شد، در کمیسیون بازنگری قانون اساسی مورد بررسی قرار خواهد گرفت.

در باربادوس دو حکم اعدام تازه ثبت شد. بنا به گزارش ها، در دسامبر، هشت مرد محکوم به اعدام بودند. 16 در بررسی ادواری عمومی (UPR) شورای حقوق بشر سازمان ملل در 25 ژانویه، دولت توصیه هایی در مورد تعلیق رسمی اعدام و الغای مجازات اعدام را رد کرد، اما درخواست برای حذف مجازات اعدام الزامی برای قتل و خیانت به کشور را از قانون کشور پذیرفت. نمایندگان دولت اعلام کردند که دولت اختیار الغای مجازات اعدام را ندارد، اما آماده تسهیل و حمایت از مباحثه عمومی آزاد در باره مجازات اعدام است. پیش نویس قانون الغای مجازات اعدام الزامی در سال 2013 به پارلمان ارایه نشد.

در بلیز در سال گذشته هیچ حکم اعدام تازه ای صادر نشد. در 31 دسامبر، یک مرد محکوم به اعدام بود. کارنامه بلیز در 28 اکتبر در بررسی ادواری عمومی (UPR) شورای حقوق بشر سازمان ملل مطرح شد. دولت توافق کرد توصیه هایی در مورد تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی را بررسی کند، اقداماتی در جهت الغای مجازات اعدام انجام دهد و مشاوره عمومی در باره الغای کامل مجازات اعدام به راه بیندازد و پاسخ خود را در باره این موضوع ها به بیست و پنجمین نشست شورای حقوق بشر سازمان ملل در مارس 2014 ارائه کند.

در کوبا هیچ حکم اعدام تازه ای صادر نشد. دولت کوبا در سپتامبر به توصیه هایی که در ماه مه در هنگام بررسی ادواری عمومی کارنامه آن برای الغای مجازات اعدام یا تعلیق رسمی اعدام شده بود پاسخ داد و اعلام کرد که کوبا به بعضی از موضوع های مطرح شده رسیدگی می کند، اما نمی تواند اجرای آنها را تضمین کند. در گزارش کشور که پیش از بررسی ادواری عمومی ارائه شد، مسئولان اعلام کردند: «از نگاه فلسفی، کوبا با مجازات اعدام مخالف است. این کشور با حذف آن در صورت وجود شرایط مناسب موافق است. کوبا ناگزیر شده برای دفاع به حق از امنیت ملی خود قوانین سختی را علیه فعالیت های تروریستی و جنایت های به قصد نابودی کشور کوبا یا زندگی شهروندان آن تصویب و اجرا کند، اما در عین حال همواره به مطابقت صریح آنها با قانون و احترام به بیشترین تضمین ها پایبند است. کوبا استدلال های جنبش بین المللی خواهان الغا یا تعلیق مجازات اعدام را درک می کند و به آنها احترام می گذارد.»¹⁷

در اُمینیکا هیچ حکم اعدام تازه ای صادر نشد و بخش محکومان اعدام در پایان سال یک بار دیگر خالی بود. دولت اقدام هایی را برای کنار گذاشتن کمیته قضایی شورای خبرگان و به رسمیت شناختن دیوان عدالت کاراییب به عنوان دادگاه عالی استیناف کشور انجام داد.

حکم اعدام آخرین فرد محکوم به اعدام در گرنادا در سال 2013 کاهش یافت. هیچ حکم اعدام تازه ای صادر نشد و در پایان سال هیچ کس محکوم به اعدام نبود.

در گواتمالا، هیچ حکم اعدام تازه ای صادر نشد و آخرین حکم اعدام در فوریه کاهش یافت. در روز 7 ژوئن، کمیسیون قوانین و امور قانون اساسی کنگره گواتمالا لایحه ای را رد کرد که راه از سرگیری اعدام در کشور را باز می کرد.¹⁸

در گویان، حداقل شش نفر به اعدام محکوم شدند و در پایان سال، دست کم 25 تن هنوز محکوم به اعدام بودند. حکم اعدام 11 مرد در این سال به حبس ابد کاهش یافت. مشاوره ملی در باره الغای مجازات اعدام که به عنوان بخشی از تعهدات پذیرفته شده مسئولان در بررسی ادواری عمومی سال 2010 برنامه ریزی شده است، در این سال انجام نشد.

در جاماییکا از صدور حکم اعدام خبری نبود. در پایان سال، دو مرد در زیر حکم اعدام بودند و حکم اعدام سه نفر کاهش یافت.

در سنت کیتز و نویس از صدور حکم اعدام خبری نبود. اما در پایان سال، یک نفر در زیر حکم اعدام بود.

حکم اعدام میچل جوزف، آخرین محکوم به مرگ در سنت لوسیا، در 8 ژوئیه به حبس ابد کاهش یافت. از صدور حکم اعدام تازه خبری نبود.

در سنت وینسنت و گرنادین حکم اعدام تازه ای ثبت نشد. یک نفر به نام پاتریک لاپلیس در پایان سال زیر حکم اعدام بود.

دادگاه های سورینام هیچ حکم اعدام تازه ای صادر نکردند و بخش محکومان اعدام در پایان سال خالی بود. در بیانیه ای به اتحادیه بین المجالس به مناسبت روز جهانی مبارزه با مجازات اعدام، نایب رییس مجلس ملی سورینام، روت ویجدنبوش، گفت: «پیش نویس نگارش تازه ای از قانون مجازات تهیه شده که در آن مواد مربوط به مجازات اعدام ملغاً شده است. به علاوه، احزاب اصلی سیاسی در مجلس ملی و در درون دولت در باره این اصلاحیه مهم

توافق دارند.»¹⁹

در **ترینیداد و توباگو** حداقل پنج حکم اعدام تازه صادر شد و 39 نفر در پایان سال محکوم به اعدام بودند. دو حکم اعدام به حبس کاهش یافت و صدور الزامی حکم های اعدام در قوانین کشور باقی ماند.

تاخیر در تصمیم به کاهش حکم لیستر پیتمن، یکی از دو مورد مطرح، به مباحثه ای در این کشور دامن زد که نبود منابع در قوه قضاییه و صدور به موقع احکام در کشور را برجسته می کرد. لیستر پیتمن به همراه دو هم پرونده خود به اتهام قتل سه تن در سال 2001 محکوم شده بود. شورای خبرگان با توجه به مدارک تازه ای که نشان می داد او دچار اختلال شدید روانی است که پذیرش اعتراف و محکومیت او را تردیدآمیز می کرد، پرونده او را در سال 2008 به دادگاه استیناف داد. تاخیر سه ساله در بررسی دوباره پرونده او در دادگاه استیناف توجه رسانه ها را به تراکم پرونده ها در دادگاه ها جلب کرد.

بازپروری در کانون رهنمودهای صدور حکم در پرونده های قتل

در پرونده ای²⁰ که به احتمال پیمادهایی برای دیگر زندانیان در ترینیداد و توباگو خواهد داشت، دادگاه استیناف در روز 17 دسامبر 2013 در باره موضوع حبس ابد بدون امکان آزادی مشروط یا آن گونه که در قوانین ترینیداد و توباگو توصیف شده، «حبس در باقی مدت زندگی طبیعی زندانی» رای داد. این رای در مورد درخواست استیناف آلکساندر دون خوان نیکولاس، گرگوری تن و ارن لوییس صادر شد. این سه تن پس از پذیرش تقصیر به حبس ابد بدون امکان آزادی مشروط محکوم شده بودند.²¹ قاضی به این نتیجه رسید که در مواردی که حکم اعدام در صدور رای مطرح نیست و صدور حکم حبس ابد امکان پذیر است، اولین واقعیتی که باید «مشخص شود امکان بازپروری محکوم است.» با توجه به این که این قتل در رده «بدترین حالت» یا «نادرترین حالت» قرار نمی گرفت و صدور حکم اعدام را ایجاب نمی کرد، قاضی حکم حبس ابد بدون امکان آزادی مشروط را نقض کرد و این سه تن را به 30 سال زندان محکوم کرد زیرا گزارش ها نشان می داد که متهمان «همگی قابل اصلاح و سازگاری اجتماعی هستند.»

در چارچوب افزایش تعداد قتل، دولت یک بار دیگر مجازات اعدام را به عنوان راه حل کاهش جرم مطرح و اقدام هایی را پیشنهاد کرد که آزادی های اساسی مردم را محدود می کرد و روال قضایی را سرعت می بخشید. این اقدام ها با توجه به پرهیز از مهلت پنج ساله شورای خبرگان برای کاهش حکم اعدام زندانیانی که مدتی طولانی محکوم به مرگ بوده اند، پیشنهاد شد. اصلاحات حقوقی پیشنهادی با انتقادهایی از جمله از سوی «جامعه قانون ترینیداد و توباگو» روبرو شد. انتظار می رود اصلاحات در قانون مجازات اعدام در سال 2014 در پارلمان مطرح شود.

در واکنش به اعلام مسئولان که اعدام ها به زودی برای مقابله با افزایش قتل از سرگرفته خواهد شد، «جامعه قانون ترینیداد و توباگو» و بخشی از افکار عمومی خواهان اقدام های شدیدتری برای کنترل اسلحه و تقویت کشف جرم و میزان محکومیت شدند.²²

کارایی بزرگ طرفدار زندگی

در روز 2 اکتبر، در پایان کنفرانس منطقه ای در باره موضوع جرم، امنیت عمومی و مجازات اعدام، «کارایی بزرگ طرفدار زندگی» (GCL) به طور رسمی تاسیس شد. GCL، که شبکه ای از فعالان و سازمان هاست که با مجازات اعدام در منطقه کارایی مبارزه می کنند، اعلام کرد که برای الغای مجازات اعدام، از جمله با برپایی فرهنگ ترویج حقوق بشر و حمایت از آن، فعالیت خواهد کرد و از دولت ها در کشورهایی که هنوز در کارایی بزرگ مجازات اعدام را جرا می کنند، درخواست کرد فوری و به طور موثر با جنایت مبارزه کنند ولی بدون این که به مجازات اعدام متوسل شوند.²³

کاهش ادامه دار در به کارگیری مجازات اعدام در ایالات متحده امریکا نه تنها در تعداد کمتر اعدام ها و حکم های اعدام به نسبت دهه های پیش بلکه در ابتکارهای الغای مجازات اعدام در مجامع قانونگذاری ایالتی بازتاب یافت. در ماه مه، مریلند هجدهمین ایالتی شد که مجازات اعدام را ملغا کرد و چهارمین ایالتی بود که در پنج سال گذشته آن را ملغا کرده است.²⁴ در شش ایالت دیگر نیز لایحه های الغای مجازات اعدام بررسی شد ولی تصویب نشد:

کلرادو، ایندیانا، مونتانا، نبراسکا، آرگون و واشنگتن.

مجازات اعدام در ایالات متحده آمریکا هنوز با اشتباه، تناقض، نابرابری نژادی و، در چند مورد، ناپایداری به مقررات مشخص یا تضمین های حقوق بین المللی همراه است.

در مغایرت با حکم دیوان بین المللی دادگستری که ادگار آریاس تامایو، شهروند مکزیکی، بایستی از «بازنگری و رسیدگی دوباره» قضایی در باره تاثیر محرومیت از حقوق کنسولی پس از دستگیری بر پرونده اش برخوردار باشد، تگزاس اعدام او را ترتیب داد. او از حق درخواست کمک کنسولی مطلع نشده بود و مسئولان مکزیکی تا یک هفته پیش از محاکمه او از آن خیردار نشدند. بدون دسترسی به کمکی که کنسولگری بعدا ارایه کرد، وکیل مدافع ادگار تامایو نتوانست مدارک محرومیت و بدرفتاری با موکلش در کودکی، مشکلات او در دوران رشد، جراحت جدی در سر او در 17 سالگی و تاثیر آن بر رفتارش، از جمله وابستگی رو به وخامت به مواد مخدر و الکل، را ارایه کند. یک روانشناس در سال 2008 کارکرد فکری ادگار تامایو را در محدوده «عقب ماندگی ملایم ذهنی» تشخیص داده بود که اعدام او را بر اساس قوانین آمریکا غیرقانونی می کرد.

در تاریخ 12 ژوئن، ویلیام وان پویک پس از 25 سال محرومیت به مرگ در فلوریدا اعدام شد. ادعاهایی وجود داشت حاکی از این که او از دفاع حقوقی کافی در محاکمه برخوردار نشده و وکیل مدافع او مدارک کامل تخفیف دهنده در باره پیشینه بدرفتاری با موکلش و مشکلات روانی او را ارایه نکرده است. سه تن از هفت قاضی دادگاه عالی فلوریدا از تایید حکم اعدام سر باز زدند با این استدلال که این پرونده «نمونه آشکاری از کوتاهی وکیل مدافع در تحقیق و تهیه دفاعیه متناسب با مرحله مجازات» را نشان می دهد. فرجام خواهی بر پایه این موضوع و مدرک این که هم پرونده ویلیام وان پویک قربانی - یک نگهدارنده زندان - را با تیر زده است ناموفق بود. هم پرونده او که به اعدام محکوم شده بود در اثر جراحت های شدیدی گویا ناشی از ضرب و شتم به دست نگهداران در سال 1999 در زندان درگذشت.

اعدام پل هاول در فلوریدا در 25 فوریه، یک روز پیش از اجرای آن، متوقف شد تا دادگاه استیناف فدرال تصمیم بگیرد که آیا می توان با توجه به حکم های اخیر دیوان عالی ایالات متحده آمریکا در پرونده های دیگر ادعای او در باره دفاع ناکافی حقوقی را دوباره مورد دادرسی قرار داد یا خیر. ادعای او هم به تاخیر وکیل استیناف اول در ثبت درخواست استیناف و قصور در ثبت آن و هم به کوتاهی وکیل او در محاکمه از ارایه مدارک تخفیف دهنده، از جمله مدارکی در باره بدرفتاری جسمانی و محرومیت در کودکی در موطن او جاماییکا، و مشکلات بیماری روانی در بزرگسالی، مربوط می شد. در سپتامبر، دادگاه علیه هاول رای داد. یکی از سه قاضی مخالفت کرد و دفاع از هاول در محاکمه و استیناف اول او را «ناکافی، ناموثر و به شدت غیرحرفه ای» نامید.

فلوریدا «قانون عدالت بهنگام» (TJA) را تصویب کرد که بخشی از هدف آن سرعت بخشیدن به شتاب اعدام ها است. این گونه قوانین با موازین بین المللی حقوق بشر ناسازگار هستند که لغای مجازات اعدام را دنبال می کنند، و واقعیت میزان بالای اشتباه ها را در پرونده های اعدام نادیده می گیرند. در حدود 15% از 140 محکوم به اعدامی که به علت بی گناهی از سال 1973 در ایالات متحده آمریکا آزاد شده اند در فلوریدا بوده اند. زمانی که در 14 ژوئن 2013 فرماندار فلوریدا ریک اسکات قانون عدالت بهنگام را امضا کرد، نماینده مجلس مت گنر، حامی این لایحه در مجلس نمایندگان، با ارسال توییت تشکر نوشت: «چند تن از محکومان به اعدام باید آخرین شام خودشان را دریافت کنند.»

مجازات اعدام و از کارافتادگی ذهنی

بر اساس موازین بین المللی در باره به کارگیری مجازات اعدام، این مجازات نباید علیه اشخاص دارای از کار افتادگی ذهنی صادر شود. این تضمین در ایالات متحده آمریکا نادیده گرفته می شود.

فلوریدا در تاریخ 5 اگوست جان فرگوسن را اعدام کرد با وجود اینکه او چندین دهه و پیش از ارتکاب جرایم به بیماری روانی دچار بود. بار اول، در سال 1971 شیزوفرنی در او تشخیص داده شد. در 1975، روانپزشک منصوب دادگاه به این نتیجه رسید که بیماری حاد روانی فرگوسن او را خیلی خطرناک کرده و او «نبایستی در هیچ شرایطی» از بیمارستان روانی فوق امنیتی مرخص شود. با وجود این، او مرخص شد و سه سال طول نکشید که به

خاطر هشت قتل در بخش محکومان به اعدام بود. تشخیص بیماری حاد روانی، از جمله از سوی پزشکان زندان، در زمان حضور او در بخش محکومان به اعدام ادامه داشت.

در تاریخ 21 آگوست، دادگاه استیناف ایالات متحده امریکا در حوزه پنجم تگزاس زندانی محکوم به اعدام اسکاگت پانتی را واجد شرایط اعدام تشخیص داد و این ادعا را که او در محاکمه سال 1995 خود واجد صلاحیت دفاع از خود نبوده است رد کرد. اسکاگت پانتی به خاطر قتل پدر و مادر همسرش در سال 1992، چند سال پس از این که بار اول مبتلا به شیذوفرنی تشخیص داده شد، به اعدام محکوم شد. او پیش از ارتکاب جنایت چند بار به خاطر بیماری روانی از جمله اختلال دو قطبی و شیذوفرنی بستری شده بود.

اعدام وارن هیل سه ساعت پیش از انجام آن در 19 ژوئیه در جرجیا در ارتباط با دعوی علیه پروتکل تزریق مرگبار ایالت متوقف شد. با وجود این که هر هفت نفر کارشناسی که وارن هیل را مورد معاینه قرار داده بودند گفته بودند که او دچار «عقب ماندگی ذهنی» است، اعدام او به این دلیل متوقف نشد. اعدام اشخاص دارای «عقب ماندگی ذهنی» از سال 2002 در ایالات متحده امریکا ممنوع است، اما نگرانی از عدم رعایت حکم دیوان عالی ایالات متحده امریکا هنوز باقی است.

یک سال پیش از آن، گزارشگر ویژه سازمان ملل در مورد اعدام های فراقضایی، فوری و خودسرانه از مقامات آمریکایی خواسته بود اعدام وارن هیل را متوقف کنند. او «به ویژه ابراز نگرانی کرد که جرجیا اکنون تنها ایالت آمریکا است که به جای اولویت دادن به مدرک مثل دیگر امور قضایی خواهان مدرک قطعی برای به اصطلاح «عقب ماندگی بدون هر گونه تردید منطقی» است.»²⁵

اتهام قتل علیه رجبنالد گریفین در تاریخ 25 اکتبر در میسوری رد شد و بنا به اعلام مرکز اطلاع رسانی در باره مجازات اعدام مستقر در آمریکا او صد و چهل و سومین نفری شد که از سال 1973 به دلیل بی گناهی آزاد شده است. او در سال 1983 به اتهام قتل یکی از هم بندان خود در زندان به اعدام محکوم شده بود. دادگاه عالی میسوری محکومیت او را در سال 2011 رد کرد زیرا مقامات ایالت مدارک موثر در تیره را از وکیل مدافع او پنهان کرده بودند، و دستور داد که او دوباره محاکمه یا آزاد شود.

قانونی که در آوریل در آلاباما به تصویب رسید به هیات عفو و آزادی مشروط اختیار داد تا در موارد دربرگیرنده بی عدالتی نژادی یا اجتماعی، عفو پس از مرگ اعطا کند. در نوامبر در آلاباما، سه مرد سیاه پوست به نام های چارلز ویمز، اندی رایت و هیوود پترسون در ارتباط با محکومیت غیرقانونی به دست هیات منصفه تمام سفیدپوست به اتهام تجاوز به دو زن سفیدپوست در سال 1931، پس از مرگ بی گناه تشخیص داده شدند. آنها و هم پرونده هایشان پس از سال ها حبس در زیر حکم اعدام آزاد شده بودند. سه نفری که در سال 2013 مورد عفو قرار گرفتند آخرین افرادی از این گروه بودند که عفو نشده بودند یا اتهام هایشان لغو نشده بود.

نگرانی درباره تبعیض نژادی همچنین در پانصدمین اعدام در تگزاس از زمان از سرگیری اعدام های قضایی در ایالات متحده امریکا در سال 1977 مطرح بود. کیمبرلی مک کارتی، زنی سیاه پوست، به خاطر قتل همسایه سفید پوستش به اعدام محکوم شده بود. در محاکمه دوباره او در سال 2002، هیات منصفه شامل 11 نفر سفید پوست و یک نفر سیاه پوست بود که از میان جمعی انتخاب شده بودند که حضور آمریکایی های آفریقایی تبار در آن بی تناسب بود و دادستان در هنگام گزینش هیات منصفه سه تن از چهار سیاه پوست این جمع را رد کرده بود.

لایحه ای که وکیل تازه کیمبرلی مک کارتی در ژوئن 2013 تقدیم کرد و در آن کوشید مدارکی در باره تبعیض نژادی در گزینش هیات منصفه و کوتاهی وکلای مدافع قبلی از طرح این ادعا در زمان محاکمه یا در استیناف ارایه کند به این دلیل رد شد که بایستی این ادعاها زودتر مطرح می شد. کیمبرلی مک کارتی در تاریخ 26 ژوئن با تزریق مرگبار اعدام شد.

می سی سی پی در آوریل گستره مجازات اعدام را افزایش داد تا اقدام های تروریستی منجر به مرگ را شامل شود. در پی کمبود داروهای که به طور معمول در پروتکل تزریق مرگبار به کار گرفته می شود، ایالت های آرکانزاس، کالیفرنیا، فلوریدا، لویزیانا، مونتانا، کارولینای شمالی و اوهایو آیین نامه اعدام خود را تغییر دادند تا پروتکل تک دارویی و یا تغییر مواد شیمیایی مورد استفاده را امکان پذیر کند.

در فوریه، دولت فدرال ایالات متحده آمریکا در پورتوریکو در محاکمه ادامه دار لاشاون کیسی در ارتباط با قتل که در 2005 انجام شده است خواهان مجازات اعدام شد. مجازات اعدام در پورتوریکو در سال 1929 ملغاً شد اما بر اساس قوانین فدرال ایالات متحده آمریکا می توان آن را برقرار کرد. در یک محاکمه فدرال دیگر در ماه مارس، هیات منصفه در پورتوریکو آکسیس کاندلاریو را از مجازات اعدام معاف کرد.

در تاریخ 9 اکتبر، به مناسبت روز جهانی مبارزه با مجازات اعدام، کمیسیون حقوق بشر کشورهای آمریکایی (IACHR) از کشورهای عضو سازمان کشورهای آمریکایی که هنوز دارای مجازات اعدام هستند، خواست آن را ملغاً یا دست کم اجرای آن را معلق کنند. این کمیسیون اعلام کرد که از «تداوم چالش های مهم و نگران کننده در باره اجرای مجازات اعدام در منطقه نگران است. کمیسیون حقوق بشر کشورهای آمریکایی به ویژه ملاحظه می کند که کشورهای عضو سازمان کشورهای آمریکایی (OAS) اشخاص محکوم به مرگ را در بی اعتنائی به معیارهای اعلام شده به وسیله کمیسیون با معیارهای مقدماتی اعلام شده به وسیله دادگاه حقوق بشر کشورهای آمریکایی در چارچوب پرونده ها یا شکایت های اعلام نقض فاحش موازین دادرسی با موارد دیگر نقض، اعدام کرده اند.»²⁶

آسیا - اقیانوسیه

در سال گذشته، بعضی پسرقت ها در منطقه آسیا - اقیانوسیه به ثبت رسید، اما گام های مثبت در تعدادی از کشورها نشان داد که حتی در میان حامیان سنتی مجازات اعدام نیز پیشرفت به سوی الغای مجازات اعدام محسوس است.

از انجام اعدام در 10 کشور اطلاع در دست است، که این تعداد دو کشور بیش از سال 2012 است. چین یک بار دیگر تعدادی بیش از مجموع کل جهان اعدام کرد، اما دست یافتن به تصویر دقیقی از واقعیت مجازات اعدام در این کشور امکان پذیر نبود. همچنین عفو بین الملل نتوانست آمار قابل اعتمادی را در مورد مالزی و کره شمالی تأیید کند. در ویتنام، انتشار آمار در باره به کارگیری مجازات اعدام هنوز در قانون منع شده است. روند پنهانکاری به کارگیری مجازات اعدام را در هند و اندونزی فرا گرفته است. در این کشورها، انجام اعدام پیش از وقوع آن نه برای عموم اعلام می شود، نه به خانواده ها و نه وکلای زندانیان.

به جز چین و با وجود از سرگیری اعدام ها در اندونزی و ویتنام، در سال 2013 سی و هفت اعدام تأیید شد که یکی کمتر از 2012 است. پاکستان یک بار دیگر اجرای مجازات اعدام را معلق کرد و هیچ حکم اعدامی در سنگاپور اجرا نشد. در این کشور، حکم های شش نفر در پی بازنگری در قوانین اعدام الزامی در سال 2012 کاهش یافت. در چین، دادگاه عالی خلق رهنمودهای حقوقی به منظور تضمین حمایت بیشتر در دادرسی در پرونده های اعدام منتشر کرد. و وزیر پیشین بهداشت، هوانگ ژیفو، گفت که هدف پایان دادن به استفاده از اعضای بدن زندانیان اعدام شده برای پیوند تا اواسط سال 2014 در دست است. برونی دارالسلام، لائوس، مالدیو، مغولستان، میانمار، کره جنوبی، سری لانکا و تایلند اعدام نکردند. بخش اقیانوسیه از این منطقه در عمل بدون اعدام باقی ماند، با وجود این که پاپائو گینه نو تهدید کرد که اعدام را از سر می گیرد.

اعدام و حکم های اعدام در آسیا - اقیانوسیه

انجام 37 مورد اعدام در 10 کشور منطقه آسیا - اقیانوسیه گزارش شده است: افغانستان (2)، بنگلادش (2)، چین (+)، هند (1)، اندونزی (5)، ژاپن (8)، مالزی (+2)، کره شمالی (+)، تایوان (6) و ویتنام (+7). این تعداد هزاران مورد اعدام را که گویا در چین انجام شده شامل نمی شود.

در سال 2013، از صدور دست کم 1030 حکم اعدام در 17 کشور منطقه اطلاع در دست است: افغانستان (174)، بنگلادش (+220)، چین (+)، هند (+72)، اندونزی (+16)، ژاپن (5)، لائوس (+3)، مالزی (+76)، کره شمالی (+)، پاکستان (+226)، سنگاپور (+1)، کره جنوبی (2)، سری لانکا (+13)، تایوان (7)، تایلند (50)، ویتنام (+148)

محدوده مجازات اعدام در بنگلادش، هند و پاپائو گینه نو گسترش یافت. در چندین کشور منطقه، محاکمه به اتهام های مستوجب اعدام هنوز نقض حقوق بین المللی و موازین به کارگیری مجازات اعدام به شمار می رفت، از جمله با صدور حکم اعدام به عنوان مجازات الزامی. بعضی افراد بر اساس مدارکی به اعدام محکوم شدند که از طریق شکنجه و بدرفتاری های دیگر به دست آمده بود. اتباع خارجی در این منطقه بی تناسب به اعدام محکوم شدند و این مجازات هنوز برای جرایمی به کار می رفت که در ماده 6 میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی در میان «مهمترین جرایم» به شمار نمی روند.

مجازات اعدام هنوز در چین، اندونزی، لائوس، مالزی، پاکستان، سنگاپور، تایلند و ویتنام برای جرایم مواد مخدر صادر می شود. اعدام برای این جرایم در چین، اندونزی، مالزی و ویتنام انجام می شود. مجازات اعدام برای جرایم اقتصادی در چین و ویتنام وجود دارد. این نوع احکام اعدام در چین اجرا شدند.

در **افغانستان**، دو اعدام انجام شد و 174 حکم اعدام برای قتل و تروریسم صادر شد. در حدود 300 تن در پایان سال محکوم به اعدام بودند. دو مرد پس از محکومیت در ارتباط با ربایش و کشتن یک کودک در ولایت غربی هرات، بی گناه شناخته شدند.

در نوامبر، وزارت عدلیه و کمیته وزارتی قانون شریعت و مجازات سنتی و تحقیق جرایم دست کم در 26 مورد اصلاحاتی را در قانون مجازات پیشنهاد کردند. تغییرات پیشنهادی شامل بازگرداندن مجازات های دوران طالبان و تفسیر آنها از قانون شریعت بود، از جمله سنگسار در انظار عمومی برای «زناى محصنه»، قطع دست و پا برای سرقت و دزدی، و تا 100 ضربه شلاق برای افراد مجردی که مرتکب زنا شوند. در پی اعتراض های بین المللی، ریاست جمهوری در مصاحبه ای به تاریخ 28 نوامبر²⁷ اعلام کرد که دولت پیشنهاد بازگرداندن سنگسار به عنوان مجازات زنا را پس گرفته است. در پایان سال، این پیشنهادها در پارلمان در نوبت بررسی قرار داشتند.

بنگلادش دو مورد اعدام را اجرا و دست کم 220 حکم اعدام صادر کرد. در میان حکم های اعدام، 152 مورد در یک پرونده مربوط به شورش در سال 2009 صادر شد که در پی آن متهمان گویا در حبس پیش از محاکمه شکنجه شده بودند. دست کم 1100 تن در پایان سال گویا محکوم به اعدام بودند.

محدوده مجازات اعدام گویا در 16 ژوئن با تصویب قانون کودکان 2013 در پارلمان گسترش یافت. این قانون امکان صدور مجازات اعدام را برای بزرگسالانی که از کودکان به منظور فعالیت های تروریستی، طبق تعریف قانون ضدتروریسم 2009، استفاده می کنند فراهم می کند.

عفو بین الملل طی سال از رویه محاکمه در برابر دیوان جرایم بین المللی نگران بود. این دیوان در سال 2010 برای محاکمه مظنونان به ارتکاب جنایت به تعریف حقوق بین المللی، شامل نسل کشی، جنایت های جنگی و جنایت های علیه بشریت در جنگ استقلال 1971 بنگلادش تشکیل شد. با ملاحظه این که بیشتر کسانی که در ارتباط با این جرایم بازداشت شده اند از اعضای دو حزب مخالف هستند، عفو بین الملل در ارتباط با اصلاحات در قانون حاکم بر برگزاری محاکمه در دیوان جرایم بین المللی که پارلمان در 17 فوریه تصویب کرد ابراز نگرانی کرد. این اصلاحات به دادستانی امکان می دهد علیه هر حکم دیوان جرایم بین المللی، حتا شامل گذشته، درخواست تجدید نظر بدهد.

در سال 2013، دیوان جرایم بین المللی هفت تن را به مرگ محکوم کرد. دادستانی به حکم یکی از دو موردی که متهمان آن ابتدا به حبس ابد محکوم شده بودند، یعنی عبدالقادر ملا، یکی از چهره های اصلی حزب مخالف جماعت اسلامی اعتراض کرد و دیوان عالی کشور این حکم را در تاریخ 5 دسامبر به حکم اعدام افزایش داد. عبدالقادر ملا بدون برخورداری از امکانات قانونی برای اعتراض به حکم اعدام، در تاریخ 12 دسامبر اعدام شد.

در تاریخ 29 آوریل، کارنامه بنگلادش در بررسی ادواری عمومی شورای حقوق بشر سازمان ملل مطرح شد. دولت توصیه هایی برای بازنگری در موضع خود در باره مجازات اعدام، برقراری تعلیق اعدام و الغای مجازات اعدام را رد کرد.

از صدور حکم اعدام در **برونئی دارالسلام** خبری در دست نیست. قانون مجازات تازه ای در 22 اکتبر²⁸ به اجرا

درآمد که مجازات اعدام را حفظ کرده است، از جمله برای اعمالی که جزو «مهمترین جرایم» به شمار نمی روند و در بعضی موارد برای برای اعمالی که نباید جرم به شمار بروند، همچون زنا و رابطه جنسی توافقی بین همجنسان. به علاوه، پایان کودکی سن بلوغ توصیف شده که صدور حکم اعدام را برای جرایمی که متهمان پیش از سن 18 سالگی مرتکب شوند امکان پذیر می کند.

چین به اعدام تعداد بیشتری از مجموع سراسر جهان ادامه داد که اغلب پس از محاکمه های ناعادلانه و به اتهام جرایم غیرمرگبار مثل قاچاق مواد مخدر و جرایم اقتصادی انجام شد. مقامات هنوز آمار مربوط به حکم های اعدام و اجرای اعدام ها را راز دولتی محسوب می کنند و آمار را منتشر نمی کنند. نظارت عفو بین الملل هنوز تعداد اعدام ها را هزاران نفر برآورد می کند. این سازمان نمی تواند کاهش در استفاده از مجازات اعدام را تایید کند که مسئولان چین در سال های اخیر ادعا کرده اند.

عفو بین الملل در سال 2009 در چالشی با مقامات برای پایان دادن به پنهانکاری در باره به کارگیری مجازات اعدام، انتشار آمار مربوط به چین را متوقف کرد. اگر اصلاحات جاری به وسیله چندین مرجع در چین به درستی اجرا شود، تعداد حکم های اعدام صادره و اجرای اعدام ها در این کشور به راستی می تواند کاهش یابد. با وجود این، بدون اعلام اطلاعات مهم، تایید این فرض امری ناممکن است.

قانون آیین دادرسی کیفری چین در تاریخ 1 ژانویه 2013 به اجرا درآمد. قانون تازه در پرونده های اعدام حفاظت های شکلی قوی تری در اختیار مظنونان و متهمان قرار می دهد و به همراه «توضیح دادگاه عالی خلق در باره اجرای قانون آیین دادرسی کیفری»، که در همان تاریخ به اجرا درآمد، وضوح بیشتری در باره بازبینی نهایی حکم های اعدام در دادگاه عالی خلق را پیش می گذارد.

با وجود این، این اقدامات حقوق بازداشت شدگان یا رویه دادرسی را در سازگاری کامل با موازین بین المللی حقوق بشر قرار نمی دهد. با توجه به این که اعتراف های اجباری در چین رایج است و اغلب به شکست عدالت منجر می شود، این اقدامات به ویژه ناکافی است. به اجرا گذاشتن حمایت های حقوقی باید در زمان تحقیق شروع شود و نباید برای ارایه آنها در انتظار محاکمه و مرحله بررسی نهایی بود.

ماده 34 قانون آیین دادرسی کیفری تازه نه تنها دادگاه ها بلکه اداره حقوقی و پلیس را ملزم می کند به سازمان های معاضدت قضایی اعلام کنند که بایستی در اختیار تمام مظنونان و متهمانی که در معرض حبس ابد یا مجازات اعدام قرار دارند ولی دارای وکیل مدافع نیستند، وکیل مدافع قرار دهند. با وجود این، سازمان معاضدت قضایی مسئولیت ملازم یا زمان مشخصی برای رعایت قانون اصلاح شده ندارد. محققان حقوق در چین خواهان توضیح بیشتری شده اند تا بدون تردید در قانون مشخص شود که دفاع حقوقی از طریق معاضدت قضایی در تمام مراحل پرونده های اعدام در اختیار قرار دارد و نقش و مسئولیت وکلای مدافع در فرایند استیناف و فرجام روشن شود.²⁹

در گامی مثبت، قانون آیین دادرسی کیفری تازه (ماده 121) مقرر می کند که بازجویی از مظنونان کیفری را می توان ضبط یا فیلمبرداری کرد. در مورد مظنونانی که با احتمال مجازات اعدام یا حبس ابد روبرو هستند، ضبط کامل بازجویی ها الزامی است، گرچه حق همراهی وکیل مدافع برای مظنونان هنوز تضمین نشده است. همچنین گام مثبتی است که ماده 223 قانون آیین دادرسی کیفری تازه دادگاه های مرحله دوم [دادگاه تجدید نظر] را ملزم می کند تا در مواردی که متهم در تجدید نظر به مرگ محکوم شده است، جلسه ای در دادگاه برگزار کنند که در آن مدارک مورد بازبینی واقع شود. در ارتباط با بازبینی حکم های اعدام در دادگاه عالی خلق، ماده 239 قانون آیین دادرسی کیفری تازه به دادگاه اجازه می دهد که در صورتی که حکم اعدام را درست نمی داند آن حکم (gaipan) را تغییر دهد. ماده 240 قانون آیین دادرسی کیفری تازه دادگاه عالی خلق را ملزم می کند که «در صورت درخواست وکیل مدافع «نظر او را بشنود» و طی فرایند بازبینی «از متهم سوال کند.»

این اصلاحیه ها نشان گر تقویت محدود آیین نامه در پرونده های اعدام است. قانون آیین دادرسی کیفری اصلاح شده مقرراتی در اختیار زندانیان محکوم به اعدام برای درخواست عفو یا کاهش حکم، که در موازین بین المللی حقوق بشر الزامی است، قرار نمی دهد.

در تاریخ 21 نوامبر، دادگاه عالی خلق نظریه خود را در باره «برقراری و تکمیل راه کارهای جلوگیری از موارد

کیفری ناعادلانه، ساختگی و اشتباه» منتشر کرد. این نظریه دادگاه ها را در باره روش جلوگیری از محکومیت های اشتباه، از جمله با حذف اعترافات دریافت شده از طریق شکنجه یا روش های غیرقانونی دیگر، راهنمایی می کند. این نظریه همچنین اعلام می کند که باید قاضیان با تجربه به پرونده های اعدام رسیدگی کنند.

در تاریخ 12 نوامبر، کمیته مرکزی حزب کمونیست چین قطعنامه ای را در باره گسترش اصلاحات به تصویب رساند. این قطعنامه عزم مسئولان برای کاهش فزاینده تعداد جرم های مستوجب مجازات اعدام را مورد تأیید قرار داد.

زنی چینی که پس از ماه ها تحمل خشونت خانگی شوهرش را به قتل رساند در خطر اعدام قرار داشت.

تان یونگ، شوهر لی یان، پس از ازدواج در سال 2009 او را از نظر عاطفی و جسمانی مورد تعدی قرار می داد. او را اغلب کتک می زد، سیگار را روی صورت او خاموش می کرد و در سرمای بخندان سیچوان، او را ساعت ها با لباس کم در بالکن آپارتمان حبس می کرد. در یک مورد، یکی از انگشت های او را برید. لی یان پس از یک بار حمله، به درمان در بیمارستان نیاز پیدا کرد و چند بار با مسئولان از جمله با پلیس تماس گرفت. آنها شکایت های او را پیگیری نکردند، تحقیقاتی در دست نگرفتند و از او حمایت نکردند. در اواخر سال 2010، لی یان با اسلحه ای شوهرش را کشت.

دادگاه میانی شهر ژیانگ در تاریخ 24 اگوست 2011 بر اساس ماده 232 قانون کیفری چین، او را به اتهام قتل عمد به مرگ محکوم کرد. با وجود شهادت لی یان در باره بدرفتاری و مدارکی که شاهدان ارائه کردند، دادگاه عالی استان سیچوان این حکم را در تاریخ 20 اگوست 2012 تأیید کرد. در هنگام نگارش، دادگاه عالی خلق هنوز حکم نهایی در مورد پرونده او را اعلام نکرده بود.

به گفته هوانگ ژیفو، وزیر پیشین بهداشت، که در رسانه ها نقل شده، با اجرای طرح های پایان تدریجی استفاده از اعضای بدن اهدایی زندانیان تا اواسط 2014 در سال 2013 پیشرفت قابل توجهی به دست آمده است. با وجود این، به گفته هوانگ ژیفو، 900 عضو بدن اهدایی در هفت ماه اول سال 2013، کمتر از نیمی از تعدادی بود که از زندانیان اعدام شده دریافت شده است.

کارنامه چین در 22 اکتبر در بررسی ادواری عمومی مطرح شد. دولت توافق کرد توصیه های زیر را مورد بررسی قرار دهد و در نشست مارس 2014 شورای حقوق بشر پاسخ بدهد: ادامه اصلاحات در جهت الغای مجازات اعدام، از جمله شفافیت بیشتر در باره به کارگیری آن؛ انتشار آمار حکم های اعدام صادر شده و اجرا شده؛ کاهش بیشتر جرایم مستوجب مجازات اعدام؛ و برقراری تعلیق اجرای اعدام به عنوان گام اول در جهت الغای مجازات اعدام.

هند در 9 فوریه یک نفر را اعدام کرد. محمد افضل گورو مخفیانه در زندان تیهار در دهلی نو به دار آویخته شد. دادگاهی ویژه که بر اساس قانون پیشگیری از تروریسم تشکیل شده بود، او را در سال 2002 به خاطر تباری برای حمله به پارلمان هند، جنگ علیه هند و قتل در دسامبر 2001 مجرم شناخته و به مرگ محکوم کرده بود. این قانون که با موازین بین المللی محاکمه عادلانه تفاوت زیادی داشت بعداً لغو شد. مجازات اعدام افضل گورو را دیوان عالی کشور در اگوست 2005 تأیید کرد و ریاست جمهوری در 3 فوریه 2013 درخواست عفو او را رد کرد.

به نگرانی های مربوط به عادلانه بودن محاکمه افضل گورو - از جمله این واقعیت که او از داشتن وکیل انتخابی خود یا وکیلی با تجربه کافی در محاکمه محروم بود - توجهی نشد. برخلاف موازین بین المللی، خانواده افضل گورو از زمان اعدام او مطلع نشدند و جنازه او برای انجام مراسم پایانی و دفن به خانواده او تحویل نشد. افضل گورو از امکان درخواست بازبینی در تصمیم رد عفو محروم شد.

ریاست جمهوری هند در سال 2013 درخواست عفو 18 زندانی دیگر را نیز رد کرد که بیشترین تعداد رد درخواست در 25 سال گذشته بوده است. مسئولان دولتی گام هایی برای افزایش پنهانکاری در باره به کارگیری مجازات اعدام برداشته اند، از جمله این که اطلاعات مربوط به تصمیم ریاست جمهوری در باره درخواست عفو را از وبسایت دبیرخانه ریاست جمهوری حذف کرده اند.

دیوان عالی کشور هند درخواست تخفیف مجازات **دیوندر پال سینگ بولهار** را در تاریخ 12 آوریل رد کرد. او به خاطر شرکت در بمب گذاری 1993 در دهلی نو که به کشتن نه تن انجامید، در سال 2001 به مرگ محکوم شد. او در ژانویه 1995 بر اساس قانون (جلوگیری از) فعالیت های تروریستی و مختل کننده دستگیر شد. این قانون که دارای مقررات ناسازگار با موازین بین المللی محاکمه عادلانه بود، بعداً لغو شد.

دیوندر پال سینگ بولهار طی بازداشت اولیه و محاکمه خود به وکیل مدافع دسترسی نداشت. او بر اساس «اعتراف» غیرمستند نزد پلیس محکوم شد که بعداً آن را پس گرفت و مدعی شد زیر فشار پلیس اعتراف کرده است. دیوان عالی کشور در مارس 2002 حکم اعدام بولهار را تایید کرد، با وجود این که یکی از قضات دادگاه او را مقصر ندانسته و گفته بود مدرکی برای محکومیت او وجود ندارد.

بولهار در یک مرکز روانپزشکی در دهلی نو تحت درمان بود و وکیل مدافع او در سال 2011 از دیوان عالی کشور درخواست کرد شرایط روانی او را به عنوان دلیل تخفیف در حکم اعدام در نظر بگیرد. ریاست جمهوری درخواست عفو دیوندر پال سینگ بولهار را در ماه مه 2011، یعنی هشت ماه پس از درخواست، رد کرد.

دیوندر پال سینگ بولهار به دلیل تاخیر بیش از حد اقل در بررسی از دیوان عالی کشور درخواست تخفیف در حکم اعدام کرد. در تاریخ 12 آوریل 2013، دیوان عالی کشور درخواست او را رد کرد و تصمیم گرفت حکم اعدام او را به خاطر «فاحش بودن جنایت» کاهش ندهد. در رای عنوان شد که به تاخیر «نمی توان در مواردی که شخص به خاطر جرمی بر اساس قانون فعالیت های تروریستی و مختل کننده یا قوانین مشابه محکوم می شود استناد کرد.» پرونده دیوندر پال سینگ بولهار در پایان سال هنوز در جریان بود.³⁰

در پی تجاوز گروهی و قتل زنی جوان در دهلی در دسامبر 2012، دولت هند کمیته عدالت ورما را تشکیل داد که هیاتی از کارشناسان حقوقی است که وظیفه بازنگری در قوانین مربوط به حمله جنسی به زنان در هند را به عهده دارد. کمیته عدالت ورما گزارش خود را در 23 ژانویه 2013 به دولت داد. این گزارش با به کارگیری مجازات اعدام برای تجاوز یا شکل های دیگر حمله جنسی مخالفت کرده است. با وجود این، پارلمان هند در آوریل 2013 قانون اصلاحی قانون کیفری (2013) را تصویب کرد که محدوده مجازات اعدام را گسترش داده تا جنایت تجاوز را در صورت منجر شدن به مرگ یا وضعیت مداوم از کارافتادگی کامل فکری قربانی، یا در مورد برخی مجرمان تکراری، در بر بگیرد. در تاریخ 13 سپتامبر، دادگاه چهار مرد مجرم را به خاطر پرونده دسامبر 2012 مجرم شناخت و به اعدام محکوم کرد.

از صدور دست کم 72 حکم اعدام طی سال اطلاع در دست بود و دست کم گویا 400 تن در پایان سال محکوم به اعدام بودند. دیوان عالی کشور اعدام هجده زندانی را به تعویق انداخت تا درخواست استیناف آنها بررسی شود. این عده به علت تاخیر زیاد از حد قوه مجریه در رد درخواست عفو آنها خواهان تخفیف در مجازات اعدام شده بودند. حکم های اعدام آنها در سال 2014 کاهش یافت.

اندونزی پس از چهار سال بدون اعلام قبلی در 14 مارس اجرای اعدام را از سر گرفت و آدامی ویلسون، تبعه مالای را که به اتهام قاچاق مواد مخدر محکوم شده بود، به روش تیرباران اعدام کرد. طی سال، چهار تن دیگر هم اعدام شدند: سوریادی سوابوانا، جوریت بن عبدالله و ابراهیم بن اوجانگ در ماه مه به خاطر قتل؛ و محمد عبدالحافظ، یک پاکستانی، در نوامبر به خاطر قاچاق مواد مخدر. هیچ یک از این اعدام ها پیش از اجرا اعلام نشد.

دست کم 16 حکم اعدام تازه صادر شد و دست کم 149 تن در پایان سال محکوم به اعدام بودند. در حدود نیمی از محکومان به اعدام کنونی، که بسیاری از آنها خارجی هستند، به اتهام جرایم مواد مخدر محکوم شده اند.

وزارت امور خارجه به مداخله در مورد کارگران مهاجر اندونزیایی که در خارج به اعدام محکوم شده اند ادامه داد. آماري که در دسامبر منتشر شد نشان می دهد که 247 اندونزیایی در کشورهای دیگر محکوم به اعدام هستند از جمله 186 تن در مالزی، 36 تن در عربستان سعودی، 11 تن در چین، و یک تن در سنگاپور.³¹

در پی مطرح شدن کارنامه پایبندی اندونزی به میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی، کمیته حقوق بشر در اگوست ابراز تاسف کرد که اندونزی «به توقف عملی مجازات اعدام خاتمه داده و اعدام را از سر گرفته است. کمیته

متأسف است که دادگاه‌ها حکم‌های اعدام را برای جرایم مواد مخدر صادر می‌کنند که در ردیف «مهمترین جرایم» به تعریف ماده 6 میثاق بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی قرار نمی‌گیرند.³²

هشت نفر در ژاپن به خاطر قتل اعدام شدند. پنج حکم اعدام تازه صادر شد و حکم اعدام دو تن به نام‌های کازوئو اینو و تاتسومی تاتیاما به حبس ابد کاهش یافت. در جمع 130 تن در پایان سال محکوم به اعدام بودند.

به کارگیری مجازات اعدام در ژاپن در پرده‌ای از پنهانکاری پوشیده بود. زمانی که ماساهیرو کاناگوا، کارو کوبایاشی و کیکی کانو در تاریخ 21 فوریه اعدام شدند، به خانواده‌هایشان زودتر اطلاع داده نشد. به علاوه، مجازات اعدام در تناقض با موازین بین‌المللی مربوط به اجرای مجازات اعدام به اجرا گذاشته می‌شد. کوبایاشی و کانو با وجود این که درخواست اعاده دادرسی کرده بودند اعدام شدند و توکو هیسا کوماگای، یکی از هشت زندانی اعدام شده در 2013، بیش از 70 سال سن داشت.

در 16 اکتبر، دیوان عالی کشور ژاپن اعاده دادرسی برای ماسارو اکونیشی، 87 ساله، را که در سال 1969 بر اساس اعتراف اجباری به خاطر قتل محکوم شده و حکم اعدام دریافت کرده بود، رد کرد. اکونیشی، که بیش از 40 سال محکوم به اعدام بوده و یکی از پیرترین محکومان به اعدام در جهان است، در محاکمه اول «اعتراف» خود را انکار کرد و به خاطر نبود مدرک تیره شد. با وجود این، دادگاه بالاتر این حکم را برگرداند و او را به اعدام محکوم کرد. آخرین درخواست اعاده دادرسی او بعضاً به این دلیل رد شد که دیوان عالی کشور رای داد که «اعتراف» اولیه او هنوز معتبر است با وجود این که او آن را انکار کرده است.

ایوانو هاکامادا، که از سال 1968 محکوم به اعدام بوده است و در اثر چندین دهه حبس در انزوا دچار بیماری روانی شده است، در پایان سال هنوز محکوم به اعدام بود. دادگاه بخش سیزوئوکا قرار بود در مارس 2014 در باره درخواست تجدید نظر او برای اعاده دادرسی رای بدهد.

کارنامه ژاپن در نشست ماه مه کمیته ضد شکنجه مورد بررسی قرار گرفت. این کمیته در باره مسایل زیادی ابراز تأسف کرد، از جمله در باره شرایط حبس زندانیان محکوم به اعدام، به ویژه در ارتباط با پنهانکاری و بلا تکلیفی نالازم در زمینه اعدام زندانیان؛ به کارگیری سلول انفرادی برای زندانیان محکوم به اعدام که بعضی از آنها بیش از 30 سال در زندان هستند؛ مداخله در حق دریافت کمک مشاوره حقوقی، از جمله دسترسی محدود محرمانه به وکیل مدافع؛ و نبود سیستم الزامی درخواست استیناف برای پرونده‌های اعدام با توجه به این که تعداد فزاینده‌ای از متهمان بدون استفاده از حق درخواست استیناف مجرم شناخته شده و به اعدام محکوم شده‌اند. به علاوه، کمیته از دولت ژاپن خواست تامین تمام حفاظت‌ها و حمایت‌های حقوقی استحقاقی محکومان به اعدام را تضمین کند، از جمله با دادن اطلاع به موقع درباره تاریخ اعدام به آنها و خانواده‌هایشان و بازنگری در مقررات سلول انفرادی برای زندانیان محکوم به اعدام. کمیته از مسئولان خواست اطلاعات مربوط به محکومان به اعدام را به تفکیک جنسیت، سن، قومیت و جرایم ارایه کنند و امکان‌الغای مجازات اعدام را مورد بررسی قرار دهند.³³

در **لائوس**، که آخرین اعدام در سال 1989 انجام شده است، دست کم 30 حکم اعدام برای قاچاق مواد مخدر صادر شد.

در **مالزی** دست کم دو نفر مخفیانه اعدام شدند، یک تن به خاطر قتل و دیگری به خاطر قاچاق مواد مخدر. از صدور دست کم 76 حکم اعدام، شامل 47 مورد برای جرایم مواد مخدر، اطلاع در دست است. 37 تن از محکومان به اعدام خارجی و 10 تن آنها زن هستند. در پایان 2013، در حدود 992 تن محکوم به اعدام هستند. چهار حکم اعدام کاهش یافت.

کارنامه مالزی در تاریخ 24 اکتبر در بررسی ادواری عمومی مطرح شد. دولت در گزارشی که پیش از بررسی ارایه کرد،³⁴ توضیح داد که مطالعه‌ای در باره اصلاحات جامع در اجرای عدالت کیفری در مالزی، از جمله در باره مجازات اعدام، انجام داده است. مسئولان پذیرفتند تعدادی از توصیه‌ها، از جمله تعلیق اجرای مجازات اعدام با در نظر داشتن الغای آن را مورد بررسی قرار دهند. انتظار می‌رود دولت در مارس 2014 گزارشی به شورای حقوق بشر سازمان ملل ارایه کند.

در **مالدیو** از سال 1954 به بعد اعدام انجام نشده است، اما سال گذشته 13 حکم اعدام تازه صادر شد. در تاریخ 31 دسامبر، هجده تن محکوم به اعدام بودند و حکم اعدام یک زندانی به خاطر نبود مدرک معتبر کاهش یافت. دادگاه کودکان دو تن را در ارتباط با قتل که در سن پیش از 18 سال انجام داده بودند به اعدام محکوم کرد. در پایان سال، این حکم در استیناف بود. لایحه قانونی با هدف از سرگیری اعدام در ماه مه رد شد.

مغولستان برای چهارمین سال پی در پی پس از این که ریاست جمهوری در سال 2010 انجام اعدام را به طور رسمی معلق کرد، هیچ کس را اعدام نکرد. حکم اعدام صادر نشد. در پایان سال، لایحه ای برای حذف مجازات اعدام از قوانین کشور هنوز در نوبت بررسی بود.

عفو بین الملل از حکم های اعدام تازه در **میانمار** اطلاعی ندارد. در تاریخ 2 ژانویه 2014، مقامات اعلام کردند که تمام حکم های اعدام باقی مانده کاهش یافته اند. در اکتبر، مجلس نمایندگان طرحی را برای بحث در باره اصلاحیه پیشنهادی به قانون کودکان 1993 را رد کرد؛ این اصلاحیه منجر به صدور حکم اعدام برای تجاوز به کودکان زیر 16 سال می شد.³⁵

گزارش های قابل اعتماد نشان می دهند که دست کم 70 اعدام در **کره شمالی** انجام شده است، اما عفو بین الملل معتقد است که رقم واقعی بسیار بیشتر است. گزارش های دیگری در باره اعدام های متعدد در انتظار عمومی و اعدام مخالفان سیاسی رهبر کره شمالی کیم جونگ اون، از جمله شوهر عمه اش جانگ سئونگ تیک، منتشر شد، اما تایید مستقل این گزارش ها امکان پذیر نبود. جرایم دیگری که گویا به اعدام انجامید شامل قتل و آدم خواری، اختلاس، هرزه نگاری، فرار به چین، فساد، فعالیت های مخالف با اهداف حزب کارگران کره و تماشای فیلم های ویدیویی کره جنوبی بود.

صدور حکم اعدام، از جمله برای جرایمی که با موازین «مهمترین جرایم» در حقوق بین المللی و جرایمی که در قوانین کره شمالی مستوجب اعدام نیستند، ادامه یافت.

کمیسون تحقیق سازمان ملل در باره کره شمالی

در 21 مارس 2013، شورای حقوق بشر سازمان ملل کمیسون تحقیق در باره حقوق بشر در جمهوری دموکراتیک خلق کره را تشکیل داد که وظیفه دارد نقض فاحش و گسترده حقوق بشر در این کشور را با توجه به تضمین پاسخگویی کامل به ویژه در مورد مواردی که می تواند جنایت های علیه بشریت محسوب شود، مورد تحقیق قرار دهد.

در تاریخ 20 اگوست، کمیسون تحقیق سازمان ملل در کره جنوبی انجام مصاحبه هایی در باره کارنامه حقوق بشر کره شمالی را آغاز کرد. از میان شاهدان، شین دونگ - هیوک در باره اعدام های منظم در انتظار عمومی در زندان اردوگاهی محل حبس او، در اردوگاه شماره 14 بویسو پیونگ - آن نام - دو، در جنوب استان پیونگ - آن جنوبی، صحبت کرد.

«در اردوگاه، دو بار در سال اعدام در انتظار عمومی انجام می شد. معنای دقیق آن را نمی دانم، اما گمان می کنم به قصد هشدار دادن به زندانیان و ترساندن آنها بود. گمان می کنم به این دلیل دو بار در سال اعدام در انتظار عمومی را انجام می دادند. آنها یک نفر را در جلوی همه زندانیان به یک ستون چوبی می بستند و او را تیرباران یا خفه می کردند [...] بار اولی که شاهد چنین اعدامی بودم، زمانی بود که پنج سال داشتم. [...] در سال 1996 حرفهای مدرم و برادرم را در گوشه ای که غذا می پختیم [شنیدم]. [...] گمان می کنم آنها نقشه می کشیدند از کوه بالا بروند و فرار کنند. در آن زمان، فکری که از سرم گذشت این بود که مطمئن بودم برای فرار از اردوگاه نقشه می کشیدند. به مدرسه رفتم و به معلمم در باره گفتگوی آنها گزارش دادم. [...] و، به خاطر اطلاع از نقشه مادر و برادرم، از من در باره نقشه های دیگری که احتمالاً در خانواده من در جریان بود مورد پرسش قرار گرفتم. مادر و برادر بزرگتر من در برابر تمام زندانیان، زندانیان سیاسی و جلوی پدرم و من، در انتظار عمومی اعدام شدند. برادر بزرگتر من در انتظار عمومی اعدام شد. مادر من در برابر من و پدرم به دار آویخته شد.»³⁶

وقفه ای که در سال 2012 پس از اعدام یک سرباز در در اعدام ها در **پاکستان** رخ داد در سال 2013 ادامه

یافت، با وجود این که در آگوست کوشش هایی برای از سرگیری اعدام ها انجام شد. دست کم 226 حکم اعدام صادر شد و در پایان سال دست کم 8526 تن محکوم به اعدام بودند. از این میان، به گفته وزیر کشور، درخواست استیناف دست کم 450 تن به پایان رسید و آنها در انتظار اعدام هستند. عفو بین الملل از وجود حداقل هفت زندانی محکوم به اعدام مطلع است که در زمان ارتکاب جرم نوجوان بوده اند و تمام راه های حقوقی را طی کرده اند.

دادگاه فدرال شریعت در دسامبر 2013 دستور اجرای رای سال 1991 خود را صادر کرد که بر مبنای آن براساس بخش 295 ج قانون مجازات در مورد اظهارات توهین آمیز نسبت به حضرت محمد باید حکم اعدام برای جرم کفرگویی اجرا شود. دادگاه در ضمن حکم کرد که دولت مجازات حبس ابد را از بخش 295 ج حذف کند که در نتیجه حکم اعدام تنها حکم ممکن در این بخش می ماند.

دولت نخست وزیر نواز شریف پس از آغاز به کار در ژوئن 2013 قصد خود را به از سرگیری اعدام ها به منظور بهبود وضعیت نظم و قانون در کشور اعلام کرد. دست کم هشت مرد قرار بود در فاصله 20 تا 25 آگوست 2013 اعدام شوند، از جمله دو نفر که در زمان ارتکاب جرم کمتر از 18 سال داشتند. انجام اعدام های مذکور در روز 18 آگوست معلق شد.

عفو بین الملل از صدور حکم اعدام در پی محاکمه هایی که با موازین بین المللی محاکمه عادلانه سازگار نبود نگران بود. ویژگی این محاکمه ها نبود دسترسی به وکیل مدافع و پذیرش مدارک بی اعتبار بر اساس حقوق بین المللی، از جمله اظهارات به دست آمده در زیر شکنجه، بود. دادگاه های عالی در مورد مناطق قبیله ای تحت مدیریت فدرال صلاحیت قضایی نداشتند و اشخاصی که در این منطقه به اعدام محکوم می شدند از امکان درخواست استیناف به قوه قضاییه برخوردار نبودند.

از صدور حکم های اعدام تازه در **پاپانو گینه نو** خبری در دست نبود و در پایان سال 10 زندانی محکوم به اعدام بودند. از سال 1954 اعدام در این کشور انجام نشده است.

در پی قتل خشن و پر سروصدای زنان متهم به جادوگری، در تاریخ 28 ماه مه قانون تازه ای به تصویب رسید که محدوده مجازات اعدام را برای شمول در باره دزدی و تجاوز شدید حتماً اگر به مرگ منجر نشود، گسترش داد. روش های قانونی اعدام عوض شد و علاوه بر دار زدن، تزریق مرگبار، اعدام به روش الکتریکی، تیرباران و خفگی را در برگرفت. این اصلاحات قصد دولت به از سرگیری اعدام را نشان داد.

در **سنگاپور** اعدام انجام نشد. از صدور دست کم یک حکم اعدام اطلاع در دست بود و در پایان سال دست کم 26 تن محکوم به اعدام بودند.

دادگاه عالی سنگاپور بازنگری پرونده های 32 زندانی را آغاز کرد که در پی تصویب قانون (اصلاح) قانون مجازات 2012 (قانون شماره 32 سال 2012) و اصلاحیه قانون سوءاستفاده از مواد مخدر 2012 - که در برخی شرایط صدور حکم را در اختیار قضاوت قرار داده - به طور الزامی به اعدام محکوم شده بودند.

پنج حکم اعدام که به خاطر قتل صادر شده بود به حبس ابد و به فلک بستن تبدیل شد: جبینگ خو در 30 آوریل محکوم شد؛ فابیان آدیو ادوین در 16 ژوئیه؛ بیجکومار رامادوی نیر گوپیناتان در 28 آگوست 2013؛ کامرول حسن عبدالقدوس در 12 نوامبر؛ و وانگ ونفنگ در 13 نوامبر.

به علاوه، حکم یونگ ووی کونگ که به خاطر قاچاق مواد مخدر به اعدام محکوم شده بود، در 14 نوامبر کاهش یافت و عبدالحمید بن عبدالکریم و چوم تات سوان به ترتیب در 20 مه و 24 اکتبر، در پی تصویب اختیار صدور حکم، از مرگ نجات یافتند.

بازنگری و تخفیف در شش حکم اعدام گامی مثبت در کاهش به کارگیری مجازات اعدام بود. با وجود این، دیگر جنبه های قانون مجازات اصلاح شده، مثل ادامه صدور حکم اعدام برای قاچاق مواد مخدر و حفظ الزام به صدور حکم اعدام در برخی موارد هنوز باعث نگرانی بود.

در کره جنوبی برای شانزدهمین سال پیاپی اعدام اجرا نشد. دو حکم اعدام صادر شد. در پایان سال، 61 تن از جمله سه سرباز محکوم به اعدام بودند. یک حکم اعدام کاهش یافت.

در سری لانکا، که آخرین اعدام در سال 1976 انجام شده است، حداقل 13 حکم اعدام تازه صادر شد. دست کم 15 تن مورد عفو قرار گرفتند. آماری که هیرو نیوز منتشر کرد نشان داد که در تاریخ 3 ژانویه 2014 دست کم 486 تن محکوم به اعدام بودند.³⁷

در فوریه دو تن برای شغل مامور اعدام استخدام شدند و آموزش خود را آغاز کردند. در اکتبر، وزارت دادگستری گویا کمیته ویژه ای را با وظیفه بازنگری در قانون مجازات کشور و الغای مجازات اعدام منصوب کرد.³⁸

در تایوان شش اعدام انجام و هفت حکم اعدام تازه صادر شد. در پایان سال، 62 تن هنوز محکوم به اعدام بودند که 52 تن از آنها از هیچ راه چاره حقوقی دیگری برخوردار نبودند. نگرانی در باره عادلانه بودن محاکمه ها در تایوان از جمله در مورد پرونده های مربوط به اعدام باقی بود. حکم های اعدام چهار تن در استیناف کاهش یافت، از جمله یک مرد که دچار بیماری روانی بود. در پی انجام اعدام ها، وزارت دادگستری توضیح داد که هیچ یک از اعضای بدن زندانیان اعدام شده برداشته نشده است.³⁹

در فوریه، مانفرد نواک، گزارشگر پیشین سازمان ملل در مورد شکنجه و مجازات ها و رفتارهای ظالمانه، غیرانسانی یا تحقیرآمیز، و آیب ریادل، عضو کمیته حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی سازمان ملل از تایوان دیدار کردند و از مسئولان خواستند انجام اعدام را معلق کند. این دو تن عضو هیات مستقلی از کارشناسان مستقل بودند که دولت برای بررسی گزارش خود در باره اجرای میثاق های حقوق بشر سازمان ملل دعوت کرده بود. در گزارش آنها که در 1 مارس 2013 منتشر شد، کارشناسان مستقل با تاکید توصیه کردند که دولت تایوان کوشش های خود برای الغای مجازات اعدام را تشدید کند و - به عنوان گام اول و تعیین کننده - تعلیق اعدام ها را اعلام کند. دولت تایوان در پاسخ به این توصیه ها اعلام کرد که برای تایوان الغای مجازات اعدام در این مرحله «سخت» است.⁴⁰

در تایوان، اعضای خانواده به طور معمول از پیش از برنامه ریزی برای اعدام مطلع نمی شوند و تنها زمانی خبر می یابند که از آنها دعوت می شود برای تحویل گرفتن جنازه به مرده شویخانه بروند.

در تایلند اعدام انجام نشد و دست کم 50 حکم اعدام تازه برای قتل و جرایم مواد مخدر از جمله علیه خارجیان صادر شد. ارقامی که وزارت امور تادیبی منتشر کرد نشان داد که در نوامبر 678 تن محکوم به اعدام بودند.

در 15 مه، نخست وزیر بینگلوک شیناواترا برنامه ای آزمایشی را برای برداشتن پابند 513 زندانی محکوم به اعدام را آغاز کرد. پیش نویس برنامه ملی سوم حقوق بشر (2014-2018) که در پایان سال هنوز به تایید دولت نرسیده بود، شامل الغای مجازات اعدام بود. اداره حفاظت از حقوق و آزادی ها در وزارت دادگستری در آگوست اعلام کرد که تحقیق و مشاوره عمومی در باره امکان الغای مجازات اعدام در تایلند را به اجرا خواهد گذاشت.

در تونگا، که آخرین اعدام در سال 1982 انجام شده است، حکم اعدام تازه ای صادر نشد. کارنامه تونگا در ژانویه 2013 در بررسی ادواری عمومی مطرح شد. دولت توصیه هایی برای برداشتن گام هایی به سوی الغای مجازات اعدام، تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی و حذف مقررات قانون کشور که صدور حکم اعدام را برای اشخاص زیر 18 سال امکان پذیر می سازد با اشاره به تصور عمومی در باره تاثیر بازدارنده مجازات اعدام رد کرد.

ویتنام انجام اعدام ها را پس از یک وقفه بیش از 18 ماه از سر گرفت و نگوین آن توان که در سال 2010 به خاطر قتل محکوم شده بود گویا به وسیله تزریق مرگبار در 6 آگوست اعدام شد. دست کم شش اعدام دیگر نیز انجام شد. ویتنام در ژوئن 2010 قانون اجرای حکم های کیفری را اصلاح کرد و روش اعدام را از تیرباران به تزریق مرگبار با این استدلال که این روش انسانی تر است، تغییر داد. کمبود دارو برای استفاده در تزریق مرگبار موجب شده بود که از ژانویه 2012 به بعد اعدام انجام نشود. این کمبود در پی تغییر در مقررات اتحادیه اروپا در

سال 2011 در تجارت تجهیزات و مواد قابل استفاده در مجازات اعدام، شکنجه و مجازات ها و رفتارهای ظالمانه، غیرانسانی یا تحقیرآمیز رخ داده بود.

عفو بین الملل موفق شد تایید کند که در سال گذشته دست کم 148 تن به طور عمد به خاطر قتل و جرایم مواد مخدر، و تعداد کمی به خاطر جرایم اقتصادی مثل اختلاس، به اعدام محکوم شدند.

آماری که وزیر امنیت عمومی تران دای کوانگ⁴¹ منتشر کرد نشان داد که در تاریخ 11 نوامبر 678 تن محکوم به اعدام بودند. دست کم 110 زندانی تمام مراحل درخواست استیناف را طی کرده بودند و در معرض اعدام بودند. انتشار آمار به کارگیری مجازات اعدام هنوز در قانون ممنوع بود.

شبکه ضد مجازات اعدام در آسیا (ADPAN) که شبکه ای غیررسمی از افراد و سازمان های منطقه آسیا - اقیانوسیه است به رشد منظم خود از جمله با کسب اعضای تازه در چین ادامه داد. شبکه ضد مجازات اعدام در آسیا در ماه ژوئن در پنجمین کنگره جهانی مبارزه با مجازات اعدام جلسه فعالان آسیایی را تشکیل داد و به طور رسمی در جهت ثبت خود به عنوان یک موسسه مستقل در مالزی پیش رفت. از جمله دستاوردهای اعضای این شبکه کاهش حکم های اعدام در سنگاپور است. ام راوی، وکیل و عضو شبکه، با شنیدن لغو حکم اعدام موکلش یونگ ووی کونگ در پی بازنگری در قوانین حکم اعدام الزامی سنگاپور، گفت: «امروز شادترین روز زندگی موکل من است.»

اروپا و آسیای مرکزی

بلاروس آخرین کشور در اروپا و آسیای مرکزی است که هنوز اعدام را به کار می گیرد. برای اولین بار از سال 2009، در سال 2013 اعدام گزارش نشد. دست کم چهار حکم اعدام صادر شد در حالی که در سال 2012 هیچ حکم اعدام صادر نشده بود.

حکم های اعدام اغلب پس از محاکمه های ناعادلانه شامل اعتراف های اجباری صادر می شود. این حکم ها با پنهانکاری شدید و بدون اطلاع دادن به زندانیان، خانواده هایشان یا نمایندگان حقوقی آنها اجرا می شود با وجود این که مجامع بین المللی همچون کمیته حقوق بشر درخواست کرده اند اعدام ها در شرایط وجود درخواست استیناف بین المللی متوقف شود. ماده 175 قانون اجرای کیفری به دولت اجازه می دهد جنازه های اعدام شدگان را به خانواده هایشان بازنگرداند و محل دفن آنها را هم اطلاع ندهد.

ریگور یوزپچوک در تاریخ 24 آوریل و پاول سیلیون در تاریخ 12 ژوئن، و هر دو به خاطر قتل هایی در سال 2012، اعدام شدند. درخواست استیناف آنها از دیوان عالی کشور رد شد. ادوارد لیکانو در تاریخ 26 نوامبر به خاطر ارتکاب پنج قتل در سال های 2002، 2004 و 2011 به اعدام محکوم شد. تمام حکم های اعدام تایید شده به طور خودکار برای بررسی عفو برای ریاست جمهوری ارسال می شود. با وجود این، ریاست جمهوری آلكساندر لوکاشنکا از زمان به قدرت رسیدن گویا تنها یک بار اعدام را متوقف کرده است.

آلیاکساندر هاریونو، 25 ساله، در تاریخ 14 ژوئن در دادگاه منطقه ای هومل به خاطر قتل یک زن دانشجو در سال 2012 به مرگ محکوم شد. وکیل او درخواست تجدید نظر داد با این استدلال که، به گفته ناظر یک سازمان غیردولتی، مواردی از نقض محاکمه عادلانه رخ داده است، از جمله این که آلیاکساندر هاریونو بدون حضور وکیل مدافع اقرارنامه ای را امضا کرده است و اطلاعات متناقضی در باره سلامت روانی او در دست است. دیوان عالی کشور در تاریخ 22 اکتبر حکم اعدام او را رد کرد و پرونده را برای محاکمه دوباره پس فرستاد. ناظر سازمان غیردولتی این موضوع را «بی سابقه» خواند.⁴² اما در تاریخ 24 دسامبر، دادگاه منطقه ای هومل یک بار دیگر آلیاکساندر هاریونو را به مرگ محکوم کرد.

در ژانویه 2013، رییس دادگاه قانون اساسی، پتر میکلاشویچ، تاکید کرد که مساله توقف مجازات اعدام در بلاروس باز است و در صورت درخواست مناسب، این دادگاه آماده رسیدگی به آن است.⁴³ در ژوئن، گروه تحقیق پارلمانی در باره مجازات اعدام به همراه شورای اروپا در مینسک بحث میزگردی با عنوان «بلاروس، دین و مجازات اعدام» ترتیب داد.⁴⁴ در این میزگرد، اسقف اعظم کلیسای ارتدکس بلاروس، مطران فیلاتر، از الغای

مجازات اعدام حمایت کرد.

در اکتبر، سازمان های غیردولتی بین الملل اصلاحات جزایی و کمیته بلاروس هلسینکی نتایج یک نظرخواهی را منتشر کردند که نشان می داد در پاسخ پرسش مستقیم، 64% بلاروسی ها از مجازات اعدام حمایت می کنند، اما 31% با آن مخالف هستند.⁴⁵ درصد موافقان به میزان قابل توجهی کمتر از 80% در رفراندوم 1996 است که به طور معمول مورد ارجاع دولت قرار می گیرد. با وجود این، حمایت گسترده ای از اقدامات جایگزین وجود داشت، مثل حبس ابد یا توقف اعدام ها و تنها 37% «بدون قید و شرط» از مجازات اعدام حمایت کردند. در پاسخ این پرسش که در آینده چه اتفاقی باید برای مجازات اعدام بیافتد، 47% جواب دادند به همین شکل کنونی باقی بماند یا حتی گسترش یابد. در مقابل، مجموع 45% پاسخ دادند که مجازات اعدام باید - فوری یا به تدریج - ملغاً شود یا انجام اعدام تعلیق شود. تقدس زندگی انسان و خطر اشتباه قضایی دلایل اصلی مخالفت با مجازات اعدام بود.

در اکتبر، گزارشگر ویژه وضعیت حقوق بشر در بلاروس، با حمایت گزارشگران ویژه استقلال قوه قضاییه، اعدام های فوری و شکنجه، و نیز رییس گروه تحقیق حبس های خودسرانه، از دولت بلاروس خواست که انجام اعدام را فوری معلق کند. او این موضوع را که «دادگاه های غیرشفاف و تحت رهبری سیاسی در پایان محاکمه هایی فاقد تضمین محاکمه عادلانه یا حق استیناف به مجامع بین المللی مجازات اعدام صادر می کنند» و نبود شفافیت و آمار اعدام ها را مورد انتقاد قرار داد، و گفت: «روش اجرای اعدام در بلاروس معادل با رفتار غیرانسانی است.»⁴⁶

در **قزاقستان**، تعلیق رسمی اعدام که دسامبر 2003 برقرار شد هنوز رعایت می شد. پیش نویس بازنگری در قانون کیفری مجازات اعدام را برای بعضی از جرایم نظامی لغو می کند اما آن را برای نقض قوانین و رسوم جنگ و قتل عمد برقرار می کند.⁴⁷

اعضای دو مجلس تحتانی (دوما) و فوقانی پارلمان روسیه در سراسر سال به طور فردی - و نیز وزیر امور داخلی، ولادیمیر کولوکولتسوف در «نظری شخصی» - به ویژه در پی جرایم پر سر و صدای قتل کودکان و بمب گذاری ها در ولگوگراد در اکتبر و دسامبر خواهان برقراری دوباره مجازات اعدام شدند. اما افراد دیگری همچون ولادیمیر لویکین بازرس کل، رییس مجلس تحتانی سرگئی ناریشکین و رییس شورای حقوق بشر ریاست جمهوری میخائیل فدوتوف این نظریات را رد کردند. در آوریل، ریاست جمهوری روسیه ولادیمیر پوتین موثر بودن مجازات اعدام را در کاهش میزان جنایت مورد تردید قرار داد.⁴⁸ با وجود این، هیچ اقدامی برای حرکت از تعلیق رسمی مجازات اعدام که از سال 1996 برقرار بوده به الغای قانونی آن انجام نشد. در بخشی از بررسی ادواری عمومی در شورای حقوق بشر سازمان ملل در ماه آوریل، روسیه این نظر را ابراز کرد که رای دادگاه قانون اساسی در سال 2009 در مورد تمدید تعلیق مجازات اعدام در اساس منع قانونی این مجازات را در روسیه نهایی کرده است، اما توصیه پیوستن به پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی را با هدف الغای مجازات اعدام رد کرد.⁴⁹

در **تاجیکستان**، ریاست جمهوری امامعلی رحمان، در سخنرانی سالانه خود در پارلمان به تاریخ 26 آوریل، گفت که الغای مجازات اعدام را باید مسئولان مربوطه مورد بررسی قرار دهند. گمان می رود این اولین بار است که پس از برقراری تعلیق رسمی اعدام در سال 2004، او این موضوع را در پارلمان مطرح کرده است. همچنین در ماه آوریل، برنامه ای ملی برای اجرای توصیه های پذیرفته شده بررسی ادواری ملی در 2013-2014 تصویب شد که تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی را در بر می گیرد. علاوه بر گروه تحقیق بین وزارت خانه ها برای مطالعه در باره جوانب اجتماعی - حقوقی الغای مجازات اعدام که در سال 2010 تشکیل شد، پارلمان در ماه ژوئن گروه تحقیق برای مطالعه افکار عمومی در باره مجازات اعدام را تشکیل داد.

در ماه دسامبر، دادگاه حقوق بشر اروپا متعلق به شورای اروپا جلسه ای عمومی برای بررسی پرونده النشیری علیه لهستان تشکیل داد. این پرونده به اتهام مشارکت لهستان در بازداشت مخفیانه عبدالرحیم النشیری در این کشور و انتقال او به پایگاه نیروی دریایی ایالات متحده آمریکا در خلیج گوانتانامو در کوبا، با وجود خطر واقعی محکومیت او به اعدام در محاکمه به وسیله کمیسیون نظامی مربوط می شود.⁵⁰

در تاریخ 22 آوریل، شورای امور خارجی **اتحادیه اروپا** رهنمودهای اتحادیه اروپا در باره مجازات اعدام را که بار اول در سال 1998 منتشر و در سال 2008 بازبینی شد، دوباره بازبینی و به روز و تصویب کرد؛ این

رهنمودها مشخص می کنند که اتحادیه اروپا چگونه در این زمینه اقدام کند. 51 رهنمودهای بازبینی شده، از جمله درخواست شفافیت بیشتر و تعهد تضمین آن هستند که اقداماتی همچون کمک حقوقی، مالی یا فنی نوع دیگر از سوی اتحادیه اروپا به کشورهای ثالث به انجام مجازات اعدام یاری نرساند. در این رهنمودها به صراحت اعلام شده که مجازات اعدام هرگز نباید برای جرایم مواد مخدر و «اقدامات غیرخسونت آمیز» دیگر مثل جرایم مالی یا اقتصادی صادر شود.

خاورمیانه و آفریقای شمالی

به کارگیری مجازات اعدام در بعضی کشورهای خاورمیانه و آفریقای شمالی بیش از سال های پیش ایجاد نگرانی کرد. افزایش نگران کننده اعدام ها در ایران و عراق، تداوم سطح بالای اعدام در عربستان سعودی و از سرگیری اعدام در کویت بر این واقعیت سایه افکند که در دو سال گذشته در دوسوم کشورهای این منطقه هیچ حکم اعدام اجرا نشده است.

تحولات مثبت محدودی رخ داد. در امارات متحده عربی اعدام اجرا نشد و تعداد کمتری حکم اعدام صادر شد. 52 برای اولین بار پس از سال 2009، اجرای اعدام در بحرین گزارش نشد. 53

اما، الجزایر و بحرین محدوده مجازات اعدام را گسترش دادند. روسای سرنگون شده و مسئولان دولت های پیشین در مصر و لیبی با محاکمه با مجازات اعدام روبرو بودند. پیش نویس قانون اساسی که در تونس و مصر پیشنهاد - و در اوایل 2014 تصویب - شدند مقررات منع مجازات اعدام را بر نداشتند.

اعدام و حکم های اعدام در خاورمیانه و آفریقای شمالی

انجام حداقل 638 اعدام در شش کشور (از 19 کشور منطقه) قابل تایید بود: ایران (+369)، عراق (+169)، کویت (5)، حکومت خودگردان فلسطین (+3) نفر به وسیله حکومت حماس در غزه، عربستان سعودی (+79)، و یمن (+13). همچون سال 2012، تایید انجام اعدام قضایی در مصر و سوریه امکان پذیر نبود.

حداقل 373 حکم اعدام در 15 کشور صادر شد: الجزایر (+40)، مصر (+109)، ایران (+91)، عراق (+35)، اردن (+7)، کویت (+6)، لبنان (+7)، لیبی (+18)، مراکش/صحرائ غربی (10)، حکومت خودگردان فلسطین (+14): +13 حکومت حماس در غزه؛ +1 حکومت فلسطین در کرانه غربی، قطر (6)، عربستان سعودی (+6)، تونس (+5)، امارات متحده عربی (+16)، و یمن (+3).

میزان اعدام ها در مقایسه با 557 مورد در شش کشور در سال 2012، 15% افزایش یافت. در سال 2013، اکثریت بسیار بزرگ اعدام ها، به نسبت سال های گذشته، در اقلیت کوچکتری از کشورها انجام شد. فقط ایران، عراق و عربستان سعودی بیش از 95% اعدام های تایید شده را در منطقه انجام دادند. تعداد اعدام ها در عربستان سعودی ثابت ماند، اما در ایران و عراق، به ترتیب، 18% و 30% افزایش یافت. در مقایسه، تعداد اعدام ها در غزه که منطقه زیر حکومت موجود حماس در حکومت خودگردان فلسطین است، نصف شد؛ در یمن تعداد اعدام ها ظاهرا برای دومین سال پیاپی کاهش یافت، گرچه تعداد واقعی ممکن است بیش از تعدادی باشد که عفو بین الملل موفق به تایید انجامشان شده است.

برای دومین سال پیاپی، تعداد کل حکم های اعدام - دست کم 373 مورد - ظاهرا به میزان قابل توجهی، از حداقل 505 مورد در 2012 و حداقل 750 مورد در 2011، کاهش یافته است. اما، در منطقه حکومت خودگردان فلسطین (به ویژه در غزه) و لیبی ظاهرا صدور حکم های اعدام افزایش یافته است. در لیبی، بخشی از دلیل این مساله تا حدودی از سرگیری فعالیت دادگاه ها از اواخر 2012 است. 54 به طور کلی، گزارش دهی در باره حکم های اعدام به خاطر نبود اطلاعات جامع، به ویژه از کشورهایی همچون ایران، عراق، عربستان سعودی و یمن، ناقص است. برای دومین سال پیاپی، درگیری مسلحانه در سوریه باعث شده که تایید اطلاعات در باره حکم های

اعدام قضایی امکان پذیر نباشد.

مسئولان در الجزایر، اردن، لبنان، لیبی، مراکش/صحرای غربی، قطر و تونس به صدور حکم اعدام ادامه دادند ولی اعدام نکردند.

اعدام ها برای جرایمی انجام شد که قتل عمد را در بر نمی گرفت و بنابراین با حدّ به کارگیری مجازات اعدام بر اساس موازین بین المللی سازگار نبود. حکم های اعدام در مورد جرایمی همچون سرقت مسلحانه و «زنای محصنه» (عربستان سعودی)، جرایم مواد مخدر (ایران، قطر، عربستان سعودی، امارات متحده عربی)، تجاوز (ایران، کویت) و «جرایم» مهیم سیاسی، همچون محاربه («دشمنی با خدا» - ایران)، «همکاری» با اسرائیل (حکومت خودگردان فلسطین)، و اتهام هایی بر اساس قوانین گسترده ضد تروریسم («تعلق به گروه تروریستی» - عراق) اجرا شد. حکم های اعدام برای تجاوز (امارات متحده عربی)، «همکاری با اسرائیل» (لبنان) و جرایم تروریستی (الجزایر) صادر شد. با وجود این، در امارات متحده عربی و یمن، گزارش ها حاکی از کاهش صدور حکم های اعدام برای جرایمی به جز قتل بود.

افرادی که در زمان ارتکاب جرم اتهامی کمتر از 18 سال سن داشتند، در مغایرت با حقوق بین المللی در عربستان سعودی اعدام شدند و ممکن است در ایران و یمن هم اعدام شده باشند. اتباع خارجی به ویژه در کویت، عربستان سعودی و امارات متحده عربی، بعضاً به دلیل فراهم نبودن امکان ترجمه طی بازجویی یا محاکمه، در خطر مجازات اعدام بودند.

دغدغه های مربوط به محاکمه عادلانه در سال 2013، از جمله، در باره دادگاه های نظامی که در مصر، لبنان، لیبی، و حکومت خودگردان فلسطین (حکومت فلسطین در کرانه غربی؛ حکومت حماس در غزه) حکم اعدام را گاهی نیز برای غیرنظامیان صادر می کردند، وجود داشت. دادگاه ها با وجود محاکمه غیابی متهمان در الجزایر، لبنان، لیبی و حکومت خودگردان فلسطین، حکم اعدام صادر می کردند. در الجزایر و لبنان، حکم اعدام پس از مرگ هم صادر شد. در ایران و عراق، رویه «درخواست تجدید نظر» امکان بازنگری واقعی در حکم را در اختیار قرار نمی داد. به کارگیری گسترده «اعترافات» که زیر شکنجه یا بذرقتاری های دیگر به دست می آمد، به ویژه در ایران، عراق، حکومت خودگردان فلسطین (حکومت حماس، غزه) و عربستان سعودی، هنوز باعث نگرانی بود.

در **الجزایر**، دست کم 40 حکم اعدام، برای اقداماتی همچون قتل و مرتبط با حمله های تروریستی صادر شد. بیشتر محکومان به مرگ در ارتباط با حمله های گروه های مسلح القاعده در مغرب اسلامی (AQIM) به اعدام محکوم شدند. دست کم 26 حکم اعدام غیابی و حداقل یک حکم اعدام پس از مرگ علیه مردی که در عملیات پلیس کشته شده بود، صادر شد. در ماه مه، دو مرد به خاطر کشتن صدها غیرنظامی و سرباز در فاصله سال های 1996 و 2004 به اعدام محکوم شدند. در دسامبر، اصلاحات قانون مجازات تصویب شد که شامل مجازات اعدام برای ربایندگان کودکان، در صورت مرگ قربانی، می شد.

در **بحرین**، برای اولین بار در چهار سال، اعدام انجام نشد و حکم اعدام نیز صادر نشد. با وجود این، حکم اعدام علی یوسف عبدالوهاب الطویل در پی محاکمه دوباره در دادگاه عالی استیناف کیفری در 23 ژانویه تایید شد. حکم اعدام او بار اول در دادگاه ویژه نظامی در ارتباط با مرگ یک افسر پلیس در مارس سال 2011 در همان سال صادر شده بود. مجازات هایی که در سال 2006 در قانون ضد تروریسم تعیین شده بود از طریق فرمان های اضطراری پادشاه بحرین تشدید شد. فرمان شماره 20 به تاریخ 31 ژوئیه 2013 محدوده مجازات اعدام را گسترش داد و بمب گذاری های منجر به تلفات را در بر گرفت.

در **مصر**، حداقل 109 حکم اعدام صادر شد ولی تایید انجام مجازات اعدام امکان پذیر نبود. دادگاه کیفری جدید قاهره در 9 مارس، در ارتباط با خشونت در مسابقه فوتبال در پورت سعید در سال 2012 که به مرگ 74 نفر انجامیده بود، 21 حکم اعدام صادر کرد. 55 تحقیقات در باره این حادثه و محاکمه در اثر گزارش های مربوط به شکنجه و بذرقتاری با متهمان در حبس خدشه دار شد.

نقض حقوق بشر بیش از دو سال پس از قیام سال 2011 علیه حسنی مبارک، ادامه یافت. در ژانویه، دیوان عالی

کشور درخواست استیناف دادستان کل و حسنی مبارک و وزیر کشور پیشین حبیب‌الدلی را - که هر دو در سال 2012 به خاطر شرکت در کشتن معترضان در قیام سال 2011 به زندان محکوم شده بودند - پذیرفت و دستور محاکمه دوباره داد. در ماه ژوئیه، محمد مرسی از قدرت برکنار و بازداشت شد. مبارک و مرسی هر دو با محاکمه‌هایی روبرو هستند که می‌تواند به صدور حکم اعدام منجر شود.⁵⁶

مقامات کنونی مصر قانون تازه ضد تروریسم پیشنهاد کرده اند که محدوده مجازات اعدام را گسترش می‌دهد. پیش‌نویس‌هایی که عفو بین‌الملل مشاهده کرده است مجازات اعدام را برای گستره‌ای از جرایم، از جمله تشکیل «سازمان تروریستی»، شرکت در «اقدامات تروریستی» که به مرگ منجر شود یا رهبری «باندهای» حمله به نیروهای امنیتی را در بر می‌گیرد. مقامات در ماه دسامبر جنین اخوان المسلمین را یک سازمان تروریستی اعلام کردند که باعث دغدغه در باره امکان صدور مجازات اعدام برای اعضای آن شد. در اول دسامبر، مجلس موسسان پیش‌نویس قانون اساسی را تصویب و آن را جایگزین قانون قبلی مصوب در دولت محمد مرسی در سال 2012 کرد.⁵⁷ این قانون، علاوه بر موارد دیگر، هنوز محاکمه غیرنظامیان را در دادگاه نظامی امکان‌پذیر می‌سازد اما در باره مجازات اعدام سکوت کرده است. عفو بین‌الملل با محاکمه غیرنظامیان در دادگاه‌های نظامی - که در اساس ناعادلانه هستند و تعدادی از تضمین‌های محاکمه عادلانه را نقض می‌کنند - مخالف است. دادگاه‌های نظامی در سال 2013 دست کم دو حکم اعدام صادر کردند.

در ایران، تعداد اعدام‌ها در سال 2013 باز هم افزایش یافت. پس از انتخاب 14 ژوئن حسن روحانی به عنوان ریاست جمهوری تازه، بعضی اقدامات برای بهبود چهره کشور مثل آزادی چندین تن از زندانیان سیاسی از جمله یک زندانی محکوم به اعدام، انجام شد. با وجود این، هیچ نشانه‌ای از تغییر در اجرای مجازات اعدام در ایران در پی انتخاب او در دست نبود.

مقامات ایران یا رسانه‌های زیر کنترل یا تایید دولت به طور رسمی اعدام 369 تن (358 مرد و 11 زن) را تایید کردند که به نسبت سال 2012 افزایش 18% را نشان می‌دهد. با وجود این، مدارک معتبری از تعداد زیادی اعدام‌های مخفیانه در دست است. منابع قابل اعتماد دست کم 335 اعدام دیگر (شامل حداقل 18 زن) را گزارش دادند. این تعداد مجموع اعدام‌ها را در سال 2013 به حداقل 704 مورد می‌رساند. گزارش‌ها حاکی است که احتمال دارد حداقل 11 نفر از اعدام‌شدگان در زمان ارتکاب جرم اتهامی زیر 18 سال سن داشته‌اند. حداقل 44 اعدام در انتظار عمومی انجام شد. این کار به طور معمول با استفاده از جرثقیل انجام می‌شود که محکوم را به وسیله حلقه داری به دور گردن او در برابر چشمان تماشاگران بالا می‌کشد. صدور حداقل 91 حکم اعدام تازه گزارش شد، اما تعداد واقعی به طور تقریباً یقین بسیار بیشتر است.

بیشتر اعدام‌ها در سال 2013 در پی محکومیت به خاطر قتل، قاچاق مواد مخدر، تجاوز، جاسوسی و جرایم مبهم محاربه («دشمنی با خدا») و افساد فی الارض («فساد روی زمین») انجام شد. جرم محاربه به طور عمده علیه قیام مسلحانه است، اما در عمل در مواردی اعمال شده که متهمان دست به اسلحه نبرده‌اند بلکه متهم به ارتباط با سازمان‌های ممنوع در ایران بوده‌اند. محدوده مجازات اعدام در ایران هنوز گسترده بود و «جرایم» کبیره‌ای همچون «زنای محصنه»، «ارتداد» و «لواط» را در بر می‌گیرد. این اعمال در موازین بین‌المللی در میان «مهمترین جرایم» محسوب نمی‌شوند و اصلاً نباید جرم تلقی شوند. در ماه مه، رییس‌جمهور وقت احمدی‌نژاد قانون مجازات اسلامی بازنگری شده را امضا کرد که از جمله سنگسار را برای «جرم» زنا محصنه در بر دارد.

اکثر اعدام‌شدگان محکومان مواد مخدر بودند که در دادگاه انقلاب اسلامی محاکمه شده بودند. این محاکمه‌ها به طور معمول با موازین بین‌المللی محاکمه عادلانه فاصله زیادی دارند؛ اغلب در پشت درهای بسته انجام می‌شوند، گاهی فقط چند ساعت یا حتی چند دقیقه طول می‌کشند و قضات آنها از اختیار محدود کردن تماس وکلای مدافع با متهمان برخوردار هستند. حق درخواست تجدید نظر معناداری در قانون مبارزه با مواد مخدر وجود ندارد. دانمارک و ایرلند، به ترتیب در ماه‌های آوریل و نوامبر، حمایت مالی خود از برنامه مبارزه با مواد مخدر در ایران را - که زیر مدیریت دفتر مبارزه با جرم و مواد مخدر سازمان ملل است - به علت نگرانی از افزایش به کارگیری مجازات اعدام برای جرایم مواد مخدر در سال‌های اخیر پایان دادند.

حکم‌های اعدام به طور معمول پس از روال ناقص موازین محاکمه عادلانه صادر می‌شود. در مرحله پیش از

محاکمه، این روال شامل مواردی از این قبیل است: حبس در انزوی کامل، حبس بسیار طولانی تر از مدت زمان تعیین شده در قوانین ایران، و گرفتن «اعتراف» از طریق شکنجه و بدرفتاری های دیگر که بعضاً پیش از انجام محاکمه از تلویزیون پخش می شود. ادعای شکنجه به طور کلی مورد رسیدگی قرار نمی گیرد. متهمان اغلب از امکان داشتن وکیل مدافع به انتخاب خود محروم هستند.

وکلای مدافع می گویند پیش از انجام اعدام از آن مطلع نمی شوند با وجود این که بر اساس الزام حقوقی قوانین ایران آنها باید 48 ساعت پیش از اعدام موکل اطلاع بیابند. خانواده های زندانیان اعدام شده همیشه از فرصت دیدار آخر برخوردار نمی شوند یا تاریخ اعدام پیش یا پس از انجام آن به اطلاع آنها نمی رسد. اغلب تنها نشانه نزدیک شدن اعدام، انتقال زندانی به سلول انفرادی است که عنوان «اتاق انتظار اعدام» دارد. گاهی اوقات، خانواده ها پس از اعدام جنازه خویشاوند خود را دریافت نمی کنند یا از محل دفن آنها مطلع نمی شوند.

عفو بین الملل موارد متعددی را مستند کرده است که مجازات اعدام گویا برای سرکوب فعالیت های نمایندگان سیاسی یا فرهنگی اقلیت های قومی ایران، همچون اقلیت های عرب اهوازی، آذربایجانی، بلوچ یا کرد، به کار رفته است.

مقامات ایران پس از ناآرامی های سال 2005 در استان خوزستان به طور فزاینده نسبت به عرب های اهوازی مشکوک شده اند. در ژانویه 2013، دیوان عالی کشور حکم های اعدام پنج تن از اقلیت عرب اهوازی را تایید کرد: **هادی راشدی، هاشم شعبانی، محمد علی عموری، سید جابر البوشکه و برادرش سید مختار البوشکه**. آنها به همراه سه مرد دیگر در اوایل سال 2011، پیش از ششمین سالگشت اعتراض های سال 2005، گویا در ارتباط با سامان دهی فعالیت های فرهنگی، دستگیر شده بودند. دادگاه انقلاب آنها را پس از مجرمیت به اتهام هایی از جمله «دشمنی با خدا» در سال 2012 به اعدام محکوم کرد. «اعتراف» هادی راشدی و هاشم شعبانی عموری پیش از محاکمه در یکی از کانال های تلویزیون دولتی به نمایش در آمد. در تاریخ 7 دسامبر 2013، این دو نفر از زندان کارون اهواز در استان خوزستان به مکانی نامعلوم منتقل شدند.⁵⁸ چهار مرد عرب اهوازی دیگر، در پی انتقال از زندان کارون به مکانی نامعلوم در تاریخ 3 نوامبر، در نوامبر یا دسامبر 2013 اعدام شدند.

در یکی از آخر هفته های اواخر ماه اکتبر، مقامات ایران 20 نفر را اعدام کردند. **حبیب الله گلپری پور**، زندانی سیاسی از اقلیت کرد، در میان آنها بود. او در سال 2009 دستگیر و در محاکمه ای 5 دقیقه ای در سال 2010 به خاطر «دشمنی با خدا» (مبارزه) از طریق همکاری اتهامی اش با یک گروه مسلح غیرقانونی به نام «حزب حیات آزاد کردستان» (پژاک) به اعدام محکوم شد. مسئولان پس از اعدام او از تحویل جنازه اش به خانواده او سر باز زدند.

در ماه مارس، گزارشگر ویژه سازمان ملل در مورد ایران از شمار اعدام ها، به ویژه در نبود موازین محاکمه عادلانه، کاربرد مجازات اعدام برای جرایمی که به حد «مهمترین جرایم» نمی رسند و تداوم به کارگیری اعدام در انظار عمومی ابراز نگرانی کرد.⁵⁹ در ماه ژوئن، کمیته اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی سازمان ملل ابراز نگرانی کرد که رابطه جنسی همجنسان جرم است و افراد مجرم ممکن است به اعدام محکوم شوند.⁶⁰

یک مرد ایرانی - کانادایی به نام **حمید قاسمی شال** در سپتامبر آزاد شد و در اکتبر به تورونتو بازگشت. او و برادرش البرز قاسمی شال در سال 2008 به اتهام جاسوسی و همکاری با سازمان مجاهدین خلق ایران (س.م.خ.ا)، یک گروه سیاسی که در سال 1981 ممنوع شد، به اعدام محکوم شده بودند. حمید قاسمی شال به خاطر دریافت اطلاعات محرمانه نظامی از برادرش که پیشتر به عنوان مهندس مکانیک برای ارتش ایران کار کرده بود، محکوم شده بود. این دو تن در جلسه های پیاپی دادگاه از تماس با وکیل انتخابی خود محروم شدند و تنها پس از این که پرونده به دیوان عالی کشور رفت توانستند از داشتن چنین وکیلی برخوردار باشند. البرز قاسمی شال در سال 2009 در زندان اوین تهران در شرایط ناروشتی درگذشت.

در ماه اکتبر، مردی که به عنوان «علیرضا م» نامیده شد و به خاطر جرایم مواد مخدر محکوم شده بود گویا پس از اعدام به مدت 12 دقیقه در زندان بجنورد در شمال شرقی ایران، زنده ماند. یک پزشک مرگ او را تایید کرده بود، اما روز بعد زمانی که خانواده زندانی برای دریافت جنازه اش رفتند او را در حال تنفس یافتند. در روزهای بعد، قضات گفتند که او پس از تایید باز یافتن سلامتی اش به وسیله کادر پزشکی دوباره اعدام خواهد شد. اما، در تاریخ

23 اکتبر، آیت الله صادق لاریجانی، رییس قوه قضاییه، گفت که «علیرضا م» می تواند از مقام رهبری درخواست عفو کند.

در تاریخ 26 اکتبر، ابراهیم حمیدی، رییس کل دادگستری استان سیستان و بلوچستان، اعلام کرد که در واکنش به حمله یک روز پیشتر در نزدیکی مرز پاکستان که طی آن یک گروه مسلح سنی گویا 14 مرزبان را کشته بود، 16 تن اعدام شده اند. اعدام شدگان چند سال پیش به اعدام محکوم شده بودند، نیمی به خاطر اتهام عضویت در یک گروه مسلح در این استان و نیمی دیگر به خاطر جرایم مواد مخدر. هیچ ادعایی مطرح نشد که این عده که در آن زمان در زندان بودند در حمله مرزی شرکت داشته اند.

در عراق، برای سومین سال پیاپی، افزایش شدیدی در انجام اعدام ها گزارش شد. حداقل 169 تن اعدام شدند که افزایشی بیش از 30% به نسبت مجموع مورد اطلاع در سال 2012 (حداقل 129) و بالاترین رقم از 2003 به بعد را نشان می دهد. اکثریت بزرگی از اعدام ها در سال های اخیر گویا در پی محکومیت بر اساس ماده 4 قانون ضد تروریسم، قانون شماره 13 سال 2005، انجام شده است. این قانون با بیانی مبهم مواردی مثل تحریک، طراحی، تامین مالی یا حمایت از دیگران برای ارتکاب تروریسم را در بر می گیرد. دولت مدعی است که مجازات اعدام برای مقابله با سطح بالای حمله های گروه های مسلح به غیرنظامیان لازم است. هیچ مدرکی برای تایید این موضع که مجازات اعدام در مقابل جنایت یا حمله ها بازدارنده است وجود ندارد. وضعیت امنیتی کشور در سال های اخیر بدتر شده است. از سال 2008 در منطقه کردستان عراق هیچ مورد اعدام انجام نشده است.

عفو بین الملل در عراق اعدام 35 تن از جمله یک زن را ثبت کرد. بیشتر حکم های اعدام برای قتل و کشتن به نوع دیگر و نیز برای جرایم غیرمرگباری مثل آدم ربایی یا «تعلق به یک گروه تروریستی» صادر شده بود. آمار واقعی ممکن است بسیار زیادتر باشد، چون بسیاری از اعدام ها گزارش نمی شود. بنا به گزارشی که وزارت حقوق بشر عراق در اوایل سال منتشر کرد، دادگاه های کیفری بین 2004 تا 2012 بیش از 2600 حکم اعدام، یعنی بیش از 280 حکم اعدام در سال، صادر کردند. حکم های اعدام اغلب پس از محاکمه های به شدت ناعادلانه صادر شد که زندانیان امکان استفاده از وکالت حقوقی مناسب را نداشتند. «اعتراف» اغلب زیر شکنجه یا بدرفتاری های دیگر دریافت می شود که بنا به گزارش های معتبر ممکن است شامل شوک الکتریکی به بخش های حساس بدن، آویزان کردن از دستبند، زدن روی کف پا (فلکه) با کابل یا قنداق اسلحه و استفاده از مته باشد.

در ماه مارس، عفو بین الملل وجود 90 مورد زندانی محکوم به اعدام را در عراق ثبت کرد که بر اساس «اعترافات» اجباری به خاطر تروریسم یا جرایم دیگر محکوم شده بودند. 61 دست کم 14 تن از این 90 زندانی در سال 2013 اعدام شدند.

در مارس 2011 تبعه عربستان سعودی عبدالله عزام صالح مسفر القحطانی، تبعه عراق صفا احمد عبدالعزیز عبدالله و چهار عراقی دیگر در دادگاه کیفری مرکزی عراق در بغداد به خاطر حمله مسلحانه به یک مغازه طلا فروشی در بغداد دو سال پیش از آن که مالک آن در حمله کشته شد، به اعدام محکوم شدند. حکم های عبدالله عزام صالح مسفر القحطانی و صفا احمد عبدالعزیز عبدالله در دیوان عالی کشور تایید و در سپتامبر به وسیله ریاست جمهوری عراق تصویب شد. هر دو آنها در زندان حداکثر امنیتی (الحمايه القسوه) در بند عدالت (معسكر العدالة) در بغداد در حبس هستند. چهار عراقی دیگر که با آنها محکوم شده بودند در 2 آوریل 2013 اعدام شدند.

این شش مرد ابتدا «اعتراف» کردند که عضو القاعده هستند و حمله را به خاطر کسب درآمد برای این سازمان انجام داده اند، اما بعد این اظهارات را پس گرفتند و گفتند زیر شکنجه و بدرفتاری های دیگر اعتراف کرده اند. تلویزیون الفیحاء پیش از محکومیت عبدالله عزام صالح مسفر القحطانی مصاحبه ای را با او پخش کرد که در آن او به ارتکاب این جرم و جرایم دیگر «اعتراف کرد». او در فوریه 2013 به یک وکیل گفت که رفتار با او شامل کتک شدید، کشیدن آلتش، سوزاندن با سیگار و خفگی ناقص با یک کیسه پلاستیک بوده است. وکیل این چند نفر می گوید، یکی از آنها در زمان حمله به مغازه در حبس بوده و دیگری در عراق نبوده است. با وجود این، و با وجود این که آنها مدعی شکنجه و اجبار در زمان بازداشت پیش از محاکمه شده اند، دادگاه این متهمان را بر اساس «اعترافات» آنها - که به عنوان مدرک پذیرفته شده - مجرم شناخته است.

وزارت دادگستری عراق در بیانیه هایی در سپتامبر و عراق اظهار کرد که دیوان عالی کشور تمام حکم های اعدام

را پیش از اجرای اعدام مورد بازنگری قرار می دهد و تایید می کند. با وجود این، این رویه که به طور کلی روی کاغذ انجام می شود امکان بازنگری واقعی را نمی دهد، زیرا متهمان با محدودیت اظهارات کتبی مواجه هستند و دادگاه منظم از رسیدگی به مساله مدرک مورد اعتراض مثل «اعترافات» که گویا در پی شکنجه و بدرفتاری های دیگر به دست آمده و بعد مورد انکار قرار گرفته کوتاهی می کند. صدها زندانی محکوم به اعدام هستند و حکم هایشان به تصویب ریاست جمهوری - آخرین مرحله رسمی پیش از اجرا - رسیده است. 62 اعدام ها اغلب در گروه های بزرگ و با مهلت کوتاهی پس از اطلاع انجام می شود. کمیسر عالی حقوق بشر سازمان ملل در واکنشی در روز 19 آوریل به اعدام 21 زندانی در همان روز گفت که نظام عدلی در کشور «بیش از آن ابراد دارد که حتا کاربرد محدود مجازات اعدام را توجیه کند تا چه رسد به این که ده ها اعدام را همزمان انجام دهد. اعدام اشخاص در گروه هایی به این شکل موهن است و به رفتار با حیوانات در کشتارگاه می ماند.»⁶³

بر اساس اطلاعات دولتی، دست کم هفت حکم اعدام در اردن صادر شد. همگی، از جمله یک زن، تبعه اردن بودند و به جرم قتل محکوم شدند. در بررسی ادواری عمومی در شورای حقوق بشر سازمان ملل سازمان ملل در اکتبر، اردن توصیه به الغای مجازات اعدام، تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی و برقراری تعلیق اجرای اعدام را رد کرد.

کویت برای اولین بار از سال 2007، با به دار آویختن پنج مرد اعدام را از سر گرفت. سه مرد مجرم به قتل در 1 آوریل اعدام شدند. در 18 ژوئن، حکم های اعدام حاجی السعدی، یک مصری مجرم به تجاوز به کودکان، و یک مصری دیگر مجرم به قتل اجرا شد. هیچ یک از اعدام شدگان تبعه کویت نبود. یکی از آنها «بدون» (که به عربی به همان معنای «بدون» [در فارسی] است) و از اقلیت بی کشور در کویت بود.

دست کم شش حکم اعدام تازه برای قتل صادر شد. در نوامبر، دیوان عالی کشور حکم اعدام یک زن کویتی را به خاطر قتل یک کارگر خانگی فیلیپینی که در خانه اش کار می کرد، تایید کرد. موارد اعدام در کویت اغلب کارگران مهاجر خارجی را به عنوان مرتکب یا قربانی در بر می گیرد. طی سال، مسئولان پاکستانی و هندی، از میان کشورهای دیگر، به خاطر اتباعشان در کویت اقدام کردند.

در **لبنان** برای نهمین سال پیاپی اعدام انجام نشد. عفو بین الملل مطلع شده که حکم اعدام برای متهمان حاضر در دادگاه ها صادر نشد، اما دادگاه های غیرنظامی و نظامی حداقل هفت حکم اعدام غیابی صادر کردند. پنج تن - یک تن از آنها پس از مرگ - در ارتباط با بمب گذاری سال 2008 و دو مرد نیز به خاطر همکاری با اسرائیل محکوم به اعدام شدند. لبنان آخرین بار در سال 2004 و پیش از آن در سال 1998 اعدام کرده است.

در اکتبر، وزیر دادگستری وقت شکیب قرطباوی و رییس کمیسیون حقوق بشر پارلمان میشل موسی علیه مجازات اعدام سخن گفتند. وزیر نامبرده گویا گفته است: «حق زندگی بالاتر از هر چیز است. حق زندگی جنبه اساسی حقوق بشر است. هیچ ارتباطی بین مجازات اعدام و کاهش میزان ارتکاب جنایت وجود ندارد.»⁶⁴ بر اساس قانون لبنان، رییس جمهور، نخست وزیر و وزیر دادگستری بایستی حکم اعدام را تایید کنند.

در **لیبی** دادگاه های غیرنظامی و نظامی پس از این که کارشان را از سر گرفتند حداقل 18 حکم اعدام در سال 2013 صادر کردند که همگی به کشتن مربوط می شود. بسیاری از این تعداد برای جرایمی بود که گویا طی درگیری مسلحانه سال 2011 انجام شده، اما تعدادی نیز به موارد عادی مثل قتل مربوط می شد. به علت شرایط خطرناک امنیتی، نگرانی های جدی در باره محاکمه عادلانه، ارباب وکلای دادگستری و نبود کنترل حکومت مرکزی بر تمام کشور وجود دارد.

دادگاه استیناف مصرانه در 31 ژوئیه وزیر پیشین آموزش احمد ابراهیم را به همراه پنج مرد دیگر به اعدام محکوم کرد. یک تن از این عده غیابی محاکمه شد. او اولین مقام بالارتنه دولت سرهنگ معمر قذافی بود که به اعدام محکوم می شد. در اکتبر، یک دادگاه کیفری در طرابلس برای پسر سرهنگ قذافی، سیف الاسلام، رییس پیشین اطلاعات عبدالله السنوسی و 36 تن دیگر، شامل مسئولان پیشین، در ارتباط با جرایمی که گویا طی درگیری مسلحانه 2011 مرتکب شده اند، کیفرخواست صادر کرد. این کار با وجود این انجام شد که دادگاه بین المللی جزایی در ماه مه رای داد که سیف الاسلام قذافی باید در لاهه، هلند، محاکمه شود. تمامی این عده در خطر محاکمه ناعادلانه و مجازات اعدام هستند.

در **مراکش/صحرای غربی**، بنا به اطلاعاتی که دولت اعلام کرده، در سال 2013، 10 حکم اعدام صادر شد و در پایان سال 113 تن محکوم به اعدام بودند. در فوریه، گزارشگر ویژه سازمان ملل برای شکنجه ملاحظه کرد که سیستم و شرایط زندان برای محکومان به اعدام، از جمله محدودیت ملاقات خانوادگی ناشی از فاصله زیاد، به ویژه سخت است. 65 در همان ماه، یک شبکه فراجزبی پارلمانی مخالف اعدام تشکیل شد. در نوامبر، اعضای حزب مخالف در پارلمان مراکش لایحه ای را برای الغای مجازات اعدام به پارلمان بردند. گویا این لایحه در قانون مجازات و قانون عدالت نظامی حبس ابد را جایگزین مجازات اعدام می کند ولی امکان درخواست عفو را منتفی می سازد.

در مناطق زیر حاکمیت **حکومت خودگردان فلسطین** سه اعدام انجام و در مجموع حداقل 14 حکم اعدام صادر شد. در بخش هایی از کرانه غربی که زیر حاکمیت حکومت موقت منصوب ریاست جمهوری محمود عباس است، از زمان رسیدن او به ریاست جمهوری اعدام انجام نشده است، اما حداقل یک حکم اعدام در سال 2013 به خاطر همکاری با ارتش اسرائیل صادر شد.

سه نفر به وسیله حکومت موجود حماس در مجتمع جزوات پلیس در شهر غزه به دار آویخته شدند. در مقایسه - به احتمال در واکنش به فشار بین المللی - این تعداد نصف سال 2012 است. در 22 ژوئن، دو مرد که در ژانویه به خاطر «همکاری با دشمن» مجرم شناخته شده بودند بر اساس قانون مجازات انقلابی فلسطین اعدام شدند؛ حداقل یک نفر از آنها گویا زیر شکنجه اعتراف کرده بود. در 2 اکتبر، هانی ابو علیان هم، با وجود دغدغه های جدی در باره عادلانه بودن محاکمه از جمله ادعای این که زیر شکنجه به قتل و تجاوز «اعتراف» کرده بود، اعدام شد. او در زمان یکی از جرایم اتهامی کمتر از 18 سال داشت. دادگاه های غزه دست کم 13 حکم اعدام برای قتل و نیز همکاری با سازمان اطلاعات اسرائیل صادر کردند.

بنا به اطلاعات دولتی، شش حکم اعدام در **قطر** صادر شد؛ گویا سه حکم اعدام برای قتل و دو حکم اعدام برای جرایم مواد مخدر.

در **عربستان سعودی**، حداقل 79 اعدام، از جمله یک زن، ثبت شد. این تعداد با سال های پیش متناسب است (2012: +79؛ 2011: 82). به طور کلی، تمام اعدام ها را آژانس خبری رسمی سعودی، کمی پس از اجرا، اعلام می کرد. با وجود این، اطلاعات معتبر از عربستان سعودی حاکی از یک اعدام مخفی است. در بعضی موارد، خانواده ها از اعدام خویشاوندان خود مطلع نشدند. اعدام ها به روش گردن زنی یا تیرباران و اغلب در انتظار عمومی اجرا می شود. در 21 مه، پنج مرد یمنی را در شهر جازان گردن زدند و در مقابل دانشگاه محلی که دانشجویان امتحان می دادند، به «صلیب آویختند». عکس هایی که در شبکه های اجتماعی منتشر شد، پنج جنازه بی سر را نشان می داد که از یک تیر افقی آویخته شده بودند و سرهایشان در داخل کیسه هایی در کنارشان آویزان بود.

بیش از نیمی از اعدام ها به خاطر جرایم مربوط به قتل انجام شد. اما حداقل 35 تن به خاطر جرایم غیرمرگبار اعدام شدند: حداقل 25 تن به خاطر جرایم مواد مخدر - که برای سومین سال پیاپی افزایش نشان می دهد - و دیگران به خاطر سرقت مسلحانه. یک مرد به خاطر «زنای محصنه» اعدام شد. روابط جنسی توافقی بین بزرگسالان اصلاً نایستی جرم به حساب آید تا چه رسد به جرم مستوجب اعدام.

عفو بین الملل صدور حداقل شش حکم اعدام، از جمله دو زن، را در عربستان سعودی ثبت کرد. تعداد واقعی احتمالاً بسیار بیشتر است. مسئولان در عربستان سعودی به طور منظم موازین بین المللی محاکمه عادلانه و تضمین های حافظ متهمان را نقض می کنند که در بسیاری موارد از جریان امور حقوقی علیه شان مطلع نمی شوند. گزارش ها در بسیاری از موارد نشان می دهند که متهمان در بازجویی پیش از محاکمه به شدت مورد ضرب و شتم قرار گرفته اند، از غذا و آب و خواب محروم شده اند، ناگزیر از ایستادن به مدت 24 ساعت و امضای «اعترافات» بوده اند. گزارش شده که ماموران امنیتی متهمان و خانواده هایشان را در صورت انکار «اعترافات» در محاکمه به مجازات جسمانی تهدید کرده اند. محاکمه های شامل مجازات اعدام اغلب پنهانی انجام می شود، فقط چند ساعت طول می کشد و بدون کمک حقوقی یا وکیل در مراحل مختلف بازداشت یا محاکمه صورت می پذیرد.

در دسامبر، دیوان عالی کشور دستور توقف روند دادرسی در پرونده شامل اعدام **مبروک بن علی الصیغری** را داد

و پرونده را برای بررسی دوباره به دادگاه عمومی در نجران ارجاع کرد. وکلای او شکایت کرده بودند که پرونده حاوی اطلاعات و شهادت دروغ است. میروک بن علی الصیغری در سراسر بازجویی پیش از محاکمه - که در این مدت مورد شکنجه قرار گرفت - و هیچ یک از محاکمه ها از کمک وکیل مدافع برخوردار نبود. او به خاطر سرعت مسلحانه و قتل در سال 2007 و دوباره در 2012 بر اساس شهادت متناقض یک شاهد و اظهارات زیر سوگند چهار مرد خویشاوند قربانی به اعدام محکوم شد. هریک از خویشاوندان 13 بار سوگند یاد کرد که در مجموع 52 بار شد، گرچه هیچ یک از آنها جرم اتهامی را مشاهده نکرده بود.

مجازات اعدام به میزان نامتناسبی علیه اتباع خارجی، به ویژه کارگران مهاجر از کشورهای فقیر و در حال توسعه در آسیا و آفریقا به کار گرفته می شود. در سال 2013، حداقل 37 تبعه خارجی اعدام شدند. طبق اطلاعاتی که عفو بین الملل گردآوری کرده، از حداقل 2017 نفر که در فاصله 1985 تا 2013 در عربستان سعودی اعدام شده اند، دست کم 991 تن - تقریباً نصف - خارجی بوده اند. اتباع خارجی که از هیچ دانش زبان عربی - که زبان بازجویی پیش از محاکمه و جلسه های دادگاه است - برخوردار نیستند یا اطلاع کمی از آن دارند اغلب از امکان ترجمه کافی محروم می مانند.

عربستان سعودی، همچون سال 2007 و 2009، با نقض حقوق بین المللی باز هم افرادی را به خاطر جرایمی که گویا در کمتر از 18 سالگی مرتکب شده بودند اعدام کرد. در ماه مارس، دو مرد که در هنگام دستگیری کمتر از 18 سال سن داشتند در میدان عمومی در آنها تیرباران شدند.

در ژانویه، کارگر خانگی اهل سری لانکا ریزانا نافیک گردن زده شد. او در سن 17 سالگی گویا نوزادی را که مراقبت می کرد کشته بود. ریزانا نافیک طی بازجویی پیش از محاکمه یا طی محاکمه در سال 2007 امکان استفاده از وکیل را نداشت و به او اجازه ندادند شناسنامه اش یا مدرک دیگری در باره سن خود را در دادگاه ارائه کند. او ادعا کرد که زیر فشار در پی حمله جسمانی مجبور به «اعتراف» شده که بعداً آن را انکار کرد. مردی که اظهارات او را ترجمه کرد ممکن است قادر به ترجمه درست از زبان تمیل به عربی و بر عکس نبوده باشد. او کمی بعد عربستان سعودی را ترک کرد. پیش از اعدام ریزانا نافیک، رییس جمهور سری لانکا ماهیندا راجاپاکسا از پادشاه عربستان سعودی درخواست عفو او را کرده بود.

طی سال 2013، درگیری مسلحانه داخلی بین نیروهای دولتی و مخالفان در سوریه ادامه یافت و هزاران مرگ خشونت بار، و بسیاری از آنها از غیرنظامیان، را به همراه خود داشت. مجازات اعدام هنوز جاری بود، اما تأیید این که دولت حکم اعدام صادر کرد یا اعدام های قضایی انجام داد امکان پذیر نبود.⁶⁶

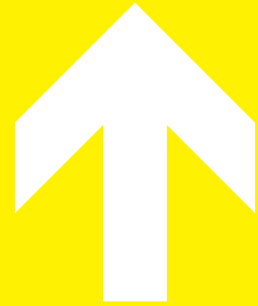
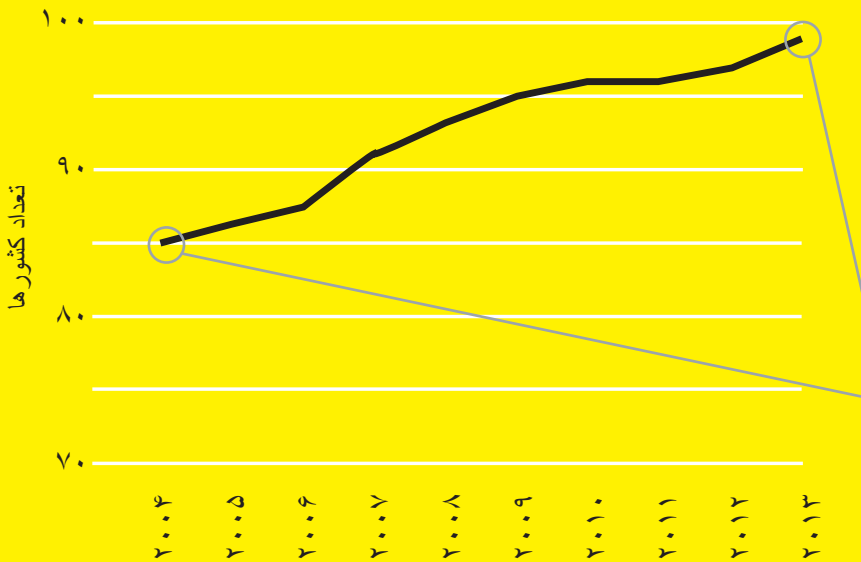
به گزارش رسانه ها، در سال 2013 در تونس حداقل پنج حکم اعدام، همگی به خاطر قتل، صادر شد. پیش نویس های پیاپی قانون اساسی مجازات اعدام را منع نکردند و مقرر کردند: «حق زندگی مقدس است و نمی توان آن را زیر پا گذاشت مگر در موارد حاد به حکم قانون.»⁶⁷ طی روند تهیه پیش نویس، رییس جمهوری منصف مزروقی مخالفت خود را با مجازات اعدام اعلام کرد و گفت این مجازات از جنایت جلوگیری نمی کند، در اجرای آن خطاهای غیرقابل برگشت رخ داده و برای سرکوب مخالفت سیاسی به کار رفته است.

در سال 2013، برخلاف دو سال پیش از آن، در امارات متحده عربی اعدام ثبت نشد.⁶⁸ دست کم 16 حکم اعدام صادر شد که کمترین تعداد از سال 2009 است. بیشتر این حکم ها به قتل مربوط می شد. یک حکم اعدام برای تجاوز به یک کودک صادر شد. تنها یک حکم اعدام برای قاچاق مواد مخدر صادر شد که کاهش قابل توجهی به نسبت دو سال پیش از آن است که در حدود یک سوم حکم ها به قاچاق مواد مخدر مربوط می شد. در سراسر سال، دادگاه استیناف ابوظبی تعدادی از حکم های اعدام را، به ویژه در مورد قتل و جرایم مواد مخدر، به حبس کاهش داد. همچون سال 2012، در حدود نیمی از حکم ها علیه اتباع خارجی صادر شد که بیش از 80% جمعیت را تشکیل می دهند.

در فوریه، دیوان عالی کشور امارات متحده عربی رای داد که در پرونده های مربوط به حبس ابد یا اعدام، متهمان باید در مرحله بدوی و استیناف وکیل مدافع داشته باشند. در دسامبر، رییس کل دادگاه کیفری بدوی، سعید عبدالصیر، خواهان تغییر در رویه حقوقی، از جمله در پرونده های منجر به مجازات اعدام، شد. او گفت که در حدود 85% قتل ها ناشی از زدو خورد است و بنابراین عمدی نیست؛ همچنین پلیس اغلب در بازجویی متهمان از

روندهای مجازات اعدام ۲۰۰۴ - ۲۰۱۳

افزایش تعداد کشورهایایی که مجازات اعدام را ملغا کرده اند

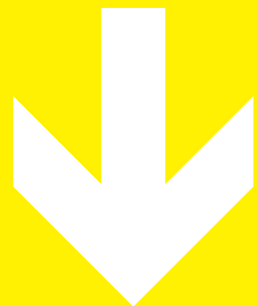
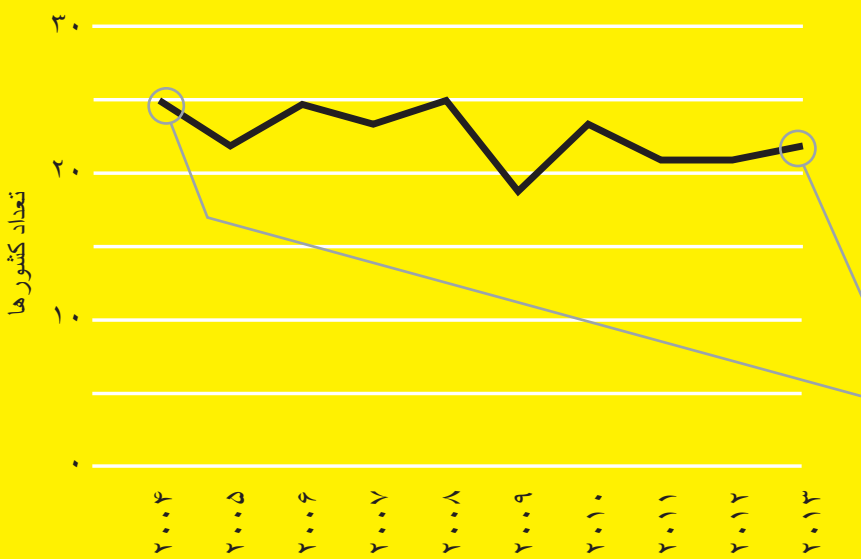

در پایان سال ۲۰۱۳، ۹۸ کشور مجازات اعدام را برای تمام جرایم ملغا کرده بودند.

ده سال پیش در سال ۲۰۰۴، تعداد این کشورها ۲۵ بود.

۱۴۰ کشور مجازات اعدام را در قانون و در عمل ملغا کرده اند.

کاهش تعداد کشورهایایی که مجازات اعدام را اجرا می کنند

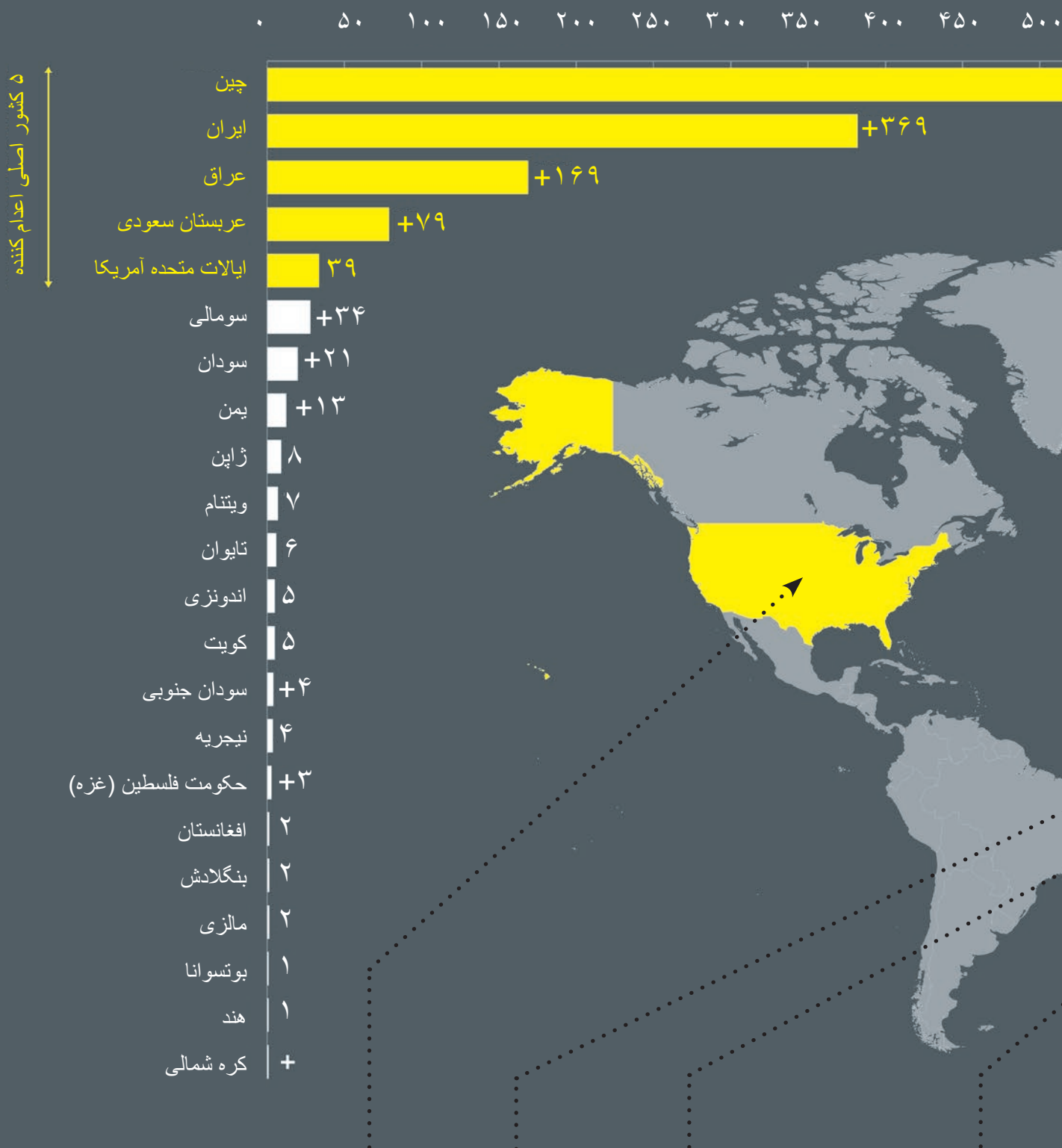

عفو بین الملل در سال ۲۰۱۳ در ۲۲ کشور مجازات اعدام را ثبت کرد که این تعداد یک کشور بیش از سال ۲۰۱۲ است.*

ده سال پیش در سال ۲۰۰۴، تعداد این کشورها ۲۵ بود. این نشان دهنده کاهش مداوم عمومی در اجرای مجازات اعدام است.

* انجام مجازات اعدام در مصر و سوریه در سال های ۲۰۱۲ و ۲۰۱۳ را نمی توان نفی کرد، گرچه این موضوع را در هیچ یک نمی توان تایید کرد.

کشورهای اعدام کننده در سال ۲۰۱۳

تعداد اعدام کننده پیگیر
۲۰۱۳ - ۲۰۰۹

ایالات متحده آمریکا
تعداد کمتر اعدام؛ ۴۱٪ در
نگراس

ایران
خانواده ها و وکلا از اجرای
اعدام مطلع نمی شوند

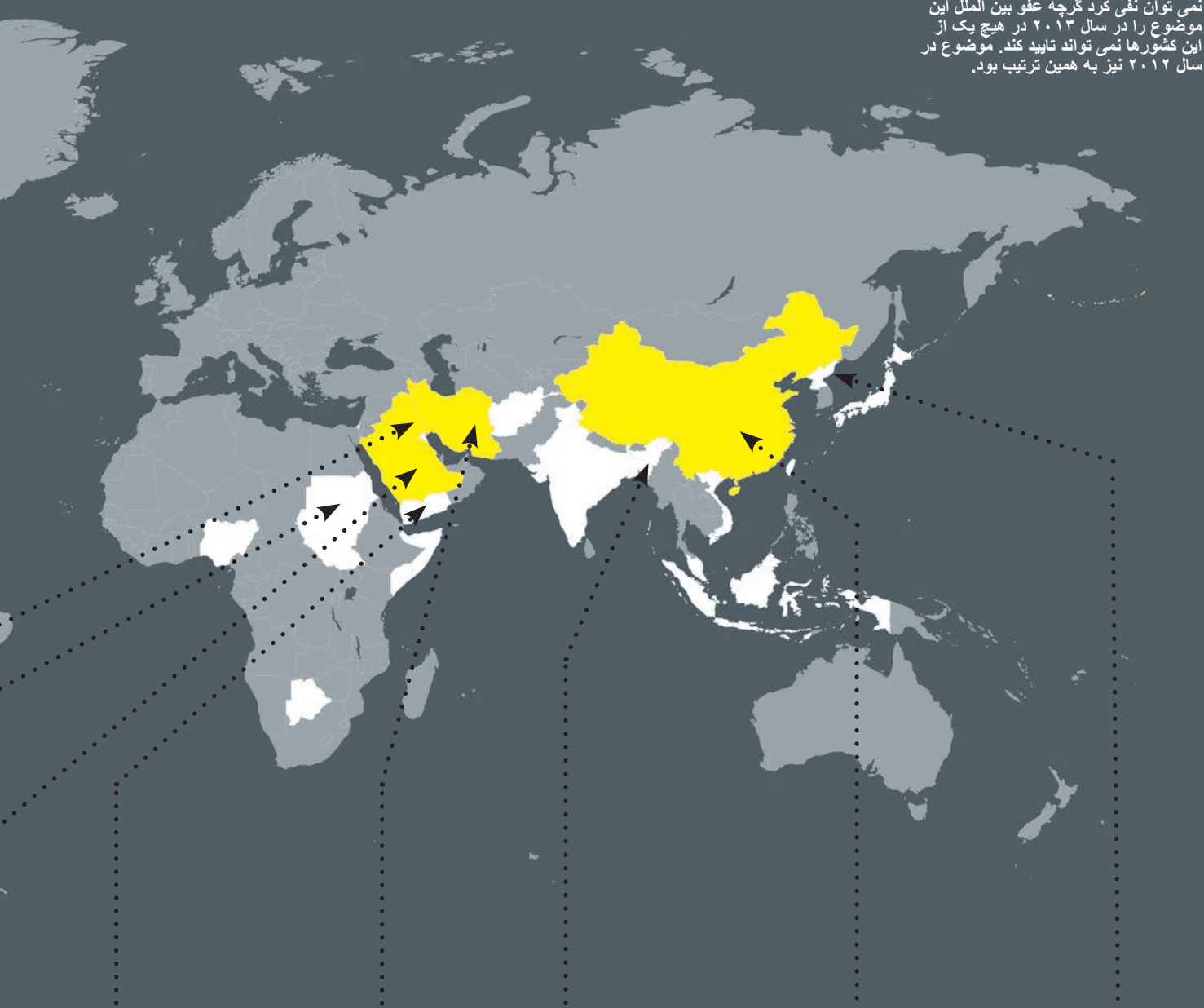
سودان
به اجرای مجازات اعدام برای
سرکوب فعالان سیاسی مخالف
ادامه داد

عربستان سعودی
تقریباً نیمی از اعدام شدگان
خارجی بودند

علامت + به این معناست که رقم شمارش عفو بین الملل حداقل است. در جاهایی که در کنار علامت + عددی وجود ندارد به این معناست که اعدام انجام شده، اما تعیین تعداد ممکن نبوده است.

این نقشه به طور کلی محل مرزها و حوزه های قضایی را نشان می دهد و نباید به عنوان نظر عفو بین الملل در باره مناطق مورد اختلاف تلقی شود

انجام مجازات اعدام در مصر و سوریه را نمی توان نفی کرد گرچه عفو بین الملل این موضوع را در سال ۲۰۱۳ در هیچ یک از این کشورها نمی تواند تایید کند. موضوع در سال ۲۰۱۲ نیز به همین ترتیب بود.

یمن

رئیس جمهور دستور توقف اعدام مجرمان احتمالا نوجوان را صادر کرد

عراق

افزایش شدید در اجرای اعدام برای سومین سال پی در پی

بنگلادش

۱۵۲ حکم جدید اعدام در یک پرونده صادر شد

چین

هزاران تن در سال اعدام می شوند اما آمار اعدام جزو اسرار دولتی است

کره شمالی

تعداد زیاد اعدام در انتظار عمومی و اعدام های فراوان مخالفان سیاسی

روندهای سراسر جهان در ۲۰۱۳

تحولات مثبت

- صفر اعدام در بلاروس، سنگاپور و امارات متحده عربی
- گامبیا و پاکستان پس از آغاز دوباره اعدام در سال ۲۰۱۲، باز آن را متوقف کردند
- صفر حکم اعدام در بحرین، بنین، چاد و جامبیکا
- تخفیف مجازات اعدام در سنگاپور پس از بازنگری در قوانین اعدام الزامی
- صفر زندانی محکوم به اعدام در گرنادا، گواتمالا، سنت لوسیا
- پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی در باره الغای مجازات اعدام در بولیوی، لتونی و گینه بیسائو تصویب شد؛ آنگولا امضا کرد.
- ۳۹ اعدام در ایالات متحده آمریکا، ۱۰٪ کمتر از ۲۰۱۲
- ۱۸ ایالت در ایالات متحده آمریکا اعدام را ملغا کرده اند، از جمله مریلند در سال ۲۰۱۳

تحولات منفی

- ۹ کشور در تمام پنج سال گذشته پیگیرانه به اجرای اعدام ادامه دادند
- ۶ کشور به اجرای اعدام الزامی ادامه دادند
- ۱۳ کشور اعدام را برای جرایم مواد مخدر به کار گرفتند
- ۳ کشور اعدام را برای جرایم اقتصادی به کار گرفتند
- اعدام در اندونزی، کویت، نیجریه و ویتنام از سر گرفته شد
- اجرای اعدام در ایران ۱۸٪ و در عراق ۳۰٪ افزایش یافت
- ۴۱٪ از اعدام ها در آمریکا در تگزاس انجام شد که نسبت به ۲۰۱۲ افزایش ۳۴٪ را نشان می دهد
- در عربستان سعودی و احتمالاً ایران و یمن اشخاصی به خاطر جرایمی که در هنگام ارتکاب آنها احتمالاً کمتر از ۱۸ سال داشتند اعدام شدند

حدود قانونی فراتر می رود.

به اعلام وزارت کشور یمن، حداقل 13 اعدام انجام شد که از سال 2008 به بعد کمترین تعداد است. دست کم سه حکم اعدام صادر شد. تمام پرونده ها به مردان یمنی مجرم در قتل مربوط می شد. مقامات اقداماتی برای کاهش گستره اجرای مجازات اعدام انجام دادند و کمیته متخصصان پزشکی قانونی را دوباره تشکیل دادند تا سن مجرمان نوجوان بالقوه را در صورت تردید در باره سن آنها در زمان ارتکاب جرم، مورد ارزیابی قرار دهد. در فوریه، رییس جمهوری دستور توقف اعدام در تمام این گونه موارد را صادر کرد. اجرای تعدادی از اعدام ها درست چند روز پیش از وقوع متوقف شد تا سن محکومان مورد بررسی قرار گیرد. با وجود این، در بعضی موارد، مقامات محلی بدون توجه به این موضع اعدام را انجام دادند. مجرمان نوجوان هنوز، به طور عمده به علت نبود شناسنامه، آموزش کافی در قوه قضاییه و رویه های مناسب تعیین سن، در خطر اعدام هستند.

محمد عبدالکریم محمد هزاع در 9 مارس در شهر تعز در جنوب غربی اعدام شد. او ابتدا در سال 2000 به عنوان یک نوجوان به خاطر کشتن مردی در سال 1999 به حبس محکوم شده بود، ولی این حکم بعد به اعدام افزایش یافت. چند روز پیش از اعدام او، دادستان کل درخواست وکیل محمد هزاع را امضا کرد که بایستی به طور خودکار ارجاع پرونده او را به دادگاه های مربوط برای بررسی سن او در زمان ارتکاب جرم اتهامی و ادعای وقوع قتل در دفاع از خود تضمین می کرد. اما زمانی که وکیل مدافع در 6 مارس به شخصه با نامه امضا شده به دفتر دادستان در تعز رفت، دادستان حاضر نشد به آن نگاه کند و اعدام را فقط دو ساعت به تاخیر انداخت.

کشورهای جنوب صحرای افریقا

تحولات در کشورهای جنوب صحرای افریقا تصویر مختلفی را به نمایش می گذارد. اعدام تنها در اقلیت کوچکی از کشورها انجام شد و حکم اعدام در کمتر از نیمی از تمامی کشورهای این منطقه صادر شد. با وجود این، نیجریه اعدام را از سر گرفت و افزایش مشخص در شمار اعدام ها در سومالی گزارش شد.

چند کشور به سوی الغای مجازات اعدام پیش می روند. در بنین، غنا، لیبیا و سیرا لیون، روندهای ادامه دار بازنگری در قانون اساسی امکان واقعی برای الغای دایمی مجازات اعدام فراهم کرد. پیش نویس های قانون مجازات که مجازات اعدام را ملغاً خواهد کرد در بنین و کومور در دست بررسی است. جمهوری آفریقای مرکزی و جمهوری کنگو در بررسی اداری عمومی در شورای حقوق بشر سازمان ملل توصیه های الغای مجازات اعدام و تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی با هدف الغای مجازات اعدام را پذیرفتند. گینه بیسائو این عهدنامه را تصویب و آنگولا آن را امضا کرد. وزیر دادگستری در تانزانیا و زیمبابوه در حمایت از الغای مجازات اعدام صحبت کردند. با وجود این، مجازات اعدام در قانون اساسی مصوب در زیمبابوه باقی ماند.

اعدام و حکم های اعدام در کشورهای جنوب صحرای افریقا

حداقل 64 اعدام در پنج کشور جنوب صحرای افریقا انجام شد. اعدام های قضایی در بوتسوانا (1)، سومالی (34+؛ دولت فدرال: 15+، پونتلند: 19+)، سودان جنوبی (4+) و سودان (21+) ادامه یافت؛ در نیجریه اجرای اعدام (4)، که گویا اولین اعدام ها پس از سال 2006 است از سر گرفته شد. این تعداد افزایشی بیش از نصف در مقایسه با 2012 است که 41 اعدام (باز هم در پنج کشور) گزارش شده بود، که بیشتر به دلیل شمار زیاد اعدام های گزارش شده در سومالی در سال 2013 است.

عفو بین الملل صدور حداقل 423 حکم اعدام را در 19 کشور ثبت کرد: بوركینا فاسو (1+)، جمهوری دموکراتیک کنگو (26+)، اتیوپی (8+)، گامبیا (4)، غنا (14)، کنیا (11+)، لسوتو (1+)، لیبیا (1)، مالی (7+)، موریتانی (2+)، نیجر (12)، نیجریه (141+)، سیرا لیون (1)، سومالی (117+)؛ دولت فدرال 8؛ پونتلند 81؛ سومالی لند (28)، سودان جنوبی (16+)، سودان (29+)، تانزانیا (7+)، زامبیا (9+)، و زیمبابوه (16).

به نظر می رسد شمار کل حکم های اعدام در منطقه از 449 مورد در سال 2012 (254 مورد در 2011)، باز هم در 19 کشور (2011: 25)، کمی کاهش یافته است، با وجود این که حکم های اعدام گزارش شده در نیجریه و سومالی خیلی بیشتر از 2012 بود.

تصویری که به دست می آید تحولات مخالفی را نشان می دهد، به این معنا که اقلیت کوچکی از کشورهای منطقه به کارگیری مجازات اعدام را افزایش داده اند - هم در صدور حکم اعدام و هم اجرای آن - در حالی که بیشتر کشورها کمتر از آن استفاده می کنند. سه کشور - نیجریه، سومالی و سودان - بیش از 90% اعدام های گزارش شده را انجام داده و دو سوم حکم های اعدام گزارش شده را صادر کرده اند.

اکثریت بزرگ حکم های اعدام برای قتل صادر شد. با وجود این، گستره مجازات اعدام در قوانین بسیاری از کشورها بسیار وسیعتر است و جرایمی همچون سرقت مسلحانه (کنیا، نیجریه، سودان) و تجاوز (سومالی) را در بر می گیرد. این گونه جرایم قتل عمد را در بر نمی گیرند و بنابراین، بر اساس موازین بین المللی به حد جرایم مستوجب اعدام نمی رسند. دغدغه های مربوط به محاکمه عادلانه در سال 2013، حکم های اعدام صادره در دادگاه های نظامی (جمهوری دمکراتیک کنگو، سومالی) یا پس از محاکمه های غیابی (بورکینا فاسو، سومالی) و دسترسی محدود به وکیل و کیفیت وکلای تسخیری برای متهمان تهی دست (کنیا، سودان جنوبی) را در بر می گرفت.

در **بنین**، برای سومین سال پیاپی حکم اعدام صادر نشد، اما 13 تن محکوم به اعدام ماندند. الغای مجازات اعدام در پیش نویس قانون اساسی گنجانده شده است؛ مجمع ملی بیشتر در سال 2012 پس از تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی در همان سال، مجازات اعدام در مقررات قانون آیین دادرسی کیفری را لغو کرد و قانون مجازات اصلاح شده بدون مقررات مجازات اعدام در دست بررسی بود.

بوتسوانا تنها کشور در جنوب صحرای آفریقا است که هنوز اعدام می کند و به جز سال 2011 در سال های اخیر به این کار ادامه داده است. در 27 ماه مه، اُریسیتز توکاملو در زندان مرکزی گابورون اعدام شد. او در سال 2010 به خاطر قتل شش خویشاوند در سال 2008 به اعدام محکوم شده بود. دادگاه استیناف درخواست فرجام نهایی را در آوریل رد کرد و، به گفته یک سازمان غیردولتی و منابع رسانه ای، به وکیل او پیشاپیش اطلاع داده نشد که موکلش اعدام خواهد شد. دادگاه استیناف در شش مورد دیگر گویا حکم های اعدام را کاهش داد یا رد کرد. پنج نفر گویا هنوز محکوم به اعدام بودند. روش اعدام دار زدن است. عملکرد رایج در بوتسوانا این است که جنازه اعدام شدگان را به خانواده نمی دهند و آنها را در محوطه زندان دفن می کنند.⁶⁹

در ماه اکتبر، دادگاه عالی فرانسیس تاون در پرونده *رانی ماسوکو*⁷⁰ بخش 203 قانون مجازات را خلاف قانون اساسی اعلام کرد چون اختیار صدور حکم قاضی را بیش از اندازه محدود می کند. بر اساس قانون، از حکم اعدام در مورد قتل فقط در صورتی می توان پرهیز کرد که شرایط تخفیف دهنده قابل ارایه باشد، اما هیچ نوع امکان فردی شدن مجازات، برای مثال از طریق عوامل تخفیفی، مجاز نیست.

بوتسوانا در بخشی از نتیجه مصوب بررسی ادواری عمومی در 25 ژانویه توصیه هایی را پذیرفت برای این که مباحثه عمومی در باره مجازات اعدام «که در آن تمام جنبه های موضوع بایستی به روشی همه جانبه برجسته شود» به راه بیندازد و در این فاصله اطلاعاتی در اختیار خانواده های مربوط قرار دهد تا آنها پیشاپیش از تاریخ اعدام خویشاوندانشان مطلع شوند. اما، توصیه به الغای مجازات اعدام یا تعلیق استفاده از آن، تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی و بهبود در شفافیت روند عفو در پرونده های اعدام را نپذیرفت.

در این سال، حداقل یک حکم اعدام در **بورکینا فاسو** صادر شد، در حالی که در سال 2012 هیچ حکم اعدام صادر نشده بود. در فوریه، دادگاه استیناف بوبو دیولاسو یک مرد را غیابی به خاطر قتل زنی متهم به «جادوگری» در سال 1996، به اعدام محکوم کرد. بورکینا فاسو، در آوریل به عنوان بخشی از بررسی ادواری عمومی، توصیه ای را برای سازگار ساختن قانون مجازات با منع مجازات اعدام برای مجرمان نوجوان پذیرفت، اما تأکید کرد که افکار عمومی کنونی از الغای مجازات اعدام حمایت نمی کند.

کامرون، در پی بررسی ادواری عمومی در ماه مه، توصیه به الغای مجازات اعدام و تصویب پروتکل اختیاری

دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی را رد کرد. دولت در این زمینه اظهار کرد که مجازات اعدام «در عمل» اجرا نمی شود، اما قانون به عنوان بیانگر افکار عمومی و به خاطر «اثر بازدارنده» آن به جای خود باقی است؛ با وجود این، عفو به طور خودکار، حتا در نبود درخواست فردی، در هر مورد اعمال می شود.

در سال 2013، در چاد هیچ حکم اعدام صادر نشد. در بررسی ادواری عمومی در 29 اکتبر، هیات چاد قول داد توصیه به الغای مجازات اعدام برای تمام جرایم و تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی را مورد بررسی قرار دهد و حداکثر تا بیست و پنجمین نشست شورای حقوق بشر سازمان ملل در مارس 2014 جواب بدهد. آخرین اعدام که از اجرای آن اطلاع در دست است، در سال 2003 انجام شد.

دولت کومور در نوامبر به سازمان ملل گزارش داد که پیش نویس اصلاح قانون کیفری و قانون آیین دادرسی کیفری شامل الغای مجازات اعدام را به مجمع ملای ارایه کرده است. 71 دولت همچنین اعلام کرد که 10 نفر که برای قتل و جرایم مشابه مجرم شناخته شده بودند در زندان به سر می برند، اما تعلیق اجرای مجازات اعدام هنوز رعایت می شود. آخرین اعدام که از اجرای آن اطلاع در دست است، در سال 1996 انجام شد.

در جمهوری دموکراتیک کنگو، صدور دست کم 26 حکم اعدام گزارش شد. بیشتر این حکم ها را دادگاه های نظامی برای جرایمی شامل قتل، داشتن اسلحه و «توطئه» صادر کردند؛ دادگاه های غیرنظامی دو حکم اعدام برای قتل صادر کردند. در دسامبر، دادگاهی در گوما در شرق جمهوری دموکراتیک کنگو در ارتباط با درگیری در کیبوی شمالی حکم های اعدام صادر کرد. آخرین اعدام که از اجرای آن اطلاع در دست است، در ژانویه 2003 انجام شد. حکم های اعدام به طور معمول به حبس ابد کاهش می یابد.

در اریتره، اکثر زندانیان از رویه قضایی بی بهره هستند، چون نظام عدلی در عمل وجود ندارد. اطلاعات رسمی در باره اجرای مجازات اعدام بسیار سخت به دست می آید. در این شرایط، اجرای اعدام یا صدور حکم اعدام به طور رسمی در این سال گزارش نشد. 72 با وجود این، گزارش های زیادی در باره مرگ در زندان در نتیجه شکنجه، شرایط زندان یا محرومیت از مراقبت پزشکی وجود دارد.

در اتیوپی، حداقل هشت حکم اعدام صادر شد که از سال 2010 بار اول حساب می شود. بنا به گزارش ها، این احکام را دادگاه عالی فدرال به خاطر قتل پرسنل امنیتی و غیرنظامیان در منطقه گامبلا در غرب اتیوپی در سال 2012 علیه متهمان به عضویت در یک گروه شورشی صادر کرد. نبود شفافیت کلی در دولت و محدودیت های قانونی بر فعالیت های سازمان های غیردولتی حقوق بشر بدین معناست که دریافت اطلاعات در باره به کارگیری مجازات اعدام بسیار سخت است.

در گامبیا، که در سال 2012 پس از تقریباً سه دهه اعدام را از سر گرفت، در این سال اعدام اجرا نشد. در سپتامبر 2012، رییس جمهوری یحیی جامه تعلیق «مشروط» اعدام را اعلام کرده بود که در صورت افزایش میزان جنایت «به طور خودکار لغو می شود». سه مرد و یک زن، همگی از اتباع گامبیا، به جرم قتل به اعدام محکوم شدند. رییس جمهوری جامه در مصاحبه ای رسانه ای در آگوست، حفظ مجازات اعدام را به عنوان «قانون الهی» توجیه کرد؛ او قول داد هرگز محکومان به اعدام را عفو نکند و بدین ترتیب در عمل حق متهمان به درخواست عفو بر اساس حقوق بین المللی را باطل کرد. 73

جنازه های هفت زندانی گامبیایی و دو زندانی سنگالی که در آگوست 2012 اعدام شدند برای دفن به خانواده هایشان بازگردانده نشد؛ محل قبر آنها نیز طی سال اعلام نشد. امام بابا لی که پس از محکوم کردن اعدام ها بیش از پنج ماه غیرقانونی بازداشت شده بود، در ماه مه آزاد شد.

در غنا، 14 حکم اعدام، همه علیه مردان غنایی مجرم به قتل، صادر شد. بنا به اطلاعات دولتی، 146 تن، شامل چهار زن و دو خارجی، محکوم به اعدام هستند. به نظر می رسد غنا با کاهش حکم های اعدام صادر شده در دادگاه ها و کاهش 33 حکم اعدام به حبس ابد به وسیله رییس جمهوری جان ماهاما در 1 ژوئیه، از اجرای مجازات اعدام دور می شود. یک کمیته اجرایی توصیه های کمیسیون بازنگری قانون اساسی، شامل الغای مجازات اعدام، را مورد بررسی قرار می داد.

در پایان بررسی ادواری عمومی کارنامه غنا در 14 مارس، دولت پذیرفت تمام توصیه های کمیسیون بازنگری قانون اساسی را که دولت تایید کرده، از جمله حذف مجازات اعدام را به فرزندم بگذارد. با وجود این، دولت توصیه های الغای مجازات اعدام، برقراری تعلیق رسمی مجازات اعدام در دوره گذار و تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی را رد کرد. غنا توضیح داد که تغییر مجازات اعدام فقط از طریق فرزندم امکان پذیر است و پیش از آن نمی توان در باره تعلیق یا الغای مجازات اعدام تصمیم گرفت. گزارشگر ویژه سازمان ملل برای شکنجه در پایان دیدار از غنا در ماه نوامبر ابراز نگرانی کرد که شرایط زندانیان محکوم به اعدام بدتر از شرایط دیگر زندانیان است.⁷⁴

در **کنیا**، صدور دست کم 11 حکم اعدام از جمله به خاطر اعمال غیرمرگباری همچون سرقت خودرو گزارش شد. با وجود این، تعداد واقعی ممکن است بسیار بالاتر باشد و سازمان های غیردولتی گزارش کرده اند که تنها در سال 2012، حداقل 575 حکم اعدام صادر شده است.⁷⁵ نگرانی جدی وجود دارد که اشخاص تهی دست متهم به جرایم مستوجب اعدام در پی محاکمه ناعادلانه به مرگ محکوم شده اند، زیرا کیفیت و کالت تسخیری بسیار پایین است.

بر اساس قانون مجازات، جرایم قتل، خیانت به کشور، سرقت همراه با خشونت، سعی به سرقت و اجرای سوگند برای ارتکاب جرایم مستوجب اعدام، به طور الزامی محکومیت به اعدام را در بر دارد. دادگاه استیناف در سال 2010 اعلام کرد که حکم اعدام الزامی برای قتل خلاف قانون اساسی است، اما دادگاه عالی در پی آن رای های متناقضی در این باره صادر کرده است.⁷⁶ در اکتبر، یک شعبه دیگر دادگاه استیناف رای داد که اجرای حکم اعدام الزامی بایستی ادامه یابد تا پارلمان تصمیم به اصلاح قانون بگیرد.⁷⁷

کمیته ضد شکنجه در هنگام بررسی گزارش دولتی کنیا هنوز از ابهام قانونی در پی آرای ناهمخوان و شمار زیاد حکم های اعدام از جمله برای جرایم غیر مرگبار نگران بود. این کمیته اعلام کرد که با وجود این که ریاست جمهوری در سال 2009 تمام حکم های اعدام در آن زمان - بیش از 4000 مورد - را کاهش داد، بیش از 1600 تن محکوم به اعدام هستند.⁷⁸

در **لسوتو**، دست کم یک حکم اعدام برای چند قتل صادر شد.⁷⁹

در **لیبریا**، یک مرد در ژوئن به خاطر قتل و تجاوز به اعدام محکوم شد. در دیدار مسئولان اتحادیه اروپا از دیوان عالی کشور در اکتبر، قضات گفتند که آنها نمی توانند خلاف مجازات اعدام رای بدهند مگر این که قوه مقننه قوانین لیبریا، از جمله قانون اساسی را که در دست بازنگری است، تغییر دهد. در همان ماه، رییس موقت کمیسیون مستقل ملی حقوق بشر، بوآکای دوکولی، بر ضرورت الغای مجازات اعدام تاکید کرد.

در **مالاوی**، به اعلام سازمان های غیردولتی محلی، 29 تن محکوم به اعدام هستند. در ژانویه، دادستان کل آنتونی کامانگا حفظ مجازات اعدام را با ادعای حمایت اکثریت مردم مالاوی توجیه کرد.

در **مالی**، در سال 2013، حداقل هفت حکم اعدام، همگی برای قتل، صادر شد. مجازات اعدام در قانون مجازات برای جرایم مختلفی پیش بینی شده است، از جمله از سال 2007 برای جرایم مربوط به تروریسم. در بررسی ادواری عمومی در ژانویه 2013، مالی اعلام کرد که پیش نویس قانون الغای مجازات اعدام از سال 2008 در مجمع ملی است و حکم های اعدام به طور منظم به حبس ابد کاهش می یابد. با وجود این، به علت تنش های اجتماعی ناشی از این موضوع و وضعیت گذار در این کشور رسیدگی به لایحه به طور نامحدودی به تعویق افتاده است. مالی توصیه تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی را رد کرد. انتخابات ریاست جمهوری و پارلمانی در نیمه دوم 2013 ظاهراً به بی ثباتی ناشی از درگیری مسلحانه که در ژانویه 2012 آغاز شد پایان داد.

در **موریتانی** حداقل دو حکم اعدام برای قتل صادر شد. بنا به اطلاعات دولتی، 72 تن، اکثرشان مجرم در قتل، سرقت و تروریسم، محکوم به اعدام هستند. در اکتبر، کمیته حقوق بشر ابراز نگرانی کرد که همجنس گرایی جرم مستوجب اعدام است و در سال 2011 مجرمان نوجوان به اعدام محکوم شده اند.⁸⁰ همچون کمیته ضد شکنجه در بررسی ماه مه،⁸¹ کمیته حقوق بشر نیز تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی را

توصیه کرد. طی بررسی، دولت اعلام کرد که موضوع دوم در دست بررسی است و دادگاه استیناف حکم های اعدام مجرمان نوجوان را با درخواست تجدید نظر دادستان کل به زندان کاهش داده است.

در **نیجریه**، اجرای اعدام در 24 ژوئن از سر گرفته شد و چهار مرد در زندان شهر بنین در ایالت جنوبی ادو اعدام شدند که اولین اعدام های اعلام شده از سال 2006 هستند. اعدام ها بدون اطلاع قبلی به خویشاوندان و در حالی انجام شد که به گفته وکلای این مردان درخواست استیناف هنوز در جریان بود. جنازه ها را برای دفن به خانواده ها بازنگرداندند و محل قبرها را نیز اطلاع ندادند. رییس جمهوری گودلاک جاناتان یک هفته پیش از آن، در روز پدر، از فرمانداران ایالت ها خواسته بود برای زندانیان محکوم به اعدام حکم اعدام امضا کنند. دولت فدرال در سال 2011 تایید کرده بود که در نیجریه تعلیق اعدام برقرار است؛ اما، در سال 2012 این تعلیق «داوطلبانه» توصیف شد.

حداقل 141 حکم اعدام، بیشتر برای قتل، و نیز برای جرایم دیگری مثل سرقت مسلحانه صادر شد. در سپتامبر، چند سرباز به جرم خیانت به کشور محکوم و در دادگاه عمومی نظامی به اتهام ارتباط با بوکو حرام به مرگ محکوم شدند. بنا به اطلاعات دولتی، در ماه سپتامبر، دست کم 1233 زندانی محکوم به اعدام بودند. اداره زندان های نیجریه در پایان سال گویا اعلام کرد که 20 زن محکوم به اعدام هستند.⁸²

متهمان در نیجریه بر اساس قوانین ایالتی محاکمه می شوند و حکم اعدام را باید فرمانداران ایالت ها امضا کنند. زندان ها - و تمام اعدام ها - زیر مدیریت دولت فدرال هستند. حکم اعدام برای قتل، سرقت مسلحانه و بعضی از موارد خیانت به کشور الزامی است. لوایحی که آدم ربایی را جرم مستوجب اعدام می کنند در ایالت های بایلسا، ادو و دلتا قانونی شدند. در ماه ژوئن، دادستان های کل ایالت های دلتا و ادو اثر بازدارنده مجازات اعدام را مورد تردید قرار دادند و گفتند که وجود مجازات اعدام در نیجریه مردم را از ارتکاب قتل یا جرایم دیگر باز نداشته است.⁸³ در اکتبر، فرماندار ایالت اکتیتی، کایود فایمی، دو حکم اعدام را به حبس ابد کاهش داد.

در 24 ژوئن، در زندان بنین، **تانگگاد ابهوس** را به همراه چهار مرد دیگر برای اعدام به پای چوبه دار کشانند. او فقط به این دلیل از اعدام گریخت که مسئولان زندان در آخرین لحظه متوجه شدند که برای اجرای حکم اعدام او جوخه تیرباران لازم است. تانگگاد ابهوس به خاطر سرقت مسلحانه و سرقت خودرو که - بر اساس حکم دادگاه قربانی به شدت زخمی شد ولی زنده ماند - 17 سال است به اعدام محکوم است. او هفت سال پس از دستگیری، در سال 1995 در دادگاه سرقت و اسلحه آتشین به اعدام محکوم شد. در باره عادلانه بودن دادگاه های ویژه که در زمان حاکمیت نظامیان در نیجریه تا سال 1999، تشکیل شد نگرانی های جدی ابراز شده است. این دادگاه ها در آن زمان حق درخواست استیناف متهمان را نفی می کردند.

ابهوداغ سولومون، پسر تانگگاد ابهوس، به عفو بین الملل گفت که او زمانی از قصد اعدام پدرش مطلع شد که یک روزنامه محلی خبر اعدام ها را منتشر کرد. سولومون گفت: «آنها به ما تلفن نکردند. آنها حتی از او نپرسیدند با کسی می خواهد تماس بگیرد یا نه. چیزی نمانده بود او را در خفا بکشند.»⁸⁴ در ماه ژوئیه، سازمان غیردولتی وکلای بدون مرز (فرانسه) نزد دادگاه کشورهای اِکوواس (ECOWAS) درخواستی برای صدور حکم توقف اعدام تانگگاد ابهوس ارائه کرد.⁸⁵

در **سنگال**، در ماه فوریه، دادگاه ویژه ای برای محاکمه - بدون توسل به مجازات اعدام - رییس جمهوری پیشین چاد حسن هابره تشکیل شد. حسن هابره متهم به ارتکاب نقض جدی حقوق بشر در دوران ریاست جمهوری خود در دهه 1980 است. او به خاطر برنامه ریزی برای سرنگونی دولت در چاد در سال 2008 به صورت غیابی به اعدام محکوم شد. وزیر دادگستری صدیقی کبا در دیداری با عفو بین الملل در دسامبر تاکید کرد که با وجود درخواست نمایندگان مجلس، مجازات اعدام در سنگال برقرار نخواهد شد و سنگال در آینده نزدیک پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی را تصویب خواهد کرد. در همان ماه، صدیقی کبا در سخنانی به مناسبت درگذشت نلسون ماندلا گفت: «مجازات اعدام چیزی است که باید از دادگاه ها کنار گذاشته شود.»⁸⁶

در **سیرا لیون**، برای اولین بار پس از سال 2011، یک حکم اعدام صادر شد. مردی که در سپتامبر به جرم قتل محکوم شد، در پی عفوهای ریاست جمهوری در دو سال گذشته، در حال حاضر تنها محکوم به اعدام است. کمیته حقوق بشر، به عنوان بخشی از روند بازنگری در قانون اساسی، در حال حاضر الغای مجازات اعدام مورد

بررسی قرار می دهد.

در **سومالی**، دست کم 34 تن اعدام شدند و حداقل 117 حکم اعدام صادر شد. 87 با وجود این که دولت به قطعنامه مجمع عمومی سازمان ملل در باره تعلیق مجازات اعدام در دسامبر 2012 رای مثبت داد، حداقل 15 حکم اعدام در حیطه اختیار دولت فدرال اجرا شد و دست کم هشت حکم اعدام صادر شد. حداقل نه سرباز دولت اعدام شدند، هشت تن به جرم قتل افسران ارتش و یک تن به جرم تجاوز پس از محکومیت در دادگاه نظامی. در آگوست، یکی از اعضای گروه مسلح اسلام گرای الشباب، پس از محکومیت در دادگاه نظامی به جرم قتل یک روزنامه نگار رادیویی در سال 2013، اعدام شد. اعدام ها به طور معمول در موگادیشو در محوطه دانشکده پلیس به وسیله جوخه آتش انجام می شود. همچنین در آگوست، یک عضو دیگر الشباب پس از محکومیت به جرم قتل در بلد وین در سومالی مرکزی در انتظار عمومی اعدام شد.

در منطقه خودگردان پوتلند در شمال سومالی، دست کم 19 اعدام انجام شد و حداقل 81 حکم اعدام صادر شد. در فوریه، 12 تن پس از مجرمیت در دادگاه نظامی به قتل یک محقق سرشناس اسلامی سومالی در سال 2011، به اعدام محکوم شدند. شش تن از این 12 تن، از جمله رهبر الشباب احمد گودان، غیابی محاکمه شدند. دیگر افراد محکوم در این پرونده، از جمله یک زن، در میان 13 نفری بودند که در آوریل در بوساسو اعدام شدند. بنا به گزارش های رسانه ها، یک سرباز پوتلند طی اعدام در اثر اصابت گلوله های سرگردان کشته شد. بنا به قانون پوتلند، تمام موارد مربوط به تروریسم در دادگاه نظامی مورد محاکمه قرار می گیرد. در اکتبر، دو تبعه اتیوپی، یک زن و یک مرد، به خاطر قتل همسر این زن در بوساسو به اعدام محکوم شدند. حداقل 28 حکم اعدام در جمهوری خود - خوانده سومالی لند گویا برای قتل صادر شد.

در **سودان جنوبی**، با وجود این که دولت به قطعنامه مجمع عمومی سازمان ملل در باره تعلیق مجازات اعدام در دسامبر 2012 رای مثبت داد، حداقل چهار مورد اعدام انجام شد. دو سرباز، پس از مجرمیت به قتل، در تاریخ 12 نوامبر در جوبا، پایتخت، اعدام شدند. دو اعدام دیگر در تاریخ 18 نوامبر در وائو در شمال غربی سودان جنوبی انجام شد. همه این اعدام ها مخفیانه اجرا شد. بنا به اعلام سازمان های غیردولتی محلی، دولت پیشاپیش به خانواده ها اطلاع نداد و پس از اعدام هم جزییات مربوط به اعدام شدگان را منتشر نکرد. اطلاعات مربوط به حکم های اعدام یا اعدام های قضایی به طور کلی اعلام نمی شود و تعداد واقعی اعدام ها ممکن است بیشتر باشد.

صدور حداقل 16 حکم اعدام گزارش شد. در ماه ژوئن، 11 مرد در وائو به خاطر قتل به اعدام محکوم شدند. در همان ماه، فرمانداران ایالت های لیکز، وراپ و یونیتی تصمیم گرفتند گاو زردی را جرم مستوجب اعدام اعلام کنند. با وجود ضعف های کاملاً مستند در نظام حقوقی، از جمله نبود وکیل در محاکمه هایی که اغلب چند دقیقه بیشتر طول نمی کشد، مجازات اعدام در سودان جنوبی اجرا می شود. با وجود این، بر اساس قوانین سودان جنوبی، دیوان عالی کشور ملزم به بررسی و تایید تمام حکم های اعدام است و این مساله باعث شده تعداد حکم های اعدام صادر شده کاهش یابد.

در **سودان** اجرای حداقل 21 اعدام گزارش شد. سه نفر پس از مجرمیت به خاطر سرقت مسلحانه گویا در فوریه در پورت سودان اعدام شدند. در آوریل و مه، مسئولان در زندان العیبید در ایالت کوردوفان شمالی گویا پنج تن را به جرم کشتن یک کشاورز به دار آویختند. صدور دست کم 29 حکم اعدام گزارش شد، اما تعداد واقعی گویا بیش از 100 مورد است. 88 در ژوئیه، قانون نیروهای مسلح سودان 2007 اصلاح شد و پیگرد غیرنظامیان را در دادگاه های نظامی به اتهام های مختلف بر اساس قانون ارتش سودان 1991 ممکن ساخت؛ بعضی از این جرایم مستوجب اعدام است. در دسامبر، پارلمان سودان پیش نویس قانونی را برای مبارزه با قاچاق انسان مورد بحث قرار داد که گویا در صورت مرگ قربانی مجازات اعدام دارد.

مقامات سودانی به استفاده از مجازات اعدام برای سرکوب فعالان واقعی یا تصویری گروه های مخالف سیاسی ادامه دادند. جلیله خمیس کوکو، معلم و فعال که در سال 2012 به وسیله اداره امنیت ملی دستگیر و به جرایم مختلف از جمله جرایم مستوجب اعدام متهم شد، در 20 ژانویه 2013 آزاد شد. او از تمام اتهام ها تبرئه شد به جز اتهام «اشاعه اکاذیب» که دولت اغلب برای ساکت کردن مخالفان مورد استفاده قرار می دهد. مجازات این اتهام حداکثر شش ماه زندان است، اما جلیله خمیس کوکو پس از گذراندن نه ماه حبس پیش از محاکمه آزاد شد.

در **سوازینلند** انجام مجازات اعدام گزارش نشد، اما حداقل شش تن گویا محکوم به اعدام هستند. آخرین اعدام در سال 1983 انجام شده است.

دادگاه عالی در **تانزانیا**، بنا به گزارش ها، حداقل هفت حکم اعدام، همگی برای قتل، صادر کرد. در سپتامبر، دادگاه عالی تصمیم گرفت هیاتی را برای رسیدگی به شکایتی تشکیل دهد که مرکز حقوقی و حقوق بشر و دو سازمان دیگر جامعه مدنی در سال 2008 در باره غیرقانونی بودن مجازات اعدام طرح کرده اند. با وجود این، در پایان سال، این رسیدگی هنوز انجام نشده بود.

طی سال، بنا به گزارش ها وزیر دادگستری و امور قانون اساسی ماتیاس چیکاو، نخست وزیر پیشین ادوارد لواناسا و گروه پارلمانی زنان تانزانیا پیشنهاد کردند که در روند بازنگری قانون اساسی مجازات اعدام حذف شود. وزیر چیکاو گفت: «مجازات به منظور اصلاح یک مجرم اجرا می شود. مجازات اعدام هیچ کس را اصلاح نمی کند چه رسد به این که از جنایت جلوگیری کند، چون کسانی که می میرند فرصت نمی یابند در این باره بیندیشند.»⁸⁹ دومین پیش نویس قانون اساسی که کمیسیون بازنگری قانون اساسی در 30 دسامبر به رییس جمهوری ارائه کرد از طریق دادن اختیار به رییس جمهوری برای تایید اعدام یا کاهش مجازات اعدام به حبس ابد، به صراحت مجازات اعدام را به رسمیت می شناسد.

در ماه ژوئن گزارش شد که 420 زندانی در **اوگاندا** محکوم به اعدام هستند. در نوامبر، دادگاه عالی در کمپالا نشستی را برای صدور حکم دوباره برای 167 تن از این عده را آغاز کرد. در ادامه تحقق حکم سال 2009 کیگولا که دیوان عالی کشور حکم اعدام الزامی را غیرقانونی کرد، تمام افراد محکوم بر اساس قانون قبلی می توانند درخواست کاهش حکم کنند.

در 20 دسامبر، پارلمان با رای غافلگیرکننده «لایحه ضد همجنس گرایی» را تصویب کرد. این لایحه که بار اول در سال 2009 و سپس در سال 2012 مطرح شد، مجازات های کیفری برای رابطه جنسی توافقی بین بزرگسالان همجنس را به شدت افزایش داد.⁹⁰ به جای مجازات اعدام برای «همجنس گرایی حاد» که در پیش نویس قبلی لایحه وجود داشت، حبس ابد گنجانده شده است.⁹¹

در **زامبیا** حداقل نه حکم اعدام، همگی برای قتل، صادر شد. در میان این عده یک زن 24 ساله وجود دارد که فرزندش را کشته و سپس کوشیده خودکشی کند چون حس می کرد نمی تواند زندگی خودشان را تامین کند.⁹² در فوریه، گزارش شد که 337 زندانی در زندان فوق امنیتی موکوبکو در کابوه محکوم به اعدام هستند. در آوریل، مجمع ملی قانون اساسی رای به حفظ مجازات اعدام داد، با وجود این که گروه تحقیق موضوعی اعلامیه حقوق که از پشتیبانی کمیسیون حقوق بشر زامبیا برخوردار است، پیشنهاد حذف این ماده را کرده است. رییس جمهوری مایکل ساتا در ماه مه حکم اعدام 113 تن و حکم اعدام 10 تن دیگر را در ماه دسامبر به حبس ابد کاهش داد.

در **زیمبابوه**، 16 حکم اعدام صادر شد. در پایان سال، دو زن و 89 مرد محکوم به اعدام بودند. پیشتر طی سال، یک مامور اعدام تازه منصوب شد و پستی را که از سال 2005 - زمان آخرین اعدام - خالی بود پر کرد. با وجود این، مسئولان اداره زندان گفتند برنامه ای برای انجام اعدام در پیش نیست.

قانون اساسی تازه ای در ماه مه تصویب شد که مجازات اعدام را محدود می کند ولی به طور کامل ملغای نمی کند. بخش 48 قانون اساسی تازه مجازات اعدام را برای «قتل در شرایط تشدید کننده» مجاز می سازد ولی آن را تجویز نمی کند و صدور آن را برای زنان و مردان کمتر از 21 سال در زمان ارتکاب جرم یا مردان مسن تر از 70 سال ممنوع می کند.⁹³ این قانون همچنین مقرر می کند که مجازات اعدام را نمی توان به عنوان مجازات الزامی صادر کرد و محکومان حق دارند از ریاست جمهوری درخواست عفو کنند. قانون اساسی تازه تعداد جرایم مستوجب اعدام را با حذف یاغیگری و خیانت به کشور، از سه مورد به یک مورد کاهش داد. در ماه نوامبر، با استناد مکرر دادگاه عالی به مقررات قانون اساسی تازه، مردی که به خاطر ارتکاب قتل در سن 20 سالگی مجرم شناخته شده بود، به جای اعدام به زندان محکوم شد.

در یک گردهمایی در هراوه در 10 اکتبر، وزیر دادگستری، امور حقوقی و پارلمانی، امرسون منانگاگوا مجازات اعدام را با اظهاراتی شدید محکوم و تعهد خود را به لغای مجازات اعدام طرح کرد: «به عنوان کسی که خود

محکوم به اعدام بوده است و تنها به کمک «نکته فنی مربوط به سن» نجات یافته است، اعتقاد این است که نظام عدالت ما باید خود را از شر این ماده کراهت آور و نفرت انگیز خلاص کند.»⁹⁴

در ماه ژوئیه، گروه تحقیق کمیسیون حقوق بشر و حقوق مردم آفریقا در باره مجازات اعدام و قتل های فراقضایی، فوری یا خودسرانه در آفریقا تشکیل جلسه داد تا از جمله روند تهیه پیش نویس پروتکل الحاقی به منشور آفریقایی الغای مجازات اعدام در آفریقا را آغاز کند. در ماه اکتبر، کمیسیون آفریقا نظر خود را به این ترتیب ابراز کرد: «پژوهش علمی در باره تاثیر مجازات اعدام نشان می دهد که جنبه های بازدارنده آن موثرتر از شکل های دیگر مجازات مثل حبس ابد نیستند.»⁹⁵

پیوست 1: حکم های اعدام صادر شده و اعدام های اجرا شده در سال 2013

این گزارش تنها به استفاده قضایی از مجازات اعدام می پردازد. آمار ارایه شده بالاترین ارقامی را در بر می گیرند که می توان با اطمینان از تحقیقات عفو بین الملل استخراج کرد، اگرچه تاکید می کنیم که ارقام واقعی مربوط به بعضی از کشورها به مراتب بیشتر است. بعضی از کشورها به عمد محاکمه های مربوط به مجازات اعدام را پنهان می کنند؛ بعضی دیگر تعداد اعدام های انجام شده و حکم های اعدام صادره را ثبت یا منتشر نمی کنند.

در جاهایی که علامت «+» پس از نام یک کشور و در کنار یک عدد آمده - برای مثال، یمن (+13) - به این معناست که رقم مورد محاسبه عفو بین الملل حداقل است. در جاهایی که علامت «+» پس از نام یک کشور آمده و در کنار آن عددی به چشم نمی خورد - برای مثال، میانمار (+) - به این معناست که در آن کشور اعدام (حداقل بیش از یک مورد) انجام شده ولی اطلاعات برای اعلام رقم معتبر حداقل کافی نبوده است. به منظور محاسبه مجموع در سطح جهان و مناطق، علامت «+»، از جمله در چین، برابر با 2 در نظر گرفته شده است.

اعدام های گزارش شده در سال 2013

چین +	اندونزی 5
ایران +369	کویت 5
عراق +169	سودان جنوبی +4
عربستان سعودی +79	نیجریه 4
ایالات متحده امریکا 39	حکومت خودگردان فلسطین +3 (به وسیله حکومت موجود حماس در غزه)
سومالی +34 (15+ دولت فدرال؛ و 19+ در پونتلند)	مالزی +2
سودان +21	افغانستان 2
یمن +13	بنگلادش 2
ژاپن 8	بوتسوانا 1
ویتنام +7	هند 1
تایوان 6	کره شمالی +

حکم های اعدام صادر شده در سال 2013

چین +	سودان جنوبی +16	عربستان سعودی +6
پاکستان +226	امارات متحده عربی +16	قطر 6
بنگلادش +220	زیمبابوه 16	ترینیداد و توباگو +5
افغانستان 174	حکومت خودگردان فلسطین +14 (+13) به وسیله حکومت موجود حماس در غزه؛ +1 به وسیله حکومت فلسطین در کرانه غربی)	تونس +5
ویتنام +148	غنا 14	ژاپن 5
نیجریه +141	سری لانکا +13	بلاروس +4
سومالی +117 (8) دولت فدرال؛ +81 در پونتند؛ 28 در سومالی (لند)	مالدیو 13	گامبیا 4
مصر +109	نیجر 12	لائوس +3
ایران +91	کنیا +11	یمن +3
ایالات متحده امریکا 80	مراکش/صحرای غربی 10	موریتانی +2
مالزی +76	زامبیا +9	باهاما 2
هند +71	اتیوپی +8	باربادوس 2
تایلند +50	اردن +7	کره جنوبی 2
الجزایر +40	لبنان +7	بورکینا فاسو +1
عراق +35	مالی +7	لسوتو +1
سودان +29	تانزانیا +7	سنگاپور +1
جمهوری دمکراتیک کنگو +26	تایوان 7	لیبیا 1
لیبی +18	گویان +6	سیرالیون 1
اندونزی +16	کویت +6	کره شمالی +

پیوست 2: کشورهای که مجازات اعدام را لغو یا حفظ کرده اند، 31 دسامبر 2013

بیش از دوسوم کشورهای جهان مجازات اعدام را در قانون یا در عمل لغو کرده اند. در تاریخ 31 دسامبر 2013 تعداد این کشورها به تفکیک زیر است:

الغای مجازات اعدام در مورد تمام جرایم: 98 کشور

الغای مجازات اعدام در مورد جرایم عادی: 7 کشور

الغای مجازات اعدام در عمل: 35 کشور

الغای مجازات اعدام در عمل و قانون: 140 کشور

اجرای مجازات اعدام: 58 کشور

در زیر فهرست کشورها در چهار دسته می آید: الغای مجازات اعدام برای تمام جرایم، الغای مجازات اعدام فقط برای جرایم عادی، الغای مجازات اعدام در عمل، و اجرای مجازات اعدام

1 - الغای مجازات اعدام در مورد تمام جرایم

کشورهایی که مجازات اعدام را در قانون برای هیچ جرمی ذکر نکرده اند:

آلبانی، آندورا، آنگولا، آرژانتین، ارمنستان، استرالیا، اتریش، آذربایجان، بلژیک، بوتان، بولیوی، بوسنی - هرزگوین، بلغارستان، برونئی، کامبوج، کانادا، کیپ وردی، کلمبیا، جزایر کوک، کستاریکا، ساحل عاج، کرواسی، قبرس، جمهوری چک، دانمارک، جیبوتی، جمهوری دومینیک، اکوادور، استونی، فنلاند، فرانسه، گابن، گرجستان، آلمان، یونان، کینه بیسائو، هائیتی، واتیکان، هندوراس، مجارستان، ایسلند، ایرلند، ایتالیا، کیریباتی، فرقیزستان، لتونی، لیختنشتاین، لیتوانی، لوکزامبورگ، مقدونیه، مالتا، جزایر مارشال، موریس، مکزیک، میکرونزی، مولداوی، موناکو، مونته نگرو، موزامبیک، نامیبیا، نپال، هلند، نیوزیلند، نیکاراگوئه، نیو، نروژ، پالائو، پاناما، پاراگوئه، فیلیپین، لهستان، پرتغال، رومانی، رواندا، ساموآ، سان مارینو، سانتو توم و پرنسیپ، سنگال، صربستان (شامل کوزوو)، سیشل، اسلواکی، اسلوانی، جزایر سولومون، آفریقای جنوبی، اسپانیا، سوئد، سوئیس، تیمور شرقی، توگو، ترکیه، ترکمنستان، توالو، اکراین، بریتانیا، اروگوئه، ازبکستان، وانواتو، ونزوئلا

2 - الغای مجازات اعدام در مورد جرایم عادی

کشورهایی که مجازات اعدام را تنها در مورد جرایم استثنایی مثل جرایم مشمول قانون نظامی یا جرایم ارتكابی در شرایط استثنایی اجرا می کنند: برزیل، شیلی، السالوادور، فیجی، اسرائیل، قزاقستان، پرو

3 - الغای مجازات اعدام در عمل

کشورهایی که مجازات اعدام را برای جرایم عادی مثل قتل اجرا می کنند، اما در عمل می توان این مجازات را در این کشورها ملغاً شده دانست، زیرا در 10 سال گذشته کسی را اعدام نکرده اند و گمان بر این است که سیاست یا

رویه مشخصی برای اجرا نکردن مجازات اعدام دارند:

الجزایر، بنین، برونئی دارالسلام، بورکینافاسو، کامرون، جمهوری آفریقای مرکزی، کنگو (جمهوری)، اریتره، غنا، گرنادا، کنیا، لائوس، لیبیریا، ماداگاسکار، مالاوی، مالدیو، مالی، موریتانی، مغولستان، مراکش، میانمار، نائورو، نیجر، پاپائو گینه نو، فدراسیون روسیه،⁹⁶ سیرا لیون، کره جنوبی، سری لانکا، سورینام، سوازیلند، تاجیکستان، تانزانیا، تونگا، تونس، زامبیا

4 - اجرای مجازات اعدام

کشورهایی که مجازات اعدام را برای جرایم عادی اجرا می کنند:

افغانستان، آنتیگوا و باربودا، باهاما، بحرین، بنگلادش، باربادوس، بلاروس، بلیز، بوتسوانا، چاد، چین، کومور، جمهوری دمکراتیک کنگو، کوبا، دومینیکا، مصر، گینه استوایی، اتیوپی، گامبیا، گواتمالا، گینه، گویان، هند، اندونزی، ایران، عراق، جاماییکا، ژاپن، اردن، کویت، لبنان، لسوتو، لیبی، مالزی، نیجریه، کره شمالی، عمان، پاکستان، حکومت خودگردان فلسطین، قطر، سنت کیتز و نویس، سنت لوسیا، سنت وینست و گرنادین، عربستان سعودی، سنگاپور، سومالی، سودان جنوبی، سودان، سوریه، تایوان، تایلند، ترینیداد و توباگو، اوگاندا، امارات متحده عربی، ایالات متحده آمریکا، ویتنام، یمن، زیمبابوه

پیوست 3: تصویب عهدنامه های بین المللی، 31 دسامبر 2013

جامعه ملل چهار عهدنامه بین المللی را تصویب کرده که الغای مجازات اعدام را تصریح کرده اند. یکی از آنها دارای گستره جهانی و سه تای دیگر منطقه ای هستند.

در زیر شرح کوتاهی از این چهار عهدنامه و فهرست تمام کشورهای عضو و کشورهایی که تا 31 دسامبر 2013 آنها را امضا کرده اند ولی تصویب نکرده اند، ارایه می شود. (کشورها می توانند با پیوستن یا تصویب عهدنامه های بین المللی عضو آنها شوند. امضا به معنای قصد عضویت در آینده از طریق تصویب است. بر اساس حقوق بین المللی، کشورها متعهد هستند مقررات عهدنامه های مورد عضویت را رعایت کنند و هیچ کاری برای در هم شکستن هدف و مقصود عهدنامه های امضا شده انجام ندهند.)

پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی

پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی، با هدف الغای مجازات اعدام، در سال 1989 در مجمع عمومی سازمان ملل تصویب شد و دارای گستره جهانی است. این پروتکل الغای مجازات اعدام را تصریح کرده، اما به کشورهای عضو اجازه داده تا، در صورت تعیین شرط لازم در هنگام تصویب یا پیوستن به پروتکل، آن را در زمان جنگ حفظ کنند. هر کشور عضو میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی می تواند عضو این پروتکل شود.

کشورهای عضو: آلبانی، آندورا، آرژانتین، استرالیا، اتریش، آذربایجان، بلژیک، بنین، بولیوی، بوسنی و هرزگوین، برزیل، بلغارستان، کانادا، کیپ وردی، شیلی، کلمبیا، کستاریکا، کرواسی، قبرس، جمهوری چک، دانمارک، جیبوتی، اکوادور، استونی، فنلاند، فرانسه، گرجستان، آلمان، یونان، گینه بیسائو، هندوراس، مجارستان، ایسلند، ایرلند، ایتالیا، قرقیزستان، لتونی، لیبیا، لیختنشتاین، لیتوانی، لوکزامبورگ، مقدونیه، مالتا، مکزیک، مولداوی، موناکو، مغولستان، مونته نگرو، موزامبیک، نامیبیا، نیال، هلند، نیوزیلند، نیکاراگوئه، نورژ، پاناما، پاراگوئه، فیلیپین، پرتغال، رومانی، رواندا، سان مارینو، صربستان، سیشل، اسلواکی، اسلوانی، آفریقای جنوبی، اسپانیا، سوئد، سوئیس، تیمور شرقی، ترکیه، ترکمنستان، اوکراین، بریتانیا، اروگوئه، ازبکستان، ونزوئلا (جمع: 78)

امضا کرده اند اما تصویب نکرده اند: آنگولا، ماداگاسکار، لهستان، سائو توم و پرنسپ (جمع: 4)

پروتکل کنوانسیون امریکایی حقوق بشر برای الغای مجازات اعدام

پروتکل کنوانسیون امریکایی حقوق بشر برای الغای مجازات اعدام در سال 1990 در مجمع عمومی سازمان کشورهای امریکایی تصویب شد. این پروتکل الغای مجازات اعدام را تصریح کرده، اما به کشورهای عضو اجازه داده تا، در صورت تعیین شرط لازم در هنگام تصویب یا پیوستن به پروتکل، آن را در زمان جنگ حفظ کنند. هر کشور عضو کنوانسیون امریکایی حقوق بشر می تواند عضو این پروتکل شود.

کشورهای عضو: آرژانتین، برزیل، شیلی، کستاریکا، جمهوری دومینیکن، اکوادور، هندوراس، مکزیک، نیکاراگوئه، پاناما، پاراگوئه، اروگوئه، ونزوئلا (جمع: 13)

پروتکل شماره 6 کنوانسیون اروپایی حقوق بشر

پروتکل شماره 6 کنوانسیون اروپایی حمایت از حقوق بشر و آزادی های اساسی [«کنوانسیون اروپایی حقوق بشر»] در باره الغای مجازات اعدام، در سال 1982 در شورای اروپا به تصویب رسید. این پروتکل الغای مجازات اعدام را در زمان صلح تصریح کرده، اما کشورهای عضو می توانند آن را برای جرایم «زمان جنگ یا

خطر قریب الوقوع جنگ» حفظ کنند. هر کشور عضو کنوانسیون اروپایی حقوق بشر می تواند عضو این پروتکل شود.

کشورهای عضو: آلبانی، آندورا، ارمنستان، اتریش، آذربایجان، بلژیک، بوسنی و هرزگوین، بلغارستان، کرواسی، قبرس، جمهوری چک، دانمارک، استونی، فنلاند، فرانسه، گرجستان، آلمان، یونان، مجارستان، ایسلند، ایرلند، ایتالیا، لتونی، لیختنشتاین، لیتوانی، لوکزامبورگ، مقدونیه، مالتا، مولداوی، موناکو، مونته نگرو، هلند، نروژ، لهستان، پرتغال، رومانی، سان مارینو، صربستان، اسلواکی، اسلونی، اسپانیا، سوئد، سوئیس، ترکیه، اوکراین، بریتانیا (جمع: 46)

امضا کرده اند اما تصویب نکرده اند: فدراسیون روسیه (جمع: 1)

پروتکل شماره 13 کنوانسیون اروپایی حقوق بشر

پروتکل شماره 13 کنوانسیون اروپایی حمایت از حقوق بشر و آزادی های اساسی [کنوانسیون اروپایی حقوق بشر] در باره الغای مجازات اعدام در هر شرایطی، در سال 2002 در شورای اروپا به تصویب رسید. این پروتکل الغای مجازات اعدام را در هر شرایطی از جمله در زمان جنگ یا خطر قریب الوقوع جنگ تصریح کرده است. هر کشور عضو کنوانسیون اروپایی حقوق بشر می تواند عضو این پروتکل شود.

کشورهای عضو: آلبانی، آندورا، اتریش، بلژیک، بوسنی و هرزگوین، بلغارستان، کرواسی، قبرس، جمهوری چک، دانمارک، استونی، فنلاند، فرانسه، گرجستان، آلمان، یونان، مجارستان، ایسلند، ایرلند، ایتالیا، لتونی، لیختنشتاین، لیتوانی، لوکزامبورگ، مقدونیه، مالتا، مولداوی، موناکو، مونته نگرو، هلند، نروژ، پرتغال، رومانی، سان مارینو، صربستان، اسلواکی، اسلونی، اسپانیا، سوئد، سوئیس، ترکیه، اوکراین، بریتانیا (جمع: 43)

امضا کرده اند اما تصویب نکرده اند: ارمنستان، لهستان (جمع: 2)

پی نوشت ها

¹ عفو بین الملل نمی تواند نفی کند که اعدام های بیشتری در کشورهای دیگر رخ داده و این که کاهش های سالانه بعضا منسوب به نبود اطلاعات کامل است.

² عضویت سوریه به علت خشونت مورد استفاده در سرکوب خیزش ها معلق شده است. عفو بین الملل به دلیل تداوم درگیری نمی تواند هیچ گونه اطلاعاتی را در باره استفاده از مجازات اعدام در سال 2013 در سوریه تایید کند.

³ اثبات بی گناهی فرایندی است که، پس از صدور حکم و پایان یافتن تجدید نظر، از محکوم بعدا رفع تقصیر می شود یا او از اتهام کیفری تبرئه می شود و بنابراین از نگاه قانون بی گناه محسوب می گردد.

⁴ عفو بین الملل در سال 2012 نتوانست انجام اعدام های قضایی را در سوریه تایید کند.

⁵ واژه «حکومت خودگردان فلسطین» برای مناطقی به کار می رود که زیر اختیار حکومت فلسطین هستند و بخش هایی از کرانه غربی اشغالی و نوار غزه، از سال 2007 در عمل زیر حاکمیت حماس، را در بر می گیرد.

⁶ قتل های غیرقانونی از جمله به روش سنگسار به وسیله گروه های مخالف در سومالی گزارش شده است. قتل های غیرقانونی از جمله به روش سنگسار و تیرباران به دستور جرگه های قبیله ای (شوراهای ریش سفیدان) در افغانستان و پاکستان گزارش شده است. گروه های مسلح در افغانستان و پاکستان به کشتن غیرقانونی اسرای متهم به جاسوسی ادامه دادند.

⁷ دولت ها باید گستره کاملی از معیارهای مربوط را در موارد اختلاف در باره سن را به کار بگیرند. رویه مناسب در ارزیابی سن شامل اتکا به

اطلاعات در باره رشد جسمانی، روانی و اجتماعی است. هر یک از این معیارها باید طوری به کار رود که در موارد مورد اختلاف فرض را بر تردید قرار دهد به نحوی که فرد مورد نظر مجرم نوجوان تلقی شود و بدین ترتیب انجام نشدن مجازات اعدام تضمین شود. این رهیافت با اصل در نظر گرفتن اساسی حداکثر منافع کودک در تمام اعمال مربوط به کودکان - به الزام ماده 3(1) کنوانسیون حقوق کودک - سازگار است.

⁸با تنها استثنای 2008 که یک اعدام در سنت کینز و نویس انجام شد.

⁹مرکز اطلاع رسانی مجازات اعدام، «2% مجازات اعدام: چگونه اقلیتی از شهرستان ها بیشترین تعداد مرگ را با هزینه ای گزاف برای همگان تولید می کنند»، اکتبر 2013، در اینجا: <http://deathpenaltyinfo.org/twopercent>

¹⁰همچنین نگاه کنید به مرکز اطلاع رسانی مجازات اعدام، «مجازات اعدام در 2013: گزارش پایان سال»، 19 دسامبر 2013، در: <http://deathpenaltyinfo.org/documents/YearEnd2013.pdf> (دستیابی در 4 مارس 2014)

¹¹این لایحه در تاریخ 30 آگوست 2013 در مجلس نمایندگان و در تاریخ 12 سپتامبر 2013 در سنا تصویب شد. نسخه نهایی این قانون در اینجا در دسترس است: <http://laws.gov.ag/acts/2013/a2013-4.pdf> (دستیابی در 4 مارس 2014)

¹²پرونده پرت و مورگان علیه دادستان جامائیکا، [1993] UKPC 37 (2 نوامبر 1993)

¹³«واکنش به تعویق مجازات اعدام»، کاربیبارنا نیوز، 20 مه 2013، در اینجا:

<http://www.caribarenaantigua.com/antigua/news/latest/103912-reaction-to-death-row-reprieve.html>

(دستیابی در 4 مارس 2014). طی سال اطلاعات بیشتری به دست نیامد.

¹⁴همچنین نگاه کنید به:

http://www.thebahamasweekly.com/publish/bis-news-updates/Bahamas_Constitution_Commission_Report_PDF_Document29417.shtml

¹⁵«دولت به مجازات اعدام توجه نشان می دهد»، ناسائو گاردین، 3 ژانویه در سال 2014، در اینجا:

http://www.thenassauguardian.com/index.php?option=com_content&view=article&id=44267&Itemid=27 (دستیابی در 4 مارس 2014)

¹⁶«به مجازات اعدام پایان دهید»، نیشن نیوز، 11 دسامبر 2013، در اینجا:

<http://www.nationnews.com/articles/view/end-death-penalty/> (دستیابی در 4 مارس 2014)

¹⁷شورای حقوق بشر، «گزارش کشوری ارایه بر اساس قطعنامه 16/21، ضمیمه، بند 5، کوبا، 7 فوریه 2013، در اینجا:

<http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G13/106/93/PDF/G1310693.pdf?OpenElement>

(دستیابی در 4 مارس 2014)

¹⁸«لایحه را رد کنید تا مجازات اعدام قانون مند شود»، آنزسیا گواتمالانکا د نوتیسیاس، 7 ژوئن 2013، در اینجا: (دستیابی در 4 مارس 2014)

<http://www.agn.com.gt/index.php/component/k2/item/5576-rechazan-proyecto-para-regular-la-pena-de-muerte>

¹⁹پارلمانتراریست های طرفدار اقدام جهانی، «بیانیه روت ویجدنیوش، عضو هیات مدیره پارلمانتراریست های طرفدار اقدام جهانی از طرف مجمع ملی طرفدار الغای مجازات اعدام در سورینام»، 10 اکتبر 2013، در اینجا:

<http://www.pgaction.org/news/press-releases/statement-by-pga-board-member-ruth-wiidenbosch-for-the-abolition-of-the-death-penalty.html>

(دستیابی در 4 مارس 2014)

²⁰آلساندرو دون خوان نیکولاس، گرگوری تن، ارن لوپیس علیه دولت، Cr. App. Nos. 1-6 of 2013

²¹ احتیاط در صدور حکم برای قتل جنایی در ترینیداد و توباگو با پرونده نیمروند میگوئل علیه کشور ترینیداد و توباگو [2011] UKPC 16 آغاز شد.

²² برای مثال نگاه کنید به: «الراوی به نخست وزیر پاسخ می دهد: مجازات اعدام هم اکنون در ترینیداد و توباگو قانون است»، ترینیداد گاردین، 17 اگوست 2013، در اینجا:

<http://guardian.co.tt/news/2013-08-17/al-rawi-responds-pm-death-penalty-already-law-tt;>

«جامعه شناس - کنترل بیشتر بر اسلحه برای مقابله با میزان جنایت»، نیوز دی، 18 اگوست 2013، در اینجا:

[http://www.newsday.co.tt/news/0_182402.html;](http://www.newsday.co.tt/news/0_182402.html)

«دار زدن جواب نیست»، ترینیداد اکسپرس، 26 اگوست 2013، در اینجا:

[http://www.trinidadexpress.com/news/Hanging-not-the-answer-221250161.html.](http://www.trinidadexpress.com/news/Hanging-not-the-answer-221250161.html)

²³ همچنین نگاه کنید به کاراییب بزرگ طرفدار زندگی، <https://en-gb.facebook.com/GCFLife>

²⁴ نیو مکزیکو مجازات اعدام را در سال 2009 ملغا کرد؛ ایلینوی در 2011؛ و کانتیکات در 2012

²⁵ مکزیکو اخبار سازمان ملل، «کارشناس سازمان ملل از مقامات ایالات متحده امریکا می خواهد اعدام دو تن دارای معلولیت را متوقف کنند»، 17 ژوئیه 2012، در اینجا:

http://www.un.org/apps/news/story.asp?NewsID=42493&Cr=death+penalty&Cr1#.Uu5HtvI_tIU

(دستیابی در 4 مارس 2014)

²⁶ کمیسیون حقوق بشر کشورهای آمریکایی، «کمیسیون از ایالات متحده امریکا می خواهد مجازات اعدام را ملغا یا اجرای آن را معلق کند»، 9 اکتبر 2013، در اینجا:

[https://www.oas.org/en/iachr/media_center/PReleases/2013/074.asp.](https://www.oas.org/en/iachr/media_center/PReleases/2013/074.asp)

²⁷ «رئیس جمهوری افغانستان می گوید، سنگسار باز نمی گردد»، گاردین، 28 نوامبر 2013، در اینجا:

<http://www.theguardian.com/world/2013/nov/28/stoning-not-brought-back-afghan-president-karzai>

(دستیابی در 4 مارس 2014)

²⁸ در اینجا:

http://www.agc.gov.bn/agc1/images/LAWS/Gazette_PDF/2013/EN/syariah%20openal%20code%20order2013.pdf

²⁹ «کارشناسان و دانشگاهیان افزایش فصل ویژه ای برای اصلاح قانون آیین کیفری در مورد رویه های مجازات اعدام را توصیه می کنند» تا تمام مقررات مربوط به مجازات اعدام یک جا گردآوری شود تا اصل «کمتر بکشید، بهتر بکشید» تقویت شود»، لیگال دیلی، 25 نوامبر 2011، در اینجا:

<http://epaper.legaldaily.com.cn/fzrb/content/20111125/Article03002GN.htm>

(دستیابی در 4 مارس 2014)

³⁰ در تاریخ 21 ژانویه 2014، دیوان عالی کشور هند در درخواست تجدید نظر (کیفری) شماره 55 سال 2013 این طور اظهار نظر کرد که نسبت عنوان شده در پرونده دوندرا پال سینگ بولار علیه ایالت (NCT) دهلی (SCC 195 (2013) بدون توجه به حقایق است و دلیل منطقی برای حذف پرونده های TADA به عنوان استثنا از کاهش مجازات بر اساس تاخیر وجود ندارد.

³¹ «247 اندونزیایی در خطر مرگ»، آنتارا نیوز، 20 سپتامبر 2013، در اینجا:

<http://www.antaranews.com/en/news/90806/247-indonesians-abroad-under-threat-of-death-penalty>

آخرین بار دستیابی در 4 مارس 2014

³² کمیته حقوق بشر، «ملاحظات پایانی در باره گزارش اولیه اندونزی»، 21 آگوست 2013، سند سازمان ملل CCPR/C/IDN/CO/1

³³ کمیته ضد شکنجه، «ملاحظات پایانی در باره دومین گزارش ادواری ژاپن»، مصوب کمیته در پنجاهمین نشست (31-6 مه 2013)، 28 ژوئن 2013، سند سازمان ملل CAT/C/JPN/CO/2

³⁴ کمیته حقوق بشر، «گزارش کشوری که بر اساس بند 5 پیوست به قطعنامه 16/21 شورای حقوق بشر ارائه شد»، 6 آگوست 2013، A/HRC/WG.6/17/MYS/1

³⁵ «نمایندگان پارلمان حکم اعدام برای تجاوز به کودک را رد کردند»، *میزیمای نیوز*، 23 اکتبر 2013، در اینجا:

<http://www.mizzima.com/mizzima-news/myanmar/item/10399-mps-reject-death-sentence-for-rape-of-a-child> (دستیابی در 4 مارس 2014)

³⁶ کمیسیون تحقیق در باره حقوق بشر در جمهوری دموکراتیک کره، «رسیدگی های عمومی - متن رسیدگی در 20 آگوست»، در اینجا:

<http://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/ColDPRK/Pages/PublicHearings.aspx>

³⁷ «سری لانکا: اعتراض شش زندانی بر بالای بام با درخواست یا مرگ یا آزادی»، *آنیوز*، 3 ژانویه 2014، در اینجا:

<http://onews.us/sri-lanka-a-roof-top-protest-by-6-prisoners-at-bogambara-demanding-death-or-freedom.html>

(دستیابی در 4 مارس 2014)

³⁸ «کمیته مجازات اعدام را در قانون مجازات سری لانکا مورد بررسی قرار داد»، *کلمبر پیج*، 27 دسامبر 2013، در اینجا:

http://www.colombopage.com/archive_13B/Dec27_1388159391JV.php

(دستیابی در 4 مارس 2014)

³⁹ «شش محکوم اعدام شدند»، 20 آوریل 2013، *تایپه تایمز*، در اینجا:

<http://www.taipetimes.com/News/front/archives/2013/04/20/2003560175>

(دستیابی در 4 مارس 2014)

⁴⁰ «دولت مجازات اعدام را مورد ارزیابی قرار می دهد»، *تایپه تایمز*، 20 مارس 2013، در اینجا:

<http://www.taipetimes.com/News/taiwan/archives/2013/03/20/2003557534>

(دستیابی در 4 مارس 2014)

⁴¹ «وزیر ویتنامی می خواهد جوخه آتش را بازگرداند»، *تان نین*، 11 نوامبر 2013، در اینجا:

<http://www.dailyvietnamnews.net/index/pages/20131109-vietnam-minister-wants-to-restore-firing-squad-for-executions.aspx>

آخرین بار دستیابی در 4 مارس 2014

⁴² «دیوان عالی کشور بلاروس مجازات اعدام برای قتل را لغو کرد»، *رادیو اروپای آزاد*، 23 اکتبر 2013، در اینجا:

<http://www.rferl.org/content/belarus-capital-punishment-overturned-murder-case/25145575.html>

(دستیابی در 4 مارس 2014)

43 ODIHR، «مجازات اعدام در منطقه سازمان امنیت و همکاری اروپا: گزارش اطلاعاتی 2013»، ص 19، در اینجا:

<http://www.osce.org/odihr/106321>

(دستیابی در 4 مارس 2014)

44 گروه تحقیق در سال 2010 تشکیل شد ولی پس از مدتی بی عملی دوباره در دسامبر 2012 برپا شد.

45 <http://www.penalreform.org/resource/belarusian-public-opinion-crime-punishment-including-death-penalty/>

(دستیابی در 4 مارس 2014)

46 «بلاروس/مجازات اعدام: کارشناس سازمان ملل پس از آرای اخیر دادگاه خواهان توقف اعدام ها شد»، مرکز اخبار سازمان ملل، 9 اکتبر 2013، در اینجا:

<http://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=13840&LangID=E>

(دستیابی در 4 مارس 2014)

47 در ژانویه 2014، گزارش هایی در باره اصلاحیه های پیشنهادی در قانون وجود داشت که تعداد جرایم مستوجب اعدام در قانون کیفری را از 18 مورد به 16 مورد کاهش می دهد، اما، برای نمونه، مجازات اعدام را برای افراد مجرم به «طراحی اقدامات مرگبار تروریستی» حفظ می کند؛ در این گزارش ها مخالفت نایب رییس اول دادستان کل بوهان مرکل با الغای کامل مجازات اعدام نقل شده است.

48 «در نامه های برزوفسکی تایید شد، پوتین می گوید هیچ گرایش استالینیستی در جامعه وجود ندارد»، آر تی، 25 آوریل 2013،

<http://rt.com/politics/questions-annual-call-in-putins-376/>

(دستیابی در 4 مارس 2014)

49 رای دادگاه قانون اساسی، شماره O-R-1344 به تاریخ 19 نوامبر 2009

50 درخواست شماره 28761/11؛ عفو بین الملل و کمیسیون بین المللی حقوقدانان به عنوان طرف های ثالث به طور مشترک در سال های 2012 و 2013 بحث های کتبی ارایه کردند.

51 http://eeas.europa.eu/human_rights/guidelines/index_en.htm

(دستیابی در 4 مارس 2014)

52 اما در 2014 یک اعدام تاکنون انجام شده است.

53 یک حکم اعدام در فوریه 2014 صادر شد.

54 نظام قضایی لیبی در اثر درگیری مسلحانه سال 2011 فروپاشید. دادگاه ها از سال 2012 دوباره به کندی فعال شده اند.

55 در فوریه 2014، دیوان عالی کشور حکم ها را نقض کرد و دستور محاکمه دوباره صادر کرد.

56 محمد مرسی در چندین مورد مختلف مورد محاکمه قرار می گیرد، از جمله به اتهام مشارکت در خشونت سیاسی، جاسوسی، و فرار دسته جمعی از زندان طی قیام 2011 که در آن زندانیان و اعضای نیروهای امنیتی کشته شدند.

57 رای دهندگان مصری در رفراندومی در ژانویه 2014 قانون اساسی را تایید کردند هر چند هواداران مرسی آن را تحریم کردند.

58 هادی راشدی و هاشم شعبانی عموری در ژانویه 2014 اعدام شدند. تاریخ و محل اعدام به اطلاع خانواده ها نرسیده و جنازه آنها نیز به آنها بازگردانده نشده است.

59 گزارش به کمیته حقوق بشر، سند سازمان ملل A/HRC/22/56، 28 فوریه 2013، بند 34

60 کمیته حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی، «ملاحظات پایانی: ایران، نشست پنجاهم، 29 آوریل - 17 مه 2013»، سند سازمان ملل، E/C.12/IRN/CO/2، 10 ژوئن 2013، بند 7.

⁶¹عفو بین الملل، «عراق: یک دهه تعدی» (نمایه: MDE14/001/2013)

⁶²در ژانویه 2014، دفتر ریاست جمهوری در حدود 200 حکم های اعدام دیگر را تایید کرد.

⁶³«پیلای استفاده گسترده از مجازات اعدام در عراق را محکوم کرد»، مرکز اخبار سازمان ملل، 19 آوریل 2013، در اینجا:

<http://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=13253&LangID=E>

(دستیابی در 4 مارس 2014)

⁶⁴«توجه به اعدام ها با اعتراض فعالان علیه مجازات اعدام»، نیلی استار، 12 اکتبر 2013،

<http://www.dailystar.com.lb/News/Lebanon-News/2013/Oct-12/234386-focus-on-execution-as-activists-protest-capital-punishment.ashx#axzz2u4ajnWIZ>

(دستیابی در 4 مارس 2014)؛ در ژانویه 2014، وزیر وقت دادگستری گویا گفت که دیگر حکم اعدام را امضا نخواهد کرد.

⁶⁵گزارش گزارشگر ویژه شکنجه و مجازات ها و رفتارهای ظالمانه، غیرانسانی یا تحقیرآمیز، الحاقیه: ماموریت به مراکش، سند سازمان ملل A/HRC/22/53/Add.2، 28 فوریه 2013، بند 52.

⁶⁶شامل گزارش های مربوط به کشتن غیرقانونی و اعدام های فراقضایی به وسیله نیروهای دولتی و گروه های مخالف مسلح طی درگیری مسلحانه، یا مرگ در زندان در پی بدرفتاری نیست.

⁶⁷مجمع ملی موسسان قانون اساسی را در تاریخ 26 فوریه 2014 تصویب کرد. در رای گیری های قبلی، اصلاحیه ها به منظور الغای مجازات اعدام رد شده بود.

⁶⁸با وجود این، کارگر مهاجر سری لانکایی، راویندرا کریشنا پیلای، در تاریخ 21 ژانویه 2014 اعدام شد. در فوریه 2014، شیخ خلیفه بن زاید النهیان دستور توقف اعدام افراد مجرم به قتل - اما نه متهمان به تروریسم، تجاوز یا جرایم مواد مخدر - را صادر کرد تا مقامات بتوانند با خویشاوندان قربانیان قتل به منظور انجام توافق مالی تماس بگیرند.

⁶⁹ DITSHWANELO - مرکز حقوق بشر بوتسوانا، گزارش روز جهانی مبارزه با اعدام، 10 اکتبر 2013.

⁷⁰دادگاه عالی بوتسوانا، پرونده شماره 07-000008-CTHFT، حکم صادره به وسیله قاضی نشیو متسوآگول در 2 اکتبر 2013 (گزارش نشده).

⁷¹در بررسی ادواری عمومی در اوایل 2014، کومور اطلاع داد که پیش نویس قانون مجازات در کمیسیون قوانین مجمع ملی تصویب شده و نشست عمومی مجمع به زودی این قانون را به تصویب خواهد رساند. دولت توصیه به الغای رسمی مجازات اعدام و تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی را پذیرفت.

⁷²در بررسی ادواری عمومی در اوایل 2014، اریتره اظهار کرد که مجازات اعدام می تواند به عنوان عامل بازدارنده عمل کند و این مجازات در موارد استثنایی و محدود مورد استفاده قرار گرفته است.

⁷³«سرویس رادیو و تلویزیون گامبیا - مصاحبه با رئیس جمهوری جامه»، روزنامه فورویا، 7 اگوست 2013.

⁷⁴عدالت کیفری غنا و رویه های بهداشت روانی به توجه اساسی نیاز دارند تا انسانی شوند»، مرکز اخبار سازمان ملل، 14 نوامبر 2013

<http://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=13990&LangID=E>

(دستیابی در 4 مارس 2014)

⁷⁵گزارش آئرناتیو به کمیته ضد شکنجه سازمان ملل در باره بررسی گزارش دوم کنیا»، FHR و PRI، 15 آوریل 2013

http://tbinternet.ohchr.org/Treaties/CAT/Shared%20Documents/KEN/INT_CAT_NGO_KEN_12863_E.pdf

(دستیابی در 4 مارس 2014)؛ عفو بین الملل در آن سال حداقل 21 حکم اعدام گزارش کرده است.

⁷⁶برای مثال، نگاه کنید به: جمهوری علیه دیکسون موانگی مونه و دیگری [2011] eKLR؛ جمهوری علیه جان کیمینا موانیکی [2011] eKLR

⁷⁷ جوزف نجوگونا موانورا و 2 تن دیگر علیه ر، درخواست استیناف کیفری شماره 5، حکم 18 اکتبر 2013

⁷⁸ کمیته ضد شکنجه، «ملاحظات پایانی: کنیا، نشست پنجاهم، 31 - 6 مه 2013»، سند سازمان ملل CAT/C/KEN/CO/2، 19 ژوئن 2013، بند 33.

⁷⁹ خلاصه رویدادها در لسوتو، مجلد 20، شماره 3 (2013)، صص 21/22

⁸⁰ کمیته حقوق بشر، «ملاحظات پایانی: موریتانی، نشست 109، 14 اکتبر - 1 نوامبر 2013»، سند سازمان ملل CCPR/C/MRT/CO/1، 21 نوامبر 2013، بندهای 8، 12

⁸¹ کمیته ضد شکنجه، «ملاحظات پایانی: موریتانی، نشست پنجاهم، 31 - 6 مه 2013»، سند سازمان ملل CAT/C/MRT/CO/1، 18 ژوئن 2013، بند 28.

⁸² نیجریه: 20 زن، 1014 مرد در معرض اعدام - اداره زندان ها»، لیدرشیپ، 21 دسامبر 2013

<http://allafrica.com/stories/201312210549.html?viewall=1>

(دستیابی در 4 مارس 2014)

⁸³ «روز مامور اعدام اِدو: یک زن خانه دار مورد تجاوز قرار گرفت، بطری را در عضو تناسلی او فرو کردند»، ونگارد، 28 ژوئن 2013

<http://www.vanguardngr.com/2013/06/day-of-the-edo-hangman-one-raped-house-wife-inserted-a-bottle-in-her-private-part/>;

«مجازات اعدام از شوخی باز نمی ایستد - آجویاه، دادستان کل دلتا»، ونگارد، 18 ژوئن 2013

<http://allafrica.com/stories/201306181328.html>

(دستیابی به هر دو در 4 مارس 2014)

⁸⁴ اعدام های نیجریه: «آنها او را تقریباً در خفا اعدام کردند»، 28 ژوئن 2013 (نمایه: AFR 44/011/2013)

⁸⁵ در تاریخ 31 ژانویه 2014، دادگاه به دولت فدرال و دولت ایالت اِدو دستور داد نام تانکگاد ابهوس را از فهرست اعدامی ها حذف کنند.

⁸⁶ «آقای صدیقی کیا: "اگر ماندلا به مرگ محکوم می شد، ویژگی های انسان را نمی دیدیم..."»

Setal.net, http://www.setal.net/Me-Sidiki-Kaba-Si-Mandela-etait-condamne-a-mort-nous-n-aurions-pas-pu-voir-les-qualites-de-l-homme_a21593.html

(دستیابی در 4 مارس 2014)

⁸⁷ این آمار گزارش های مربوط به کشتار غیرقانونی عمومی به وسیله گروه های مخالف مسلح مثل الشباب، از جمله سنگسار مردی 18 ساله به اتهام «لواط» در مارس را در بر نمی گیرد.

⁸⁸ در اکتبر 2012، سودان به شورای حقوق بشر سازمان ملل گزارش داد که در سال 2011، 142 حکم اعدام صادر شده و 11 مورد آنها اجرا شده است.

⁸⁹ «چیکاو حذف مجازات اعدام از قانون اساسی تازه را پیشنهاد کرد»، گاردین، 11 سپتامبر 2013،

<http://www.ippmedia.com/frontend/index.php?l=59172>

(دستیابی در 4 مارس 2014)

⁹⁰ رییس جمهوری موسوینی در تاریخ 24 فوریه 2014 قانون را امضا کرد. این قانون حبس ابد را برای جرایم «همجنس گرایی» و «همجنس گرایی حاد» پیش بینی کرده است.

⁹¹ مجازات اعدام برای ارتباط جنسی توافقی بین همجنسان برزگسال به طور قانونی، بعضاً ناشی از اجرای قانون شریعت اسلامی، در افغانستان، برونی دارالسلام، ایران، موریتانی، بعضی ایالت های شمالی نیجریه، پاکستان، عربستان سعودی، منطقه جنوبی سومالی، سودان و یمن امکان پذیر است.

---

⁹² «مادر قاتل به دار آویخته خواهد شد»، *تایمز زامبیا*، 2 مارس 2013، <http://allafrica.com/stories/201303020174.html>؛
(دستیابی در 4 مارس 2014)

⁹³ زیمبابوه: دستور کار حقوق بشر برای دولت، 2013-2018 (نمایه: AFR 46/017/2013)، فصل 4-1

⁹⁴ <http://livewire.amnesty.org/2013/11/13/a-big-step-closer-to-abolishing-the-death-penalty-in-zimbabwe/>

(دستیابی در 4 مارس 2014)

⁹⁵ بیانیه کمیسیون حقوق بشر و حقوق مردم آفریقا در روز جهانی مبارزه با مجازات اعدام، 10 اکتبر 2013،

<http://www.achpr.org/press/2013/10/d177/>

(دستیابی در 4 مارس 2014)

⁹⁶ فدراسیون روسیه در آگوست 1996، تعلیق مجازات اعدام را اعلام کرد. اما، در فاصله 1996 و 1999 در جمهوری چین اعدام انجام شد.

چه در منازعه های پرسروصدا،
چه در گوشه ای فراموش شده از
جهان، **عفو بین الملل** برای عدالت،
آزادی و عزت همگان مبارزه می
کند و در پی برانگیختن حمایت
عمومی به منظور ساختن جهانی
بهتر است.

شما چکار می توانید بکنید؟

فعالان در سراسر جهان نشان داده اند که مقاومت در برابر نیروهای خطرناکی که حقوق بشر را تهدید می کنند ممکن است. عضوی از این جنبش باشید. با کسانی که کالایشان ترس و تنفر است مبارزه کنید.

- به عفو بین الملل بپیوندید و بخشی از جنبش جهانی مبارزه برای پایان دادن به نقض حقوق بشر بشوید. کمک کنید تغییری ایجاد کنیم.
- برای پشتیبانی از فعالیت عفو بین الملل کمک مالی کنید.

همراه با هم می توانیم صدایمان را به گوش دیگران برسانیم.

من علاقمند به دریافت اطلاعات درباره عضویت در عفو بین الملل هستم.

نام

نشانی

کشور

پست الکترونیکی

مایلیم به عفو بین الملل کمک مالی کنم (کمک مالی به پوند، دلار و یورو دریافت می شود)

مبلغ

لطفا از کارت من به شرح زیر برداشت کنید: ماسترکارد ویزا

شماره

تاریخ انقضاء

امضا

لطفا این فرم را به دفتر عفو بین الملل در کشورتان ارسال کنید. نشانی دفتر عفو بین الملل را می توانید در این وبگاه بیابید:
www.amnesty.org/en/worldwide-sites

اگر در کشورتان دفتر عفو بین الملل وجود ندارد، این فرم را به نشانی زیر ارسال کنید:

Amnesty International, International Secretariat, Peter Benenson House,
1 Easton Street, London WC1X 0DW, United Kingdom

من می خواهم
کمک کنم

احکام اعدام و اجرای مجازات اعدام در سال ۲۰۱۳

تحولات مربوط به اجرای مجازات اعدام در سال ۲۰۱۳ تایید می‌کند که اجرای آن محدود به اقلیتی از کشورهاست. اما باید پذیرفت که بعضی پسرقت های شدید رخ داده است. از سرگیری اجرای اعدام در اندونزی، کویت، نیجریه، و ویتنام و افزایش قابل توجه اعدام های اعلام شده در ایران و عراق از موارد منفی بودند که عفو بین الملل طی سال ثبت کرده است. اجرای مجازات اعدام در ۲۲ کشور ثبت شده است که یک مورد بیش از سال ۲۰۱۲ است.

ایالات متحده امریکا هنوز تنها کشوری در قاره آمریکا است که حکم اعدام را صادر می‌کند، اما در سال ۲۰۱۳، همچون سال پیش، تنها نه ایالت آمریکا مجازات اعدام را به اجرا گذاشتند. مریلند هجدهمین ایالتی در ایالات متحده امریکا شد که مجازات اعدام را ملغا کرد.

بلاروس هنوز تنها کشوری در اروپا و آسیای مرکزی است که حکم اعدام را صادر می‌کند، اما در سال گذشته اجرای هیچ اعدامی در آنجا ثبت نشد. تخفیف در مجازات اعدام در سنگاپور و تقویت تضمین های قانونی در چین نشان داد که پیشرفت حتا در میان حامیان سنتی اعدام آشکار است. فرایندهای قانونی و حقوقی در بنین، کومور، غنا و سیرالئون فرصت های واقعی برای الغای مجازات اعدام ایجاد کرد.

این گزارش بعضی از تحولات اساسی در اجرای مجازات اعدام در سطح جهان در سال ۲۰۱۳ را تحلیل و ارقامی را که عفو بین الملل در باره صدور حکم اعدام و اجرای مجازات اعدام در طول سال گردآوری کرده نقل می‌کند.

عفو بین الملل با مجازات اعدام در تمام موارد بدون استثنا و صرفنظر از ماهیت یا شرایط جنایت، تقصیر، بی گناهی یا دیگر ویژگی های فرد یا روش مورد استفاده دولت برای اجرای اعدام مخالف است.

Amnesty International
International Secretariat
Peter Benenson House
1 Easton Street
London WC1X 0DW
United Kingdom

www.amnesty.org

نمایه: ACT 50/001/2014
مارچ ۲۰۱۴ (فروردین ۱۳۹۳)

AMNESTY
INTERNATIONAL